

Mộng Hồ Điệp

Contents

Mộng Hồ Điệp	1
1. Chương 1: Hồ Điệp – Đệ Nhất Chương	1
2. Chương 2: Hồ Điệp – Đệ Nhị Chương	4
3. Chương 3: Hồ Điệp – Đệ Tam Chương	8
4. Chương 4: Hồ Điệp – Đệ Tứ Chương	10
5. Chương 5: Hồ Điệp – Đệ Ngũ Chương	16
6. Chương 6: Hồ Điệp – Đệ Lục Chương	21
7. Chương 7: Hồ Điệp – Đệ Thất Chương	22
8. Chương 8: Hồ Điệp – Đệ Bát Chương	25
9. Chương 9: Hồ Điệp – Đệ Cửu Chương	31
10. Chương 10: Hồ Điệp – Đệ Thập Chương	34
11. Chương 11: Hồ Điệp – Đệ Thập Nhất Chương	40
12. Chương 12: Hồ Điệp – Đệ Thập Nhị Chương	48

Mộng Hồ Điệp

Giới thiệu

Thể loại: BE, ngược luyến tàn tâm, huynh đệ văn
Editor: Sweetroses
Đêm, mang theo những điều tăm

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mong-ho-diep>

1. Chương 1: Hồ Điệp – Đệ Nhất Chương

Đệ Nhất Chương

Beta: Như Hoa Lộng Nguyệt

Cho dù biển rộng trời cao, sóng trắng dạt dào, vẫn thấy nàng thè quyết không chút đổi thay, lấp biển mà sang.

Vô Trinh mười bảy tuổi, thất hoàng tử của vương triều Tần, là đứa con của chánh cung hoàng hậu, trong thời loạn chiến lạng lẽ trưởng thành.

Dần dà trở thành một nam tử tuấn tú, với đôi mắt hẹp dài khóe sóng không gọn, lạnh lùng mà tĩnh lặng, có loại biếng nhác cùng thản nhiên nhìn thấu phồn hoa. Dáng người thon dài bao bọc trong lớp bạch y, ẩn giấu không được xương đồng cốt đá, phong thái cao ngạo, giống như một kỳ lân băng hỏa, ở thế gian hỗn loạn tao nhã lướt qua.

Người trong cung truyền tụng những câu chuyện về y thật sự huyền ảo; như khi y chào đời, phủ của Lưu Vũ hoàng hậu bay rợp trời một đàn bướm vô sắc, chập chờn như tuyết, khi ngừng lại thì tựa như một đêm gió cuốn, hoa lê nở tràn. Trên chần song cửa sổ cung đình chạm trở được cánh bướm che phủ, giống như một trận tuyết vừa tĩnh tế hạ xuống.

Hoàng hậu trong làn tuyết bướm gào đến khản cả giọng, đến lúc đứa trẻ chào đời lại không còn động tĩnh.

Y đoạt sinh mệnh của mẫu thân mà ra đời, sinh mệnh bắt đầu, lại phạm phải tội sát thân nhân. Thái y giúp hoàng hậu sinh hạ y, sau này nói rằng: “Thất hoàng tử không phải yêu nghiệt, yêu nghiệt không có nụ cười tươi sáng như vậy, thậm chí khiến cho người nhìn cảm thấy được khoan hồng.”

Mọi người nói, Thất hoàng tử là tiên nhân chuyển thế, cho nên trời mới giáng hiện tượng lạ.

Mặc cho mọi chuyện xôn xao về y, y vẫn thông minh hơn người, vẫn là vị hoàng tử giữa tay hô gió, lật tay gọi mưa, lạng lẽ giữa thời loạn lạc, chinh chiến triền miên mà lớn lên.

Một ngày nắng tươi, gió xuân ươm màu.

Vô Trinh đứng trên tường thành sừng sững, nhìn xuống đám phi tử Tần vương dưới thành tập múa. Nghê thường như tuyết, uyển chuyển như điệp. Mỗi người đều có dáng vẻ thướt tha, dung nhan quyến rũ. Mỗi người, đều hy vọng cùng quân vương sớm sớm chiều chiều, thương hoài yêu mãi. Nhưng, cảnh xuân tươi đẹp lại dễ phai pha, sắc phai tình nồng, năm năm tháng tháng hoa vẫn như xưa, mà người bên cạnh quân tháng tháng năm năm đã khác biệt. Chỉ có một hồi hoan ái kia, sao có thể nào thiên trường địa cửu?

Vô Trinh từ xa nhìn lại, chỉ thấy một phi tử mặc hoàng y, múa cực kì đẹp. Tay áo vàng ươm áp phẳng phất thoi đưa bất định giữa làn gió, hết sức khoan thai. Một đôi tay ngọc không ngừng biến đổi động tác tuyệt diệu trong vũ khúc. Cùng điệu múa ấy, nàng lại khởi lên một phong thái khác biệt, mềm mại dịu dàng đến mức lại có một chút cuồng vọng, ưu nhã vô cùng lại không mất chất ôn nhu.

Vô Trinh biết, đó là phi tử mà phụ hoàng sủng ái nhất, tên Tịch Yên, nhân xưng Tịch phu nhân. Vô Trinh cũng biết, chỉ riêng nàng, chưa bao giờ từng nghĩ đến việc ngày ngày giáp mặt cùng phụ hoàng. Ước mơ sủng hạnh mà đám phi tử bình thường tha thiết, nhưng trong tận thâm tâm nàng chẳng mấy may ngó ngang. Tịch Yên từng nói với Vô Trinh rằng: Nữ tử thiên hạ ai cũng muốn trở thành hoàng hậu của đế vương, mà nàng chỉ muốn trở thành một thôn cô tâm thường. Vinh hoa phú quý ở trong mắt nàng, gần như cận bã.

Đêm xuân tàn, gió vẫn thét gào, hoa liễu tung bay ngập vườn, sau một hồi trôi dạt, cuối cùng rơi xuống phủ kín mặt hồ tĩnh lặng.

Khi Vô Trinh đứng dậy, trăng đã treo giữa trời.

Một con thiêu thân không ngủ bị ánh đèn dầu nhỏ bé dẫn dụ, ở ngoài chụp đèn mỏng manh đập không ngớt, Vô Trinh nhìn thấy liền thất thần.

“Lại đang xem lửa của chàng? Sao thức dậy rồi không khoác thêm kiện xiêm y?” Tịch Yên nhẹ nhàng đem một chiếc áo dài khoác lên người y, trong lời nói có chút chiều chuộng “Hôm nay chàng ở trên thành ngắm ta múa à?”

“Phải, nàng múa đẹp hơn hết thấy các cô gái ấy.”

Tịch Yên nghe vậy nở nụ cười, tuy rằng nàng đã không thể gọi là thanh xuân trẻ trung nữa, nhưng mắt cúi ngượng cười vẫn còn nét xấu hổ đầu đầy của thiếu nữ.

Hương đàn mộc trong lư thanh đồng vẫn chưa ngớt, chút hương nhàn nhạt ngập khắp trời đêm, tựa như hơi thở của tình ái trái lẽ tùy ý phóng đảng còn sót lại.

Vô Trinh bỗng nhiên quay đầu lại nói “Qua đoan ngo, phụ hoàng sẽ sắc lập thái tử. Nàng biết không?”

Tịch Yên vẻ mặt thản nhiên “Chuyện này trong cung có ai không biết? Đại vương ở trước mặt ta ba bốn lần đề cập tới, cũng có vài đại thần lại nói.” Lập tức, nhìn Vô Trinh tiếp tục “Chàng lo lắng sao? Chàng là con trai trưởng của hoàng hậu, ngôi vị thái tử nhất định là của chàng.”

Như có chút dăm chiêu, Vô Trinh mỉm cười “Chớ quên, Tiểu Nhạn là con nàng. Cũng là hoàng tử được phụ hoàng sủng ái nhất.”

“Tiểu Nhạn? Đứa con này rất hiểu chuyện, ta cảm thấy dường như nó biết chuyện của ta và chàng. Ta không muốn cho nó làm thái tử.” Tịch Yên ánh mắt lấp lánh không ngừng.

“Chẳng lẽ nàng không muốn tương lai mình ngồi trên ngai vị thái hậu?”

“Thật lâu trước đây, ta chỉ muốn làm một thê tử bình thường, mộng làm một vũ cơ xuất sắc, chưa bao giờ muốn làm phi tử, càng không muốn làm thái hậu gì cả. Vô Trinh, chàng có biết, điều ta thống hận nhất là gì không?” Trên khuôn mặt thanh lệ nhu mì, Tịch Yên có một đôi mắt to mà sáng, ánh mắt kiên định lãnh tính, bộc lộ ra ý chí kiên cường của người phụ nữ này. Có lẽ rất nhiều người bởi vì dung mạo xinh đẹp tuyệt trần của nàng mà xao lãng điều này, nhưng ngay từ đầu Vô Trinh thích nàng vì điểm ấy.

“Nàng có biết chúng ta không có khả năng quang minh chính đại mà...” Vô Trinh cho rằng nên để cho nàng sáng tỏ một việc.

“Ta biết...” Tịch Yên sắc mặt trầm xuống “Cho tới giờ, điều ta muốn vẫn không phải của ta, mà những gì ta có, lại không phải điều ta muốn.”

Tịch Yên vốn là người con gái của Tĩnh quốc, bởi vì dung nhan tuyệt lệ, bao lần khuynh quốc. Cho nên đương Tĩnh quốc cùng Tần quốc giao hảo, Tịch Yên bị Tĩnh quốc dâng như cống phẩm tuyệt hảo cho Tần vương. Tần vương vừa nhìn thấy, cả người chấn động, bởi thế ba nghìn sủng ái nơi một người, lục cung son phấn phai màu. Nhưng, một thiếu nữ chưa đến tuổi cập kê mà cả đời này đã không còn là của mình: dưới lớp cấm y hoa phục, chỉ còn một linh hồn thiếu sức sống?

“Vô Trinh, chàng muốn làm hoàng đế sao?” Giống như thì thầm, Tịch Yên bỗng thấp giọng hỏi, biểu tình rất nghiêm túc.

Vô Trinh mỉm cười, trầm ngâm một lúc “Vô luận như thế nào, ta cũng không muốn tương lai Tần quốc rơi vào tay của hạng vô năng.”

Ôn nhu tựa mặt lên trên vai Vô Trinh, Tịch Yên nhẹ giọng nói “Thế nhưng, ta muốn chàng làm hoàng đế, vô luận như thế nào, ta cũng phải giúp chàng lên ngôi hoàng đế Tần quốc. Bởi vì, đây là nguyện vọng của ta.”

Lời cuối cùng, từng chữ từng chữ, ngưng tụ thành lời thề, kết thành ước nguyện.

Có lẽ ai cũng không thể ngờ đến, vén lên một màn phân tranh nơi cung đình Tần quốc, chiến tranh giữa các hoàng tử máu chảy thấm ướt khăn che, chính là từ đôi tay một nữ tử dịu dàng đáng yêu. Những lời rỉ tai nơi giường chiếu, đã tạo thành một đoạn lịch sử không đơn điệu.

.....

Tần Tuyên Vương năm bốn mươi bốn, cuối mùa xuân.

Hoàng cung Tần quốc đã xảy ra một chuyện có thể gọi là chuyện bê bối ảnh hưởng cả Tần quốc, phi tử mà Tần vương sủng ái nhất, Tịch phu nhân, ra tay đầu độc con trai của mình, cũng chính là thập tứ hoàng tử, Tiểu Nhạn. May mà tì nữ bên cạnh hoàng tử phát hiện sớm, mới cứu được đứa bé năm ấy mười hai tuổi một mạng. Nghe nói lúc Tần vương đến, Tịch phu nhân chẳng những không quỳ xuống đất van xin tha thứ, ngược lại chỉ vào mũi Hoàng thượng mắng lão ngu ngốc, trị quốc vô phương, hoang *** vô độ. Kết quả chọc giận Tần vương, vốn tội của nàng phạm vào phải bị đem xử trảm, nhưng Tần vương niệm nhiều năm ân tình, vẫn tha cho Tịch phu nhân một mạng. Nàng chỉ bị phạt trượng hình, biếm vào lãnh cung.

Cung điện Tần quốc sâu xa khó dò, tọa lạc trên lưng chừng Quần Sơn, uốn lượn không ngừng, khí thế hào hùng. Bao bọc bên ngoài Tần cung mấy lớp tinh kỳ, quốc kì màu đen trong gió mãnh liệt rền vang, trên

mỗi mặt tinh kỳ đều thêu hình một con phi long màu vàng giương nanh múa vuốt. Cả trong lẫn ngoài đều tạo nên một khí phách uy nghiêm cứng rắn của kỷ cương.

Một ngày kia, sau khi Tịch phu nhân lãnh trọn vết tích trượng hình, thị vệ áp nàng quay về lãnh cung. Khi xuyên qua chính điện, Tịch Yên trông thấy ở xa xa phía trước Vô Trinh một thân áo trắng.

Gió rất lớn, Vô Trinh đứng trên tường thành tay áo tung bay, vẻ mặt hồ hững. Ánh mắt Vô Trinh tựa hồ đang nhìn nàng, tựa hồ không, hư ảo hướng về một điểm nào đó trước mặt.

Ngày đó Tịch Yên cũng một thân trắng ngần, vải thô áo tù mặc ở trên người nàng, thuần khiết như một gốc cây bạch lan, nhìn thật đẹp. Mà khi gió lay vạt áo trắng thuần của nàng, Vô Trinh lại nhìn thấy một mảng đỏ hiếm thấy chột ẩn hiện, thoáng qua như hồng nhạn.

Hóa ra dưới lớp áo tù của nàng là một lớp xiêm y màu đỏ. Trắng trên nền đỏ, đỏ đến có phần cuồng vọng, phù diễm, như sự điên cuồng mà nàng đã từng có. Mà nay vẻ mặt nàng thản nhiên như không, bỏ đi trang nghiêm như khoác áo tân nương.

Mắt của nàng trong vắt như nước, lặng yên nhìn về phía trước. Ánh mắt kiên định, ý chí như sắt. Khi nàng nhìn về phía y, trong trầm lặng lại gợn một mảnh ôn nhu tựa thủy.

Nàng chậm rãi đi về phía y, hai người tới gần, tới gần...Đến khi đôi bên đều có thể nhìn thấy đối phương trong mắt mình, cả hai đều trầm mặc không nói.

Rồi nàng chậm rãi lướt qua bên cạnh y, không chút gợn sóng, gặp nhau rồi lại rời xa. Hai người bình tĩnh như đã biết rõ duyên phận kiếp này, đến đây đã chấm dứt.

Trong một chốc nàng lướt qua kia, Vô Trinh mơ hồ thấy nàng cười, như hoa kia kiêu ngạo, một khắc ấy, Vô Trinh đã nghĩ: Nàng biết mình đang làm gì, chưa từng hối hận. Cho nên ngay khi nguyện vọng đạt thành, mỉm cười nhìn y.

Ngay sau đó, Vô Trinh nghe thấy đám thị vệ phía sau thét lên kinh hãi, quay đầu lại nhìn, mặt trắng đã tung bay xuống thành, dáng vẻ không chùn bước quyết liệt đến thế, khiến cho Vô Trinh nhớ tới lời thệ lập biển khi xưa của thần điêu.

Gió lớn trong núi cuồng đại hất phồng cánh tay áo rộng lớn của nàng, giống như mở rộng hai cánh, mang nàng chao lượn về rừng tinh kỳ hừng hực trước gió dưới trường thành, vô số nét rồng vàng trên lá cờ màu đen giương nanh múa vuốt, hiển hách vươn lên tư thái nhất phi trùng thiên, mà bóng trắng kia dường như không có trọng lượng, nhẹ nhàng rơi xuống, rơi xuống...

“Ta muốn chàng làm hoàng đế...” Lời thì thầm của Tịch Yên quấn quanh bên tai Vô Trinh, hết thấy giống như chuyện hôm qua, vẫn chưa cách bao lâu. Nhưng khiến cho Vô Trinh giờ phút này đây cảm giác dường như đã trải qua bao kiếp. Tất cả biến ảo quá nhanh, làm cho người ta trở tay không kịp.

“Nàng đoán sai rồi, ta cũng chưa từng muốn...” Cúi đầu xuống, Vô Trinh trả lời với hư không, tự mỉm cười.

Đáng tiếc, nàng đã không còn nghe thấy, nếu như nghe thấy, có lẽ trong thế gian này đã không thêm một con thiêu thân lao vào lửa bỏng....

Tháng năm năm ấy, Thất hoàng tử Vô Trinh đẹp trừ muôn vàn khó khăn, sắc phong ngôi vị thái tử Tần quốc. Dưới một người, trên vạn người.

P.S: Bộ này A Hoa đã làm hoàn rồi, chỉ việc post lên thôi nên mọi người cứ đọc khỏi lo phải chờ nha

2. Chương 2: Hồ Điệp – Đệ Nhị Chương

Đệ Nhị Chương

Lửa tựa đóa sen, ai là cánh bướm kia lao đầu vào lửa bỏng?

Vô Trinh dọn vào đông cung, là vào tháng chín năm ấy.

Đêm đầu thu, mưa hơi lạnh, mưa bụi mờ mịt giăng, phủ mờ mặt, lạnh đến thấu xương.

Cung nữ xiêm voan áo mỏng cầm theo cung đăng (đèn cung đình), xuyên qua hành lang gấp khúc thật dài, lúc đi tới thiên điện, đã lạnh đến mức run lấy bối

Nơi đây trước kia là Huyền Hoa cung của Thất hoàng tử, thích bày trí đăng hỏa rực rỡ. Cho dù là giờ đây, sau nửa đêm cũng nhất định phải thắp đủ mười hai ngọn đèn cung đình

Vô Trinh trong đấy mắt cung nữ, dưới đăng hỏa rực rỡ ánh lên sự si mê không nói nên lời.

Cam, đỏ, vàng, lam...đóa đóa lửa bỏng đều đẹp đến khiến người khác run rẩy, dưới gầy hạ của ngân châm, chột cao chột thấp, nở rộ thành những cánh hoa đủ màu quyến rũ.

Vô Trinh dùng tâm tình vui sướng mà lại run rẩy của mình nhìn ngọn lửa kia, y yêu dụ hoặc nóng bỏng không ngừng lay động kia, lại ẩn ẩn trong tâm tồn tại một nỗi sợ hãi khó hiểu.

Sở thích yêu lửa của Vô Trinh tồn tại đã lâu, từ khi còn nhỏ, y thường xuyên nằm mộng thấy lửa, mà tâm động thật sự chính vào đêm hôm ấy, trong cung có một đám cháy.

Mai phi bị nhốt ở trong lãnh cung, vào một đêm mùa đông, giống như điên cuồng phóng hỏa ở trong cung. Lập tức, cung điện lạnh lẽo chột ã huyền ảo. Cứu hỏa có, trốn chạy có, tiếng người rối loạn.

Lửa nóng hừng hực nuốt gọn cả một tòa lãnh cung rộng lớn.

Chỉ riêng nàng phi tử áo trắng kia, không biết từ khi nào đã leo lên mái lâu cao nhất, thông thả ca múa.

Tiếng ca thanh cao mà uyển chuyển, như khúc ca năm xưa khi nàng được sủng ái vừa lòng đẹp ý, điệu múa của Mai phi thật đẹp, trong ánh lửa vô biên xoay tròn, nở rộ như hoa mai.

“Điên rồi! Diên rồi! Mai phi nhất định ở lãnh cung quá lâu, hóa điên rồi”

“Nghe nói Mai phi năm xưa lấy ca múa xuất chúng mà nhận sủng hạnh của quân vương. Không ngờ giờ phút này đây trở nên điên loạn phóng hỏa ở trong cung”

Tiếng người huyền ảo, lửa đỏ một góc trời, Vô Trinh hãy còn nhỏ lên núp ở chỗ khuất nhìn, một khắc kia, y khó đề nén được vui sướng điên cuồng. Vì sao lại có thứ mỹ lệ như thế tồn tại? Tuyệt vọng đến thế, điên cuồng đến thế, ngọn lửa thiêu đốt hết thấy, đẹp tựa một tai họa không hề oan trá

Sâu thẳm trong tâm Vô Trinh dâng lên một cảm xúc khác thường, lửa đỏ, áo trắng, ai múa ca, dây phi tử nóng bỏng đẹp đến quỷ dị khiến kẻ khác tim đập loạn nhịp.

Từ khắc ấy trở đi, Vô Trinh tựa hồ cũng bị nhiễm lấy sự điên cuồng của nàng, yêu vẻ mỹ lệ tàn khốc đến vô pháp kiềm chế.

Từ đó về sau hàng đêm, y đều gọi người trong cung dâng lên rất nhiều đăng hỏa, nhìn nhìn, ngắm ngắm, gặm nhấm khoái ý trong đáy lòng mông lung.

Vô Trinh ngắm ngắm nhìn nhìn rồi bật cười, không chút động tĩnh, sự yên lặng mà nguy hiểm, giống như ngọn lửa vô tình kia cháy trong đêm.

Các cung nữ trông thấy, toàn bộ run rẩy như sắp lao vào lửa, hoàng tử thiên chi kiêu tử, lại có loại đam mê quái dị như vậy.

Vô Trinh yêu lửa, Vô Trinh cũng trầm mê loài bướm đêm lao thân vào lửa.

Đèn được thắp lên, sinh linh nhỏ bé sẽ nhanh chóng bay tới, ngoài chao đèn cung đăng múa khúc tử vong, dáng múa khuyển tấn mỹ lệ nhất cuộc đời này, lưu luyến si mê cảm dỗ chết người kia. Múa, múa, thê quyết phá vỡ những cách trở trùng trùng.

Mỗi khi ấy, Vô Trinh nhẹ nhàng nhấc chao đèn lên, ngắm bọn chúng không chút do dự lao thân vào lửa, một tiếng xèo, thịt nát xương tan, hồn phi yên diệt, trong khoảng thời gian ngắn ngủi hoàn tất số mệnh trong cõi niết bàn hoa mỹ nhất.

Nhìn ngọn lửa như đóa hoa sen, Vô Trinh bỗng nhớ, Vô Trinh chợt nhớ tới người đã lao thân vào lửa vì y – Tịch phu nhân

Cái chết của Tịch phu nhân, đối với Vô Trinh cũng không phải đã kích quá lớn, có lẽ ngay từ đầu, điều y thích, chính là trong tâm của nàng tiềm tàng ngọn lửa điên cuồng này, mà không phải con người của nàng.

Vô Trinh không rõ lắm, vì mình trời sinh bạc tình, mới hờ hững như thế, hay là vì yêu chưa tới, cho nên mới vô tình vô tâm vậy.

Giờ đây, hoài niệm Tịch phu nhân, lại không thể không nghĩ tới vị hoàng tử vốn được cưng chiều trở thành tội nhân – thập tứ hoàng tử Tiểu Nhạn. Mới mười một, mười hai tuổi thôi, đột nhiên cùng lúc mất đi người thân nương tựa cùng địa vị tôn quý, bị biếm vào lãnh cung. Có lẽ những ngày tháng của vị hoàng tử sa cơ này cũng không mấy khá giả.

Vô Trinh bỗng nhiên với vị đệ đệ chưa từng gặp mặt kia có chút hứng thú.⁵

Nhưng, vị thái tử cao quý còn quá non trẻ, Vô Trinh phải củng cố địa vị quyền lợi bản thân, quét sạch ý kiến phản đối bên người, cũng cần một khoảng thời gian không ít, đợi cho đến khi hết thấy rác rưởi bay đi, khi Vô Trinh nhớ tới đến thăm vị hoàng đệ nào đó đã bị mọi người sớm quên đi, thì trời đã lập đông giá rét.

Mùa đông năm ấy tới sớm lạ thường, khoảng tháng mười mà đã giáng xuống mấy trận tuyết dài. Cung điện Tần quốc đều bị một mảng trắng xóa bao trùm, khí lạnh hòa tan mùi máu chết chóc nồng đậm nguyên thủy. Màng trắng của tuyết chôn vùi hết thấy, gột cả những kịch liệt trước đó, những dấu vết của cuộc chiến cung đình tàn khốc cùng nhau vùi lấp sạch sẽ.

Vô Trinh vào cuối thu này đã ra tay quét sạch thậm chí chém đầu vài vị đại thần đã tâm bưng bưng, đám phi tử không có bọn chúng làm chỗ dựa, không khí căng thẳng trong cung đã bình ổn đi rất nhiều. Cũng không có ai dám ở trước mặt Tần vương góp lời muốn nói phê thái tử.

Tần vương đã già, tuổi cao lại ham mê thanh sắc khiến đầu óc hoàng đế trị quốc bình bình này càng không minh mẫn, cùng việc chính sự rườm rà chẳng chút hứng thú, nếu thái tử nguyện ý vì lão chia sẻ chính vụ, Tần vương cũng dư dả chút thời gian ngoạn nhạc vui vẻ. Thậm chí có người nói Vô Trinh nhiếp chính, lão cũng chẳng để tâm.

Vô Trinh vào lúc xế chiều bước vào Cúc Sí Cung (Cung Cúc Rực) của Tiểu Nhạn. Y không ngờ tới, chỉ qua nửa năm ngắn ngủi, Cúc Sí Cung lại tàn lụi đến vậy. Ngày xưa khi Tịch phu nhân ở đây, nô tỳ trong cung thành nhóm, ra ra vào vào, rất náo nhiệt. Tịch phu nhân thích hoa cúc, cho nên trong viện vốn đầy ắp các loại hoa cúc đủ màu quý báu. Thu vàng lộng lẫy, nhất định ngạo sương mà nở, một mảnh biển cúc vàng ươm lóa mắt người. Mà sâu trong biển cúc, có thể nhìn thấy Tịch phu nhân một thân xiêm y vàng ấm, ở trong vườn cúc du ngoạn. Ánh dương sáng rực như ân sủng của quân vương bao phủ toàn thân của nàng, khiến nàng lại càng tươi đẹp.

Nhưng, Cúc Sí Cung hôm nay, phủ trắng một cảnh thê lương. Cúc nở, trời lại xui tuyết giáng sớm cho cúc kia chết yểu. Cúc chống chọi nghiêm sương, không chịu nổi tai ương bất thần vẫn giữ phong thái cứng cỏi chôn vùi trong trận tuyết lớn mờ mịt.

Vô Trinh đi vào viện, trong viện tuyết thật sự dày, một bước đi vào, chôn vùi cả mặt giày, ước chừng 3 tấc có thừa. Xem ra rất lâu rồi không có ai đi quét tuyết. Đường mòn trong viện đều bị vùi lấp, nơi nơi đều là lãnh địa của gió bắc càn quét, một chính điện to như vậy lại không thấy có nô bộc, chỗ như thế, thật sự có người ở được sao?

Vô Trinh còn đang nghi hoặc, hậu viện đột nhiên truyền đến một tiếng vang rất nhỏ.

Vừa đi đến hậu viện, nhìn thấy hai, ba gốc cây dương liễu lá rơi tan tã, ở ven hồ nước kết băng bất lực run rẩy, một thái giám tuổi cao ở trong vườn quét tuyết. Mới vừa quét đến một khúc đường mòn quanh quanh co co, cuối đường có một giếng đá xanh vững chắc, một cung nữ thanh y đang ở bên cạnh giếng múc nước.

Có lẽ thùng nước kia quá nặng, thanh y cung nữ hai tay cố hết sức nhấc lên, lão đảo vài lần, dường như sắp ngã.

Lúc này một bóng nhỏ gầy gầy đi tới, đỡ lấy thùng nước.

“Điện, điện hạ, sao có thể để cho ngài chạm vào mấy thứ bẩn thỉu này, mau mau buông, để nô tỳ làm là được rồi” Cung nữ ấy thật kích động, một tay đoạt lấy thùng nước, đặt xuống dưới đất

“Thứu Nhi, nếu ta không giúp cô, chỉ sợ đến tối mịt, ta vẫn chưa uống gì được” Thanh âm trong trẻo có chút trẻ con phát ra từ bóng người nhỏ nhỏ kia.

Có lẽ phát hiện ở có người đang đứng ở phía sau, đứa nhỏ kia phút chốc xoay người, quát “Là kẻ nào can đảm dám xâm nhập tẩm cung hoàng tử?”

Hóa ra nó chính là đứa con của Tịch Yên, thập tứ hoàng tử Tiểu Nhạn. Vô Trinh không khỏi chăm chú quan sát.

Nhìn thấy gương mặt non nớt đoan chính lại có vài phần thanh tú, hai gò má ở trong gió đông lạnh đến đỏ bừng. Đôi mắt trong veo óng ánh rất giống Tịch phu nhân, khi nhìn thẳng vào ai đó ánh mắt đầy quật cường và kiên định, sẽ không như những đứa trẻ bình thường mà lộ vẻ nao núng, ẩn ẩn chất chứa đại khí của một hoàng tử.

Tịch Yên thật sự có một đứa con rất khá.

Không biết vì sao, lần đầu tiên mắt Vô Trinh nhìn thấy nó, liền cảm thấy rất hợp duyên. Nghe thấy âm thanh hân to giọng quát mình, cũng không để tâm, ngược lại còn có một ý thích không biết nói sao với vị tiểu hoàng đệ này, lập tức mỉm cười: “Tiểu Nhạn, ta là thất hoàng huynh của ngươi, Vô Trinh”

“Tham kiến thái tử điện hạ!” Nghe thế, cung nữ và thái giám bên cạnh sớm hành đại lễ, quỳ lạy rạp đất.

Tiểu Nhạn tựa hồ nghiến ngấm thật lâu cái tên không tầm thường này, cúi đầu không đáp. Khi ngẩng đầu lên, một đôi mắt đen láy như sơn sơn khôi phục sự tĩnh lặng.

Nó khom người hành lễ với Vô Trinh một cái, cung kính nói “Tiểu Nhạn ra mắt Thất hoàng huynh, có chút mạo phạm, thỉnh hoàng huynh tha thứ”

Đứa nhỏ này, tuổi tác nhỏ nhoi không tương xứng với tâm trí chín chắn. Phản ứng hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của Vô Trinh, Tiểu Nhạn mười hai tuổi cung kính câu nệ thật với y thật bất ngờ. Lời nói không siểm nịnh, khéo léo ứng đối, lại khiến cho khoảng cách giữa đôi bên càng xa thêm.

Hoàng tử lúc này, vẫn chưa cách nào có thứ tình cảm huynh đệ thông thường. Vô Trinh có chút cảm thán. Trước đó không ngờ để cho nó thấy thân phận thái tử của y, lại khiến nó dùng thứ quần thần chi lễ đáp lại. Không thể ngờ tới lại là như thế.

“Mấy cung nữ khác trong Cúc Sí Cung đâu rồi?”

“Sau khi mẫu phi ra đời bỏ đi hết rồi” Khi nói chuyện, ánh mắt rõ ràng của Tiểu Nhạn vẫn dừng cảm đón lấy ánh mắt Vô Trinh.

Vô Trinh thật tán thưởng khí thế không chút sợ hãi này của tiểu hoàng đệ.

“Vậy, sư phụ của ngươi còn đến đây dạy học không?”

“Không còn nữa” Câu trả lời vẫn đơn giản rõ ràng vắt tắt như vậy.

Trong vòng thâm cung, quyền thế ân sủng quyết định hết thảy. Vị hoàng tử thất thế so với thân tử sa cơ lại càng bất kham. Tiểu Nhạn tuổi nhỏ chắc chắn đã cảm nhận được điều này.

Không ai đến giúp đỡ nó sao? Quả thật vậy, mẫu phi từng được sủng ái mang tội chết đi, chút nhớ nhung của đế vương mỏng manh như tờ giấy đã sớm chiều phai nhạt vô tung. Có lẽ, cả cuộc đời này nó sẽ sống trong suy sụp. Nhưng, đứa nhỏ thông minh như vậy, nếu đã vậy mà mai một, không khỏi đáng tiếc. Nếu có thể cho nó một sự giáo dưỡng thích hợp, mai sau trưởng thành sẽ trở thành người như thế nào đây?

Vô Trinh bất chợt giật mình, cõi lòng hồ hững đã lâu nay lại có một ý tưởng không bình thường.

Như vậy sau này, để cho ta trở thành chỗ dựa cho nó đi.

Chủ ý đã định, Vô Trinh đem tầm mắt rời khỏi người Tiểu Nhạn. Bóng đêm đã dần dày, bầu trời mới vừa rồi còn thiêu đốt trầm ám đã phủ lên. Y thấy Tiểu Nhạn trong gió đêm càng lúc càng mạnh chịu không nổi run lên bần bật.

Có lẽ do ăn mặc có chút đơn bạc...

Cởi chiếc áo choàng màu đen trên người mình, Vô Trinh đưa tay vòng quanh Tiểu Nhạn. Áo choàng quá dài, lết hơn phân nửa trên mặt đất, mặt mũi Tiểu Nhạn bề ngoài tuy rằng chưa thoát vẻ trẻ con, nhưng cử chỉ nét mặt lại khiến người ta cảm thấy không thể coi thường.

Vô Trinh nở nụ cười: “Sau này, người thiếu thứ gì cứ nói với hoàng huynh. Khi rảnh rỗi cũng đến đông cung một chút, được không?” Ra lệnh, nhưng ngữ khí lại có gì đó như thương lượng.

Trong mắt Tiểu Nhạn giấu không được khó hiểu cùng mê muội, nhưng vẫn chậm rãi gật đầu.

“Vậy thì tối nay, trước hết đến chỗ của hoàng huynh ở đi, chờ sáng mai ta cho người đến quét tước sạch sẽ lại nơi này, rồi người hãy về” Không chờ Tiểu Nhạn trả lời, Vô Trinh liền nắm tay nó, dẫn nó bước ra ngoài cung.

Tiểu Nhạn vì ân sủng này làm rối loạn cả tâm. Vô Trinh lúc này hoàn toàn không giống với ý nghĩ đáng ghét thường ngày của nó. Tay hoàng huynh ôn nhu mà mềm mại, giống như lời kéo nó đi từng bước vào một tương lai không thể biết tới. Trong trí nhớ của Tiểu Nhạn, ngay cả mẫu phi cũng không nắm tay nó như vậy, trước đây đi đường vào ban đêm luôn có một cảm giác sợ hãi kinh hoàng, giờ phút này đây, ở trong bóng đêm mông lung, Tiểu Nhạn lại cảm thấy được sự an tâm một cách kỳ lạ.

Nhưng, tâm tình thấp thỏm bất an luôn xuất hiện trong những ngày nó cùng ở với Vô Trinh

Hoàng huynh, tâm của y đang xếp đặt những gì? Tiểu Nhạn thường xuyên nghi hoặc như vậy.

Cảm giác không thể đoán trước làm cho mỗi bước đi của Tiểu Nhạn, mỗi câu nói đều nơm nớp lo sợ, như lớp băng mỏng bao trùm.

3. Chương 3: Hồ Điệp – Đệ Tam Chương

Đệ Tam Chương- Sau Tuyết Rơi Gặp Người Quân Tử.

Một năm ấy thật sự là loạn thế, đầu tiên là nhóm hoàng tử ngấm ngầm tranh quyền đoạt vị, tiếp đó lại là Tịch phu nhân chuốc thuốc hoàng tử, sau khi Vô Trinh ngồi lên trên ngai vị thái tử, lại bắt đầu hành động thanh trừng củng cố hoàng quyền. Đối với những người trong cung mà nói, một năm ấy tình phong huyết vũ từng trận lại mạnh hơn từng trận.

Đợi đến khi trời đông giá rét đến, nỗi lo sợ trong lòng người mới bắt đầu yên ổn.

Nhưng đối với Vô Trinh mà nói, mùa đông năm ấy, là ngày cực kì đặc biệt trong sinh mệnh của y. Vào mùa đông năm ấy, y gặp hai người mà cả đời khó quên. Một người là hoàng đệ thập tứ hoàng tử Tiểu Nhạn, người còn lại là người trong giấc mộng của y.

Lúc còn rất nhỏ, Vô Trinh thường xuyên nằm mơ một giấc mộng, trong mộng y là cao tăng hộ quốc chùa thiên. Mỗi một ngày, khi chuông sáng xao vang, y sẽ xuyên qua tầng tầng lớp lớp thâm viện, đến thiên viện được canh phòng nghiêm ngặt nhất trong chùa.

Khi y lấy hai tay đẩy ra cánh cửa cuối cùng, ánh nắng tràn đầy từ bên trong cánh cửa trút xuống tràn ra, chói lóa đến mức khiến mắt y không mở ra được, có bóng dáng lê hoa trắng óng tuôn rơi phủ khắp nơi trên mặt đất. Trong gió sớm, một cây hoa lê tinh khiết như mộng, đoá đoá thanh tao sạch sẽ, chập chờn ngậm cười.

Trong ngẩn ngơ, y thấy dưới cây lê một thân ảnh màu đen, mái tóc đỏ xuống như màu của đêm tối.

Y không khỏi chậm rãi bước về phía trước, gần lại, gần lại, mái tóc đen của người nọ được gió nâng lên cơ hồ bay múa ngay trước mắt, nhẹ nhàng như bướm, vươn tay có thể chạm.

Khi tay y sắp chạm vào sợi tóc mềm mượt kia, người nọ quay đầu.

Chỉ một thoáng, hào quang bao phủ, ánh mặt trời xuyên qua cành lá đổ bóng xuống, nơi phía sau lưng người ấy tựa một vầng sáng kim sắc, làm mờ hồ dung nhan của người.

“Dương...”

Y tựa hồ kêu tên của người nọ, trong phút chốc, mộng của y, tỉnh.

Nhớ không ra tên của người, nhớ không nổi dung nhan của người, trong ánh sáng mạnh mẽ chỉ có một mảnh mơ hồ. Vô Trinh lại nhớ rõ cái cảm giác khắc khoải đau đớn này, sau khi đem về từ trong mộng tỉnh lại, toàn thân run rẩy, như thiêu như đốt, chân thật đến dọa người.

.....

Tần Tuyên Vương năm bốn mươi bốn, mùa đông.

Vô Trinh tiến về lâm viên Thẩm Lê Sơn của hoàng tộc săn bắn.

Thái tử dẫn một nhóm mấy chục người ngựa lao vào rừng, tiếng vó ngựa xé nát lặng yên, vó ngựa lướt qua hất lên từng mảng tuyết trắng, tản ra thành bụi hoa mê mắt.

“Nhìn, thái tử diện hạ, một con cáo đỏ thật tuyệt” Thị vệ bên cạnh bỗng nhiên chỉ về bụi *** bụi phía trước nói.

Một bóng đỏ trong tầm mắt nhảy vọt ra, lẩn trốn, nhưng bởi vì màu lông quá sức chói mắt, trong một mảnh tuyết trắng dễ dàng nhìn thấy. Cho dù nó có trốn như thế nào, nhưng vẫn không tránh được ánh mắt thợ săn.

Thật đẹp, giống như một ngọn lửa đỏ bùng. Vô Trinh vừa thấy màu sắc kia là đã thích, vì thế vội vàng thúc ngựa dưới thân, dẫn người đuổi theo.

“Các người không nên động thủ!” Vô Trinh lấy cung tiến ra, lấp đầy cung hướng về con cáo đỏ đang hoảng sợ kia. Tuần mã phi nhanh dần dần đem khoảng cách kéo lại gần. Vô Trinh vẫn chưa động thủ, y do dự xem có nên bắn chết hay không con cáo hiếm thấy kia.

Vừa lúc lực chú ý hơi phân tán, con cáo đỏ kia đã nhún người, lao ra khỏi cánh rừng.

“Chát!” Vô Trinh vội giục ngựa đuổi theo. Đao mắt lướt qua cánh rừng, đằng trước rộng mở thông thoáng.

Một mảng cánh đồng tuyết trắng bao la trải ra dưới bầu trời xanh thẳm, ruộng dốc nhấp nhô, màu tuyết nối nhau liên miên ngàn dặm.

Lúc này bóng đỏ đã xa xa, chạy về phía cuối màn tuyết.

Một thân ảnh màu đen đứng giữa trời tuyết, đen và đỏ, đều ở trong tuyết trắng bắt mắt vô cùng. Cáo đỏ kinh hoàng bổ nhào vào dưới chân người nọ, cuộn thành một cục.

Đúng lúc này, Vô Trinh đuổi tới, y ghìim ngựa lại, khoát tay ngăn trở thuộc hạ tiếp tục tiến tới.

Một người mặc trường bào màu đen đứng thẳng cô đơn trong tuyết sắc vô biên, thân hình thon dài. Vô Trinh đến gần vừa đúng lúc thấy hần cúi người xuống, ôm lấy con cáo đỏ kia.

Không hiểu sao, Vô Trinh cảm thấy động tác đơn giản của người trước mắt kia làm ra, lại có cảm giác tạo nhã, ưu nhân không nói nên lời. Chỉ thấy trong ống tay áo rộng lớn chậm rãi lộ ra một đôi tay, sắc da trắng hơn tuyết xuất hiện dưới lớp xiêm y đen tuyền như kinh hồng chiếu ánh, làm cho tâm người nhìn không khỏi run lên.

Tiếp đó, đôi tay kia khê khàng, ôn nhu, giống như sợ kinh động một mảnh tuyết trên mặt đất, ôm lấy con hồ ly hoảng hốt. Chậm rãi, người nọ vươn thẳng lưng, Vô Trinh nhìn một mái tóc đen khi người nọ ngẩng đầu như suối chảy dài về phía sau vai mềm mại, y ngưng cả hơi thở, người nọ nâng lên đôi mắt rừ.

Ánh vào trong đôi mắt Vô Trinh chính là một đôi con ngươi tuyệt sắc. Đen như mực, trong vắt, màu sắc khuynh thành, đáng vẻ khuynh quốc. Vẻ đẹp của màu mắt, làm cho bóng nắng trên tuyết cũng ảm đạm không bằng.

Hồi lâu bình tĩnh lại, mới thấy chủ nhân của đôi con ngươi xinh đẹp này khẽ mỉm cười nhìn mình.

“Cáo đỏ này là do các hạ nuôi?”

Người áo đen trẻ tuổi gật đầu “Đúng vậy, cáo đỏ ham chơi, hôm nay sáng sớm chạy vào trong rừng, khiến cho đại nhân chê cười. Nếu như đại nhân muốn săn bắn, trong rừng phía đông có một đám nai, băng qua gò tuyết này, đi thêm mấy dặm về trước nữa, hẳn là có thể nhìn thấy mấy con sói lửa bạc”

“Ồ? Các hạ chẳng lẽ ở trong núi này quanh năm sao?” Vô Trinh lấy làm kinh ngạc, Thẩm Lê Sơn là dành cho hoàng gia ngự lâm, nói như thế nào cũng không thể có bình dân xuất hiện ở chỗ này, huống chi lại còn quen thuộc với vùng này như thế.

“Không, ta chỉ hàng năm nhân lúc tuyết rơi, sẽ cùng cáo nhỏ đến đây du ngoạn mà thôi” Nhìn sắc trời ửng đỏ phương xa, người nọ từ tốn cười “Tuyết rơi ở Thẩm Lê Sơn có thanh âm thật là êm tai”

Vô Trinh không thể hiểu ý tứ trong lời nói của hắn, chỉ nghe thấy thanh âm thanh nhiên nói chuyện của người, giống như tiếng đàn tranh từ ngàn xưa, trong phút chốc ở trong tiềm thức rất lâu mới quay về.

Ngay lập tức, y định thần, nói “Quấy nhiễu các hạ thật sự có lỗi, thỉnh các hạ quản con cáo này lại, cáo từ” Lập tức dứt khoát quay đầu ngựa, dẫn một đám người đạp tuyết mà đi.

“Thái tử điện hạ, xin bảo trọng...” Thanh âm kia khoan thai lướt vào trong tai, Vô Trinh cả kinh, quay đầu nhìn lại, trên tuyết đã không thấy bóng dáng của người nọ, chỉ có vết tích của cáo đỏ mới vừa rồi cùng đoàn kỵ mã dẫm lên, nông nông cạ cạ trên tuyết, hết sức rõ ràng

Chẳng lẽ gặp tiên? Hay là trong núi có yêu tinh? Đúng rồi, đã quên hỏi tên người nọ. Trong lòng Vô Trinh có một nỗi kích động không nguyên do. Cặp mắt kia, rất quen thuộc...

Sau khi hồi cung, Vô Trinh vẫn không thể bình tĩnh, mười mấy năm qua, tâm trí của y lần đầu tiên rung chuyển phập phồng như thế.

Cặp mắt kia, có phải ở trong mộng đã từng bắt gặp nhiều lần hay không? Nếu không, sao lại quen thuộc đến thế này. Y thậm chí cảm thấy được, trước đây y cũng đã từng gặp qua hắn. Rất đối quen thuộc, giống như chỉ cần đối mặt, sẽ bật thốt ra tên gọi của hắn.

Một đêm ấy, Vô Trinh lại tới giấc mộng như mọi khi, dưới lê hoa trắng ngần như nhau, y rốt cuộc thấy rõ được dáng vẻ người trong mộng, đúng là thiếu niên đã gặp ở trong rừng kia.

“Ta rốt cuộc tìm được người...” Thì thảo nói, y gọi ra cái tên của người nọ “Dương, Mặc, Trần”

Trong mộng, từng bông lê hoa như tuyết trắng rơi xuống, lẳng lặng bám trên người bọn họ, là những cánh bướm không màu.

Tần Tuyên Vương năm bốn mươi bốn, trời đông giá rét.

Thái tử Vô Trinh hạ lệnh thi công một cung điện to lớn ở Thẩm Lê Sơn, cũng tự mình đề danh: Linh Tuyết Cư.

Từ đấy về sau hàng năm, y liền di giá đến Linh Tuyết Cư, lặng lẽ chờ trận tuyết đầu tiên của năm đó.

Sau tuyết rơi, gặp lại người quân tử.

4. Chương 4: Hồ Điệp – Đệ Tứ Chương

Đệ Tứ Chương – Một Kiếp Phù Du

Lúc còn rất nhỏ, ta chỉ biết, ta không được mẫu thân yêu thương. Nghe nói, người đầu tiên ôm ta là cung nữ Thửu Nhi, mẫu thân sau khi sinh ra ta, bảo nàng đem ta ôm đi ra xa, ngay cả liếc mắt nhìn ta một cái cũng không muốn.

Một khoảng thời gian rất lâu sau, ta đều suy nghĩ, các hoàng tử khác đều được mẫu thân yêu thương, vì sao ta không chiếm được sự sủng ái của mẫu thân? Chờ khi ta lớn lên được một chút, biết nghĩ như vậy cũng chẳng có ích gì, vì thế ta cũng không còn phiền não nữa.

Mẫu thân là phi tử được sủng ái nhất của phụ vương, phụ vương vì mẫu thân xây nên Cúc Sí Cung, phần lớn thời gian đều lâm hạnh đến chốn này. Không biết vì sao, ta rút ra rằng, mẫu thân cũng không thích phụ vương. Ánh mắt bà nhìn phụ vương cũng giống y như với ta đều rất lạnh nhạt. Nhưng tư thái như gần như xa của bà khiến cho phụ vương càng thêm say mê

Ta nghĩ, nam nhân luôn thích nữ nhân mà hẳn không thể nhìn thấu. Phụ vương có hậu cung ba nghìn, người đẹp vô số. Mẫu thân thế nhưng vẫn có thể chiếm lấy vị trí thứ nhất trong lòng phụ vương, có lẽ bởi vì từ đầu đến cuối, phụ vương đều không thể nắm giữ lấy bà ấy.

Có lẽ không có sự cưng chiều của mẫu thân, từ khi còn rất nhỏ, ta đã có thói quen tự mình chiêm nghiệm sự việc, một mình lẳng lặng quan sát sự tình và những người bên cạnh mình.

Trong cung rất kỳ quái, luôn luôn có vòng xoay của hỉ nộ ái ố của con người.

Đêm nay phụ vương lâm hạnh vị phu nhân này, các hoàng tử, công chúa trong cung của bà ta liền kiêu căng hẳn, ngay cả thái giám, cung nữ trong cung đi ra ngoài cũng không giống với mấy người trong cung khác, tinh thần đặc biệt có vẻ sung mãn.

Đêm mai phụ vương lâm hạnh một vị phu nhân khác, mấy vị hoàng tử, công chúa của vị phu nhân trước liền giống con gà chọi bị đá bại, vẻ mặt uể oải.

Quanh đi quẩn lại, những trò giống nhau ở trong cung không ngừng trình diễn, diễn không biết mệt. Ta tựa như xem tuồng tựa như nghiền ngẫm

Có một lần, mẫu thân đột nhiên nói với ta “Tiểu Nhạn, con có biết vì sao có vài phi tử lại kiêu ngạo như vậy không? Bởi vì các ả đều có vương công đại thần chống lưng phía sau, ta không có, nhưng ta có đại vương, chỗ dựa vững chắc duy nhất của mẫu thân chính là phụ thân con”

Lúc ấy ta cũng chưa từng tận lời nói của mẫu thân. Nhưng ta biết, tuy rằng mẫu thân chưa bao giờ sa vào chuyện tranh giành tình nhân của đám phi tử, vẫn có nhiều phi tử xem mẫu thân như là cây đinh trong mắt.

Lúc mười tuổi, có một ngày, Chỉ phu nhân xuất thân danh môn, phái người đưa tới một mâm điểm tâm. Mẫu thân nhận. Quay đầu lại liền sai người cầm xuống đem cho chó dưới bếp ăn. Ngày thứ hai, thái giám báo lại nói, hai con chó cường tráng đều chết bất đắc kỳ tử.

Mẫu thân lạnh lùng cười nói “Nhạn nhi, nhìn cho rõ, con không hại người, vẫn có người hận không thể khiến con chết. Con là hoàng tử, con phải hiểu được điều này”

Sau đó, mẫu thân sai người đem hai con chó chết đặt ở cửa Cúc Sí Cung, buổi tối hôm ấy, phụ vương giá lâm Cúc Sí Cung, mẫu thân chỉ vào chúng khóc lóc kể lể “Đại vương, đánh chó cũng phải ngó chủ nhân. Hiện tại ả có thể hạ độc hại thiếp, khó bảo toàn về sau sẽ không hại Tiểu Nhạn, hại Đại vương...Đại vương, lưu giữ lại người đàn bà nhân tâm vậy bên người, người có thể ngủ an ổn hay sao?”

Phụ thân vuốt tóc của ta, có chút vô cùng bối rối “Tịch Yên muốn trầm làm sao?”

“Phế ả! Nếu Đại vương làm không được, xin để cho Tịch Yên đến lãnh cung đi, so với bị độc chết, không bằng ở trong lãnh cung sống tạm bợ ” Mẫu thân muốn trả thù, bà chưa bao giờ bỏ qua cho người muốn hại mình. Làm con trai của bà, ta chưa từng hiểu rõ bà như giờ phút này. Tâm tư của mẫu thân cùng những ngón trò mảnh khảnh của bà đối với phụ vương, ta ở bên cạnh thấu rõ đến đường tơ kẽ tóc.

Phụ vương nhượng bộ. Bởi vì, lúc ấy, người ông yêu nhất vẫn là mẫu thân.

Ngày hôm sau, khi ta ra cung chơi đùa, nhìn thấy một người phụ nữ quần áo đẹp dễ bị một đám thị vệ từ trong một tòa cung điện khác kéo ra.

“Buông...Cha ta là Thừa tướng đương triều, ta là phi tử của Đại vương, các người dám đụng đến ta sao?”

“Chính Đại vương ra lệnh chúng ta đem người áp giải đến lãnh cung, đi thôi, Chỉ phu nhân”

Hóa ra, bà ta chính là cái kẻ ra tay hạ độc – Chỉ phu nhân. Con gái của đương triều thừa tướng, cho nên mới không đem mẫu tử của chúng ta để vào mắt. Đáng tiếc, bà ta xem nhẹ thủ đoạn của mẫu thân, cũng đánh giá quá cao quyền thế của bản thân.

“Tịch Yên, mi là tiện nhân, mi không chết tử tế được đâu! Mi cho là mi có thể chiếm được tâm của Đại vương mấy năm? Một ngày nào đó, mi cũng sẽ bị phế! Ta sẽ ở lãnh cung chờ mi...”

“Tịch Yên, ta chờ xem kết cục của mi...” Chỉ phu nhân lúc gần đi đến Cúc Sí Cung chửi ầm lên, thanh âm khàn khàn, diện mạo dữ tợn, tóc xả loạn, bà ta như vậy tuyệt đối không giống một phi tử cao quý chút nào.

Nhưng chẳng qua chỉ là, bà ta không thể nào tin được, bà ta đã bị đánh bại trong trận chiến với mẫu thân. Từ đó về sau, phụ vương lại chuyên sủng chỉ một mình mẫu thân. Mẫu tử chúng ta muốn gió được gió, muốn mưa được mưa.

Nhưng đến lúc này, ta phát hiện một chuyện bí mật khiến người khác sợ hãi.

Phát hiện chân tướng trong lúc bất tri bất giác, với mỗi dấu vết để lại, ta ần ần biết được một chuyện đáng lẽ không nên biết.

Những lúc phụ vương không đến Cúc Sí Cung, mẫu thân sẽ ra ngoài vào ban đêm, nói là đến hồ Nguyệt Miên du thuyền, ngắm trăng, nhìn sao, hái sen. Khi mẫu thân đi ra ngoài luôn ngồi kiệu hai người khiêng, mang theo một a hoàn bên cạnh, im lặng ra khỏi cửa nhỏ hậu viện.

Trước mỗi lần đi ra ngoài, mẫu thân đều tốn rất nhiều thời gian trang điểm diện đồ, bà bộc lộ ra ngoài sự hưng phấn cùng loại tình cảm sướng vui không hề có khi gặp phụ vương. Ta rất cuộc cảm thấy kỳ quái, ngoại trừ phụ vương, còn có ai là người khiến cho mẫu thân phải trịnh trọng đến thế để đi gặp.

Mẫu thân không thương phụ vương, chuyện này từ lúc còn nhỏ, ta đã biết.

Gần đây, mẫu thân thường thường ở một mình lộ ra vẻ mặt ôn nhu khác lạ, tựa hồ như nghĩ đến ai. Có khi, bà sẽ ngắm nghía một cây hoa cúc trước cửa sổ nguyên một buổi chiều, sau đó đột nhiên hỏi ta: Mẫu thân có phải đã già rồi không? Khi đó ta đã nghĩ, mẫu thân có lẽ đang tưởng nhớ đến một ai đó đặc biệt. Nhưng, người đó không phải phụ vương, cũng không phải là ta.

Một ngày, ta nghe thấy nha hoàn Cẩm Nhi bên cạnh mẫu thân nói lên với nha hoàng Thửu Nhi bên cạnh ta gì đó, ta lặng lẽ nép sang một bên nghe. Loáng thoáng nghe thấy Cẩm Nhi nói: Phu nhân gần đây đi vào chỗ đó thường xuyên...Chủ tử kia cũng là một người có thân phận cao quý....Nếu bị Đại vương phát hiện...

Mà đáng vẻ Thửu Nhi tựa hồ đang an ủi nàng ta. Thửu Nhi cùng Cẩm Nhi đều là nha hoàn năm đó theo mẫu thân từ cổ quốc sang, đối với mẫu thân rất là trung thành.

Ta cảm nhận được hương vị nguy hiểm trong lời nói của các nàng, mẫu thân nhất định không thể để cho ai biết bí mật này.

.....

Đêm đó, ta gọi Thửu Nhi vào bên cạnh, cho những người khác lui xuống, ta nói với nàng “Cô từ khi ta còn rất nhỏ đã theo hầu hạ ta, cũng rất được ta tín nhiệm. Hôm nay ta hỏi cô, cô phải nói sự thật cho ta nghe”

Thửu Nhi gật gật đầu.

Ta liền nói rõ “Mẫu phi có phải giấu phụ vương có nam nhân bên ngoài”

Mặt Thửu Nhi lập tức trắng bệch, nàng vội quỳ xuống, liều mạng dập đầu “Nô tỳ không biết, điện hạ, nô tỳ không biết...”

“Sao?” Còn muốn giấu ta, ta thiêu mi nhìn nàng “Thật không? Ta đây đến chỗ mẫu phi hỏi cho ra lẽ, bảo là đều do cô nói”

Chân Thứ Nhi lấy bẫy, nàng ôm lấy chân ta nói không ngớt “Tiểu điện hạ, ngàn vạn lần không nên, ta nói, ta nói....Cầm Nhi bảo phu nhân thường gặp mặt với một người”

“Ai?”

“Nô tỳ không biết, Cầm Nhi chỉ nói đó là một người thân phận thật cao quý...”

“Đều đó ta biết. Ta muốn biết người kia là ai?”

“Nghe nói là một vị hoàng tử....Nô tỳ cũng chỉ nghe được đến thế, còn lại đích thực quả không biết. Thỉnh tiểu điện hạ tha thứ cho nô tỳ”

Một hoàng tử? Hoàng huynh của ta?

“Cô lui xuống đi, không nên đem chuyện hôm nay nói cùng với bất kỳ kẻ nào” Ta phát tay bảo Thứ Nhi lui ra, trong lòng hỗn loạn. Nhiều tình cảm ở trong lòng cuộn cuộn, trong lúc nhất thời nói không nên lời cảm giác gì.

Mẫu thân yêu một vị hoàng huynh của ta. Người này chiếm được tất cả tình yêu của mẫu thân, điều mà ta chưa bao giờ chiếm được dù chỉ một chút.

Thật sự cảm giác rất trống rỗng, ta có chút cảm giận bất cam.

Mấy ngày sau, khi ta nhìn thấy dáng vẻ ôn nhu ngọt ngào của mẫu thân, ta biết tất cả những cảm hờn của ta hóa ra là do ghen tị, ghen tị với vị hoàng huynh chưa từng gặp mặt qua kia.

Lại vừa đúng xuân tháng ba, ngày mưa dầm như tơ, mẫu thân ra ngoài thường xuyên. Ta thờ ơ lạnh nhạt, có khi, mẫu thân tựa hồ cũng nhận thấy được ánh mắt của ta, quay đầu lại liếc nhìn ta một cái. Ta nghĩ, bà ắt đoán được ta cuối cùng cũng biết được chút ít.

Vô luận như thế nào, ta cũng không đem chuyện của mẫu thân nói cho phụ vương, vận mệnh của ta và ân sủng của mẫu thân được cột vào nhau. Điều ấy, ta rất rõ. Nhưng, đối mặt với ánh mắt không tin tưởng của mẫu thân, ta vẫn rất phiền muộn, bà không thích ta, cho nên, cũng không tin rằng ta sẽ bảo vệ bà.

Không khí trong cung gần đây giống như hôm nay, âm tình bất định. Rất nhiều kẻ đều vội vã, từ phi tần, hoàng tử, cho tới thần tử, hoạn quan đều thường xuyên hoạt động. Ẩn ẩn, trong yên ả dường như nổi lên gì đó.

Ta biết bọn họ đang vội điều gì. Phụ vương muốn lập thái tử, các hoàng huynh của ta đều có mưu mô đặc biệt. Thành bại cuộc chiến, ngay ở lần này.

Đáng tiếc, tâm tư của phụ vương nào để cho bọn họ u mê.

Ta một chút cũng không sót ruột, ta nhớ rõ lần gần đây nhất khi phụ vương đến Cúc Sí Cung, từng nói với ta gần “Nhạn Nhi, nếu như con lớn thêm một chút, mắng giang sơn này sớm muộn gì cũng đều là của con”

Ở trước mặt phụ vương, ta vẫn là một đứa nhỏ nhu thuận thật ngoan. Tuy rằng mấy huynh trưởng của ta tranh nhau người sống ta chết, nhưng đều không hiểu chuyện phải lấy lòng phụ vương. Một đứa trẻ ngoan hiền so với một đám hung hãn dao to búa lớn sẽ càng làm cho phụ vương an tâm hơn.

Cho nên, bọn họ không thắng được ta.

Tới gần đoạn ngọ, từng ngày trong cung càng lúc càng căng thẳng, chỉ có mẫu thân vẫn như trước thong dong, ta đoán rằng, bà chưa từng muốn ta làm thái tử, cũng không muốn mình làm hoàng hậu. Mặc dù ta đoán được kết quả ấy, nhưng để phòng ngừa tai vách mạch rừng, vẫn nơi nơi chôn chôn cẩn thận. Quảng thời gian tốt đẹp ngay tại chốn tranh đấu gay gắt này, trong đối trá lọc lừa hư hao, chỉ chớp mắt, hóa ra xuân đã tàn.

Tơ liễu trong vườn bay đầy trời, giống như hoa lại tựa như không phải hoa, khiến người không thể nào tưởng. Tựa như những tranh đấu trong chốn cung đình, mê loạn mất người, mê hoặc lòng người. Hoa sen trồng trong ao, lá xanh cao vút, nụ hoa còn chưa trưởng thành đã phong tư trác tuyệt đến thế.

Ta nhớ rõ mẫu thân lúc ấy từ đầu bên kia của ao dọc theo hành lang khúc chiết đến chỗ ta, tơ liễu bị gió thổi bay lao xao như tuyết, bà chậm chậm bước tới, từng bước sen nở, phong tư trác tuyệt hơn hẳn đóa hoa sen tươi đẹp vươn thẳng như ngọc trong ao.

Mẫu thân thật sự là một người phụ nữ đẹp.

Mặc dù trong chốn hậu cung ba nghìn mỹ lệ, nhan sắc của bà vẫn không thuyên giảm.

“Nhạ nhi, lại đây, mẫu phi có thứ này muốn cho con nếm thử một chút” Mẫu thân vẻ mặt ôn hòa nói.

Ta cùng mẫu thân ngồi trong đình, Cẩm Nhi, Thửu Nhi rất nhanh bưng tới mấy món điểm tâm, pha bình trà dâng lên.

“Đây, Nhạ Nhi, đây là bánh quế hoa do Giang Nam tiến cống, con thử chút xem?” Mẫu thân mỉm cười, ánh mắt nhu hòa.

Trái lại ta không biết phải làm sao, mẫu thân chưa bao giờ từng thân ái như thế này khiến cho ta được sung sướng mà đâm sợ. Khi ta chăm chú nhìn, ánh mắt mẫu thân phẳng lặng mà ôn hòa, giống như hình ảnh bà trong giấc mộng vô số lần của ta. Chẳng lẽ, mẫu thân bắt đầu yêu thương ta sao? Thật sự thương ta sao?

Hạnh phúc chợt tới làm cho ta khó có thể tin được, nhưng cảm thấy trong lòng nóng hổi, ta nghĩ, ta có lẽ đã chờ ngày này chờ quá lâu rồi.

Khi ta cầm lên một khối điểm tâm đưa về miệng, đột nhiên chát một tiếng, có gì đó vỡ nát.

Hóa ra là Thửu Nhi làm rơi cái chén trên mặt đất

“Sao lại không cẩn thận như vậy?” Mẫu thân quát lớn một tiếng “Nhanh đi đổi cái mới đến”

Khi đi qua bên người ta, Thửu Nhi không biết là cố ý hay vô tình, bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn ta một cái, ta liếc mắt nhìn lấy làm kinh hãi. Dáng vẻ Thửu Nhi tựa hồ như sắp khóc, đôi mắt trở nên đỏ hồng, lệ lưng tròng mắt.

Thửu Nhi sẽ không vì một chút chuyện nhỏ như vậy mà khổ sở đến muốn trào lệ, nàng theo chúng ta lâu như vậy, làm vỡ mấy cái chén này nọ mẫu thân cũng sẽ không quát mắng xử phạt nàng, chẳng lẽ có chuyện đáng sợ gì đó sắp xảy ra...

Ta ngưng tay, tim bắt đầu đập liên hồi, trên lưng cảm giác như có một cơn gió lạnh ứa qua. Ta không thể tin phán đoán của bản thân, đến nỗi tim đập nhanh không ngớt. Khi ngẩng đầu, thấy biểu tình của mẫu thân vẫn thản nhiên như thường....

“Sao thế? Nhạ Nhi không thích món điểm tâm này?” Mẫu thân thấy ta ngưng tay, khó nén nổi thất vọng trỗi lên trên khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần.

Xem ra, là do ta suy nghĩ lung tung quá...Mẫu thân không có lý do gì hại ta cả. Bà, không có lý do gì cả...

Lòng ta nóng lên, nắm lấy khối bánh hoa cắn xuống một cái, hai ba lượt đã ăn hết.

“Kỳ thật, Nhạ Nhi rất thích ăn điểm tâm” Ta cười với mẫu thân “Mẫu phi sau này có thể cùng Nhạ Nhi dùng bữa nhiều thì tốt rồi”

“Thích là tốt rồi, thích là tốt rồi” Mẫu thân cũng cười, sóng nước lay động khiến nụ cười của bà có gì đó không thật.

Chúng ta bên nhau nói nói cười cười, bởi vì ta cố bắt chuyện, điểm tâm trên bàn hầu như không đụng qua, mẫu thân chỉ một mực dùng trà, thi thoảng cũng đáp vài câu.

Những buổi chiều xuân vô số trong ký ức, chưa bao giờ vui vẻ như ngày hôm nay.

“Mẫu phi, Nhạ Nhi đi lấy chút tranh chữ cho người xem, gần đây Nhạ Nhi có làm chút thơ văn” Ta đứng lên, bỗng nhiên một cơn choáng váng, trời đất trước mắt lay chuyển. Tiếp đó, không hề báo trước, ta chậm rãi ngã xuống, tay chống không kịp mặt bàn, người liền ngã xuống đất.

Lúc đầu còn nghe thấy tiếng nha hoàn hét chói tai, tiếng vang của chén rớt xuống đất, mang theo tiếng bước chân dồn dập đồng thanh truyền đến, sau đó hết thấy đều trở nên rất yên tĩnh, thật yên tĩnh, gặng

gương mở mắt, gương mặt xinh đẹp như nước của mẫu thân dao động trước mắt, ta kiềm không được cảm giác bi thương trong lòng

Ta quả thật rất muốn tin tưởng người, mẫu thân của ta, ta quả thật rất muốn người yêu thương ta.

“Nhạ Nhi, mẫu thân xin lỗi, vì Vô Trinh, con đi trước một bước, mẫu thân sẽ nhanh chóng theo sau con” Nhẹ nhàng ôn nhu, lời cuối của mẫu thân lướt vào tai của ta. Vô Trinh? Là tên của vị hoàng huynh kia sao? Thật tàn khốc, cái tên này đọng lại trong bóng tối vô tận trước mắt, nghe mà đau lòng. Ta không còn khí lực để mà tự hỏi, chỉ đem hai chữ này khắc sau vào đáy lòng, lạc bước vào trong ý thức càng ngày càng mờ mịt.

Khi ta tỉnh lại, ta biết chính mình vừa nhặt một cái mạng từ quỷ môn quan trở về. Nhưng, cả thế giới đã thay đổi, ta thành một hoàng tử thất thế, đứa con của tội nhân. Tất cả vinh quang đều rời khỏi ta mà đi, ta nằm ở trên giường, hờ hững nhìn những bóng người đi qua đi lại, từ ban ngày cho đến tận đêm khuya, từ huyền ảo cho đến yên lặng. Bọn họ đều đi rồi, lúc ra đi, cũng mang theo những phồn hoa xa xưa ở trong cung. Rường cột chậm trễ, Cúc Sí Cung đông như trẩy hội nhanh chóng suy tàn.

Tan dần xê ghé, cuối cùng, còn ai sẽ lưu lại nơi đây? Ta nở nụ cười tự giễu.

Thứ Nhi ở lại, nàng không đi, nàng vẫn chờ đợi ta ở trước giường, mỗi lần ta mở mắt, có thể thấy đôi mắt đỏ hoe của nàng ngay gang tấc, giống như ngày ấy khi nàng đi ngang qua ta mắt chan chứa lệ, có lẽ, nàng là người duy nhất trong cung này thật tình đối đãi ta.

Cứ như vậy qua mấy ngày, chờ ta có đủ sức để nói chuyện, ta vẫy tay với Thứ Nhi: “Thứ Nhi, lại đây....” Cũng đã lâu rồi không thốt ra tiếng nào, thanh âm của ta khàn đến mức bản thân ta còn không nhận ra.

“Thứ Nhi, mẫu thân người...Có phải bị biếm lãnh cung hay không?” Ta thật khó khăn mới nói ra được những lời này.

“Phu nhân....Phu nhân....”Thứ Nhi cúi đầu, không dám nhìn ta, tựa hồ cố kiềm nén nước mắt, hồi lâu mới nức nở nói “Phu nhân ngày ấy nhảy xuống từ trên thành, quy thiên. Cầm Nhi sau đó đập đầu vô cột mà chết”

Mẫu thân đã chết, bà mất rồi...

Ta chậm rãi lấy tay che mặt, mười ngón run rẩy đến không thể tự chủ, lệ nóng bỏng rơi theo kẽ tay, tự do rơi.

Từ nhỏ đến lớn, ta chưa bao giờ bất lực giống như giờ phút này, nản lòng thoái chí đến vậy.

Mặc cho nước mắt tuôn rơi, lòng dần dần trấn tĩnh sáng như gương. Ta nghĩ, ta yêu mẫu thân còn nhiều hơn ta tưởng, mặc dù bà không thương ta, nhưng ta vẫn ái mộ bà thật sâu, thật sâu sắc, khát vọng có một ngày, có thể cùng bà trong ánh mặt trời rực rỡ của buổi chiều tà, nhâm nhi uống trà, nói nói cười cười, giống như hết thấy cặp mẹ con bình thường trên thế gian này, hòa thuận ấm áp.

Nhưng, ta không có cơ hội như vậy.

Cả một mùa hè, ta nằm ở trên giường cố vượt qua cơn bệnh, nhìn qua song cửa sổ, thấy sen trong vườn từng bùng nở rộ, rồi tàn lụi lạnh lẽo, vồn vện chỉ còn lại những lá khô gãy vụn đầy ao, bướm bướm bay tới, tìm khắp chốn cũng không thấy một nhành hoa để đậu lại.

Không lâu sau, gió nổi lên, Cúc Sí Cung lạnh tanh, lại hiu quạnh.

Thời điểm có thể gắng gượng xuống giường, ta lập tức muốn xem hoa cúc trong vườn.

Trời thật xanh, nhìn không thấy những đám mây mềm mại đáng yêu, vườn thu, hoa cúc nở rộ cũng khiến cho người ta có nỗi sầu người đi hoa tàn.

Có lẽ, tâm của ta yên lặng mà hiu quạnh, cho nên ngay cả vẻ xinh đẹp chói mắt này thoát nhìn cũng thấy thật cô đơn.

Kiếp phù du như thể một dấu chân chim hồng lạc trên tuyết lạnh.

Nếu, nếu như không gặp lại người kia, kiếp người của ta, có lẽ nơi lãnh cung này nhanh như chớp vụt qua.

Nhưng, trời xanh không để cho ta phẳng lặng như vậy mãi, hoàng hôn đầu mùa đông ấy, ở trên nền tuyết trắng xóa cả đất trời, nam nhân kia khoác một chiếc áo choàng đen, đứng ở bên trong cánh cửa đại điện, ánh mắt mỉm cười đến ôn hòa hướng về ta.

Ánh sáng ngày ấy như lửa đỏ ở cuối chân trời bùng cháy, mãnh liệt, một mảng đỏ trầm tĩnh mà điên cuồng. Y mỉm cười nói với ta “Tiểu Nhạn, ta là thất hoàng huynh của ngươi. Vô Trinh”

Vô Trinh, Vô Trinh....nam nhân gián tiếp cướp lấy hết thấy mọi thứ của ta. Trong giây lát dài, ta gặm nhấm cái tên này.

Lần đầu tiên thấy y, ta đã biết vì sao mẫu thân lại ái mộ y đến thế. Y, không thể nghi ngờ là một nam tử nhìn rất đặc biệt, mặt mày thon dài, ngũ quan chỉnh tề. Nhưng cái loại khí phách hơn người này, ngoài ra còn có phong thái thanh cao sẵn có, thần khí bộc lộ ra ngoài, khiến cho tất cả nữ tử trên thế gian đều tâm động thần mê.

Trời chiều xuống, y mang áo choàng thêu rồng vàng sóng động, y phong thần tú dật, khiến cho ta cảm thấy hổ thẹn.

Vô Trinh đưa ta ra khỏi Cúc Sí Cung, thoát khỏi nơi lãnh cung ấy.

Mọi chuyện, có lẽ có chút gì đó khang khác. Khi ta đi đã nghĩ vậy.

Nhưng, tâm của hoàng huynh đang an bài điều gì? Từ nét mặt che giấu thanh sắc kia, ta đoán không ra tâm tư của y. Điều duy nhất ta có thể xác định là, kiếp người của ta không hề phẳng lặng, tương lai của ta ngập tràn biến cố.

Có lẽ, ta cần cơ hội, lấy lại thứ gì đó ta đáng được

Ta có chút mong chờ mùa xuân sau sớm đến.

5. Chương 5: Hồ Điệp – Đệ Ngũ Chương

y

1

– Ta nguyện cùng ngươi ngủ dưới tán lê hoa, hóa thành một đôi bướm triền miên trong giấc mộng.

Mộng.Hồ Điệp

Đệ Ngũ Chương – Cùng mộng không cùng lê hoa

Tháng mười một hàng năm ở Thâm Lê Sơn bắt đầu tuyết rơi, tháng ba sang năm tuyết tan thành nước, xuân về hoa nở

Hàng năm cuối thu, Vô Trinh đều sớm rời khỏi cung vì không muốn bỏ lỡ trận tuyết rơi đầu mùa của năm ấy. Có khi ngay cả chính y cũng cảm thấy buồn cười, cứ như kiểu ôm cây đợi thỏ ngu ngốc, thật sự có thể đợi được người mình muốn gặp hay sao?

Nhưng, không chỉ duy có một lần, hàng năm y vẫn đều đợi chờ

Năm thứ hai gặp lại hắc, nơi rừng *** bụi tuyết phủ kia. Đi theo vết chân mơ hồ dễ thấy, Vô Trinh nhìn xa xa thấy hắc khoan thai đi giữa nền tuyết trắng tinh, sóng bước bên cạnh là con cáo đỏ màu sắc hiếm thấy.

Nơi cây cổ thụ cao ngất lá vàng rơi rụng có những tán cây thật lớn, những nhánh cây chằng chịt đan xen trên màn trời xanh u ám trải dài, đẹp hơn hắc lúc tàn lá xum xuê, để lại một hàm súc rất cô đọng, có lẽ khi phồn hoa tan mất, càng lộ ra khí phách cứng rắn.

Trời, từ dưới mặt đất nhìn lên, giống như bị những cành cây trơ trọi chia cắt thành vô số khối, xanh lam, xanh nhạt, xanh biển, xanh u ám, bạc bạc như xóa, lại giống như những đường văn của một khối ngọc thạch lớn, các loại ánh sáng đều giao thoa lẫn nhau hòa thành một khối.

Vô Trinh thấy người ấy bỗng dừng dừng bước, giống như bị thứ gì đó hấp dẫn, lại giống như bất chợt nhớ tới một ai, một mình lâm vào suy tĩnh. Vô Trinh không dám tùy tiện tiến tới, sợ quấy nhiễu hắn, sợ giống như lần trước chỉ xoay người một chút đã không thấy tăm hơi ai đó đâu.

Theo hắn đã lâu mà chỉ đành lẳng lặng chờ đợi người đó quay đầu.

Có khi xa xa nhìn thấy dáng vẻ của hắn khoan thai xuất thần, sau đám cây rừng thưa thớt kia, vẻ mặt đó, dung mạo đó, hận không thể nhìn cho thỏa được, Vô Trinh có chút buồn bã mất mát, âm thầm nghĩ trong lòng:

Chờ khi người ấy quay đầu lại nhìn, nhân sinh này đã trôi qua cả nửa đời mất thôi.

Nhưng người ấy quả thật trong giây phút y đang nghĩ chợt quay đầu lại, phút chốc chạm lấy ánh mắt y.

Cặp mắt kia quả thật trong mộng đã gặp qua bao lần. Vẫn sâu thẳm tựa biển khơi, ẩn chứa nét thâm thúy xa xưa không đổi dời, mắt khẽ chớp, kinh động một lần nước sâu trong giấc mộng nào, kinh động cánh bướm ngủ yên nơi gốc lê hoa sà xuống.

Khoảnh khắc nhìn thấy hắn, Vô Trinh như có ảo giác, y nhất định không thể bỏ qua hắn, bằng không, cả đời này, y sẽ hối hận không yên.

Vì thế, y đi tới, cáo đồ dưới chân người nọ nhe nanh múa vuốt đón y như gặp kẻ thù lớn. Y vẫn không màng để tâm, chỉ chậm rãi đến trước người nọ, khẽ nói “Lại gặp người...”

Hắn mỉm cười đáp lại, không nói lời nào.

Duyên trời sinh, không thể sai lầm.

.....
Tần Tuyên Vương năm bốn mươi tám, tháng hai, đông sắp tàn.

Khi Mặc Trần bước vào đại viện của Linh Tuyết Cư đã thấy hương rượu thanh sương bạch lộ. Đây là loại rượu ngon đặc chế trong cung, uống vào vừa âm ẩm, vừa lạnh lạnh, tác dụng chậm lại cực mạnh. Từ lần đầu tiên ở chỗ Vô Trinh nhấp thử, Mặc Trần lập tức nhớ kĩ mùi vị độc đáo của nó. Tuy nói người tu tiên vô dục vô cầu, nhưng Mặc Trần đối với rượu ngon nhớ mãi không quên.

“Ta chỉ biết khi mở một bình thanh sương bạch lộ, người nhất định sẽ xuất hiện” Còn chưa rảo bước đến cánh cửa, Mặc Trần liền nghe thấy tiếng cười của Vô Trinh từ bên trong cánh cửa vọng ra.

“Xấu hổ, thanh sương bạch lộ trong tay ngài chính là mồi câu tốt nhất nhỉ, còn ta là con cá cứ cố tình liên tiếp mắc câu” Mặc Trần nhìn lướt qua bàn cờ trên bàn, mỉm cười nói “Vô Trinh có vẻ hưng trí, uống rượu đánh cờ. Nhưng người giải cờ lại không thấy nhỉ”

“Đang chờ người tới, vừa hay có một bình thanh sương bạch lộ hảo hạng, chúng ta cùng đến làm một ván, thế nào?” Vô Trinh đem những viên cờ trắng đen để vào trong bát.

“À?” Mặc Trần phía đối diện, đùa cợt nói “Lần trước ngài thua ta năm ván, thua hết thấy tiền đặt cược, ngay cả bảo ngọc đáng giá trên người cũng thế chấp cả, lần này ngài không sợ mất cả chì lẫn chài?”

“Mặc Trần, người không cần tính toán mấy trận thua của ta, một năm không gặp, người không tin kĩ nghệ của ta đã lớn mạnh vượt bậc sao” Vừa nói xong, Vô Trinh liền hạ một nước.

Mặc Trần cũng không phản bác, lẳng lặng nhìn thoáng qua vị trí cờ hạ của y, ngón tay khẽ nhấc, một viên đen nhanh chóng hạ xuống cạnh viên trắng. Trong lúc nhất thời, hai người đều lướt cờ như bay, những nước đáp trả như đã định liệu trước, chỉ trong phút chốc, trận thế đã triển khai giăng khắp nơi trên những lần ngang dọc, bàn cờ nổi lên khói lửa.

“Vô Trinh, nước cờ của ngài so với trước kia quả là có chút khác biệt” Vừa đặt xuống mấy nước, Mặc Trần bất chợt nói.

“Khác biệt như thế nào?” Vô Trinh dâng nước cờ lật lại, kẻ luôn tâm tư mẫn tuệ kia nhìn thấy gì trong nước cờ của mình

Mặc Trần nâng mắt nói “Năm đó lần đầu tiên cùng ngài đánh cờ, cảm giác nước cờ của ngài vậy vùng ngang dọc không sợ, chinh chiến chém giết, thủ pháp quyết đoán lão luyện. Như nói lúc ngài lên ngôi thái tử không lâu, cũng là lúc hợp lý để bộc lộ tài năng, dứt khoát rạch ròi, vừa lòng hả dạ. Tuy rằng sát ý lăm lăm, nhưng bởi vì lòng dạ ngài thẳng thắn, đến lúc quyết tuyệt cũng không khiến cho người ta cảm thấy máu tươi tàn độc”

“Mặc Trần thật sự hiểu thấu ta” Vô Trinh cảm thán nói “Hiện tại thì sao?”

“Hiện tại, ta thấy nước cờ của ngài vững vàng hơn trước rất nhiều, cách bày trận ôn hòa mà tử mĩ, tuy có ý công thành đoạt đất, nhưng cũng có thể khắc chế sát ý sắc bén của bản thân, kiềm nén tính khí để bày mưu nghĩ kế. Mà trong cờ vậy, điều đầu tiên tối kị là tham niệm, trong bàn cờ phải kị tâm tranh cường đấu ngoan, mấy điều đó ngài đều có thể tránh được, cho nên hiện tại ta phải nâng suy nghĩ đề phòng nhiều hơn” Mặc Trần cười cười nói.

“Nhưng ta vẫn chưa bao giờ thắng người được một ván, vì thế vẫn còn thiếu sót” Vô Trinh lắc đầu nói

“Đây...” Mặc Trần dừng 1 chút, sóng mắt khẽ lay, lấp lánh như sao mai “Nếu muốn nói đến thiếu sót của ngài, có lẽ ở rất nhiều phen, ngài quá cố chấp. Lúc ta và ngài đánh cờ, mỗi khi đến tàn cuộc giằng co chưa thỏa, lúc ấy cả hai đều đã cạn kiệt sức lực, miễn cưỡng chỉ có thể tự bảo vệ lấy bản thân thôi, nếu đôi bên đều buông tha thiệt hơn, lập tức có thể bắt tay giảng hòa. Còn nếu đằng sau lại ẩn chứa mưu đồ, chỉ tự đâm đầu vào thế trận thêm loạn, cuối cùng ngược lại tự tổn hại nguyên khí. Cho nên Vô Trinh ngài thua, bởi vì phút cuối cùng ấy ngài không buông bỏ được tâm thiệt hơn”

Mặc Trần nói một hồi, nói xong toàn thân Vô Trinh lạnh cóng, á khẩu không trả lời được. Chỗ nào được, chỗ nào chưa, từng tác bụng dạ lúc ấy, đều bị phân tích một cách rõ ràng như vậy, những tính toán mưu lược cũng không qua khỏi đôi mắt thông tuệ đó.

Nhìn chăm chú vào đôi con ngươi đen như mực bình thản vô ba lại hết sức thấu triệt trước mắt, Vô Trinh không khỏi đau xót trong lòng: Mặc Trần hẳn đoán được tâm tư của ta sao? Nếu hẳn thật sự biết, sao lại có thể bình tĩnh như vậy?

Trầm ngâm một hồi, Vô Trinh quyết định mạnh dạn thử một lần, thử xem người trước mặt có thấu rõ lòng người như y nghĩ hay không.

“Ta là đương kim thái tử cao quý, phụ vương tuổi tác đã cao, cho nên an nguy xã tắc, thiên hạ hưng vong đều đặt lên trên người của một mình ta, ta sao có thể không suy nghĩ tính toán thiệt hơn. Nếu ta tính toán không chu toàn, một nước cờ sai, như vậy Tần quốc lập tức có thể nguy nan.

Nghe xong lời này, Mặc Trần lướt tầm mắt chăm chú lên người của y, sau đó mỉm cười “Vô Trinh, ngài và ta tương giao ba năm, tính từ lần đầu tiên gặp mặt, ta đã không giấu giếm thân phận của mình, mà ngài cũng vậy, đúng không?”

Vô Trinh gật đầu.

“Ta vốn là người tu tiên, không nên màng đến chuyện chốn hồng trần, nhưng ngài và ta sở thích hợp nhau, có một số chuyện, ta còn muốn nói cho ngài nghe” Mặc Trần chậm rãi nói “Vô Trinh, ngài là thái tử Tần quốc, tương lai là sẽ kế vị ngôi hoàng đế, thống lĩnh giang sơn như họa này. Nhưng, ta và ngài giao cờ nhiều lần, phát hiện kĩ phong của ngài khí lớn lại như vô khí, có lẽ đối với người đánh cờ vậy mà nói ngài đúng là bậc cao thâm. Nhưng, làm một đế vương, làm việc thiếu khí phách, trong lòng cũng không có dã tâm và hùng tâm. Vô Trinh ngài cuộc sống quá mức đạm bạc, điều ấy chính là điểm thiếu sót của ngài”

Vô Trinh ngấm nghĩa quân cờ trắng trong tay mình, mỉm cười vuốt cằm.

“Giống như giang sơn ngài đã gần nắm trong tầm tay rồi, lại không có dã tâm kế sách thống nhất thiên hạ, theo lý là đã thỏa mãn không cầu danh lợi, tất cả thả trôi theo gió. Nhưng, ta lại cảm thấy ngài lại không buông bỏ được thiệt hơn...” Mặc Trần ngừng một chút, tựa hồ cân nhắc từ ngữ, lát hồi mới nhìn Vô Trinh nói “Ta đang nghĩ, có phải ngoài giang sơn này ra, ngài còn khát vọng một giấc mộng nào đó chưa đạt được?”

Lộp bộp một tiếng, quân cờ trong tay Vô Trinh rơi xuống, y gắng gượng trấn tĩnh, thần sắc thản nhiên nói “Ta quả thật không có dã tâm hùng bá thiên hạ. Tuy rằng thực lực Tần quốc cường thịnh, đứng đầu trong chư quốc, nhưng ta cũng không có dã tâm thôn tóm nước người, mở rộng bờ cõi khuyếch đại đất đai. Nhưng, Mặc Trần, người có biết điều ta khát vọng nhất chính là gì không?” Ánh mắt Vô Trinh bừng sáng, nhìn thẳng người đối diện.

Nhưng Mặc Trần lại cúi mi, dường như đắm chiêu, tiếp đó cười nói “Quả thật không biết, ta không phải không gì cũng biết về ngài. Huống chi đây là chuyện riêng tư của ngài, nếu như ta đi hóng, chẳng phải là hành vi của bậc tiểu nhân?”

Tảng đá to bự treo trong lòng Vô Trinh rốt cuộc rơi xuống, nhưng cũng có chút mất mát, khi đang muốn nói gì đó, đã thấy Mặc Trần cười lớn, sắc bén hạ một quân xuống bàn cờ.

“Ngài, lại, thua”

Nhìn hần cười đến vài phần giảo hoạt, Vô Trinh chuyên chú nhìn, quả nhiên, chút bất tri bất giác, bản thân đã bị đánh bại như núi đè, không cách nào xoay trời chuyển đất.

Y vội đẩy bàn cờ, nói to “Không thể không thể, người cố ý dùng lời nói để nhiễu loạn tâm trí của ta, khiến cho ta tâm thần bất định mới có thể nhanh chóng bị thua thế này. Ván này không tính”

“Cờ đã định, chỉ do người không chịu nhận thôi. Đến, đến, đến, đem bình thanh sương ngọc lộ kia giao cho ta...” Mặc Trần thắng rồi rất thoải mái, một vò rượu ngon cứ như vậy tới tay, tâm tình thật sự cực kì vui vẻ.

“Không được, thêm một ván nữa, thắng rồi mới cho người” Vô Trinh cố ý không cho hần đắc ý, một phen đoạt lấy vò rượu, ném tới chỗ tay của hần không cách nào chạm tới.

“Vô Trinh, người nói mà không làm là vô tín” Mặc Trần với tay không tới, cặp mắt tuyệt sắc kia chớp chớp “Tốt, ngài không cho ta lấy, ta tự mình động thủ” Dứt lời, ổng tay áo rộng phất qua mặt bàn, vò thanh sương bạch lộ bất giác xuất hiện trên bàn.

“Giỏi cho Mặc Trần người, cư nhiên dám dùng thuật”

“Ta chỉ là làm một chút thuật na di nhỏ nhoi thôi. Dù sao vốn dĩ đó là thứ ta thắng được mà” Mặc Trần trong mắt trần ngập ý cười.

“Thật kỳ quái, sao lại có một con hồ ly thích uống rượu như người vậy” Vô Trinh không còn cách nào, chỉ có thể kiên trì đùa bỡn hần một phen “Cẩn thận rượu say loạn tính”

Mặc Trần không khỏi bật cười “Ha hã....Có ai bảo hồ ly không được uống rượu sao? Với lại, ta và ngài quen nhau lâu như vậy, có thấy ta say lần nào chưa?”

“Rồi rồi rồi, người lợi hại, năm trước giải quyết sạch sẽ mấy chục vò rượu ngon ta lưu trữ”

Thời điểm quen biết ban giao, Vô Trinh còn tưởng rằng Mặc Trần là người nhả nhận hưởng nội, ai ngờ, ở chung lâu mới biết dung mạo như ánh trăng chiếu rọi nhàn nhã thanh lãnh kia, lại có nội tâm như áng mây phiêu bồng. Có khi khôi hài, có khi thâm trầm, có khi điềm tĩnh, có khi lại phóng túng mãnh liệt. Đôi con người khuyếch thành tuyệt sắc của hần, sâu thẳm mê mông, nhìn như vô ba, trong đó lại không biết ánh lên bao nhiêu phần hoa mỹ độ tươi đẹp, lại không biết chôn vùi bao nhiêu mộng hồng trần xa xưa.

Y, đoán không ra tâm tư của Mặc Trần. Nhưng Mặc Trần cũng không sao hiểu được nguyện vọng của y. Bởi vì Vô Trinh đem giấu ở nơi sâu thẳm nhất tối tăm nhất, một chỗ hoang liêu không muốn ai tường.

Đôi bên nhìn nhau, tưởng như đôi bên đang muốn soi thấu từng tấc tâm cơ của mình.

.....

Bóng đêm thăm thẳm, tuyết trên mái cong lặng lẽ tan chảy, ngày mai có lẽ là ngày xuân về hoa nở, nhưng đêm nay thì vẫn rất lạnh, rất lạnh.

Ngọn đèn dầu của Linh Tuyết Cư đã tàn, Vô Trinh say ngả lên trên nền tuyết lạnh lẽo đêm đen, y nhớ rõ câu cuối cùng chính mình nói là ” Mặc Trần...Ồ lại...”

Trong朦胧 lung, y níu lấy ống tay áo của người nọ, nói rất nhiều, rất nhiều. Cái gì nào là hoa lê sắp nở, ở lại ngắm hoa này nọ. Để sau đó, ngay cả y cũng không biết phải nói gì nữa, chỉ liều mạng túm lấy tay áo của Mặc Trần, đem mặt vùi vào trong làn vải mềm mại lạnh lạnh, sau đó nặng nề thiếp đi.

Mặc Trần khó khăn lắm mới tránh khỏi ràng buộc của y, nâng lên một chén rượu ngọc, một mình dựa vào cửa tự斟 tự uống.

Ánh trăng sáng tỏ, trong tĩnh lặng ả ả nghe thấy tiếng tuyết tan thành nước, phương xa chỉ thấy tuyết phủ đều, trắng như ánh trăng thanh lãnh, thoáng trông, còn tưởng rằng là một đêm xuân phong thổi thức lê hoa trên núi nở rộ.

“Mùa đông năm nay chỉ e đã trôi qua” Mặc Trần nhấp một ngụm rượu, những lời nói của Vô Trinh vừa rồi quanh quẩn bên tai không rời.

“Mặc Trần, hoa lê Thấm Lê Sơn sắp nở, đến lúc đó khắp núi nơi nơi một mảnh trắng xóa, cực kỳ đẹp. Nếu người có thể ở lại mấy ngày, hẳn là có thể nhìn thấy”

“Mặc Trần, nếu có thể cùng người bên nhau nâng cốc nói cười, ngắm hoa đối nguyệt, thật là chuyện vui thích biết bao”

“Không biết vì sao, mới trước đây, ta thường xuyên mộng nhìn thấy người đứng dưới tán lê hoa, ánh mặt trời sáng rực đến chói mắt, khiến cho ta nhìn không rõ, dáng vẻ của người luôn rất mơ hồ, mỗi lần muốn đến nhìn người, mộng liền dứt. Nhưng...Từ sau khi gặp người, ta không còn nằm mộng nữa....”

“Ta...Có phải rất lâu rất lâu trước kia đã từng gặp người?”

“Vô Trinh, ngài vẫn không thay đổi, giống như lúc xưa vậy, nói những lời nói thật giống nhau, không rõ thứ ngài chờ mong có phải vẫn giống như vậy chăng?” Mặc Trần nở nụ cười, đôi mắt tuyệt đẹp lạnh lẽo đến mức đoạt cả trăng kia.

– Ta nguyện cùng người ngủ vùi dưới tán lê hoa, hóa thành đôi bướm triền miên trong mộng.

“À, nếu nguyện vọng của ngài vẫn là thế, ta phải làm cách nào để thực hiện đây?” Mặc Trần thản nhiên nói.

Vô Trinh trong phòng ngủ say giấc nồng, phát ra hơi thở dài mà mỏng manh, không biết giờ khắc này đây y đang trong mộng cảnh triền miên.

“Ngài mộng nhìn thấy lê hoa, thế nhưng ta không có cách nào đồng mộng bên lê hoa” Mặc Trần đem ánh mắt chậm rãi chuyển chú nhìn lên người y “Thế sự dẫu sao có phần không trọn ý người, như ta khát vọng say túy lúy một hồi, lại vẫn thanh tỉnh như thường. Có chút gì đó...thật sự...không thể cưỡng cầu...” Thanh âm thấp dần, cuối cùng lại hóa thành một hơi thở dài.

Mặc Trần chậm rãi đi vào trong núi, trong sâu thẳm cánh rừng trắng không xuyên tới, vẫn một mảnh bóng đêm mù mịt, bước chân nhẹ nhàng dẫm lên trên tuyết, lúc nông lúc sâu, quanh co mà đi. Trong yên lặng, chợt nghe hân ngân nga khúc ca, lưu luyến mà trầm bổng, đúng là một giọng hát tuyệt vời.

“Thời gian trăm năm một giấc mộng điệp, quay đầu lại, chuyện xưa đã sai. Bữa nay xuân đến, ngày mai hoa tàn, xiết chén rượu phạt đèn khuya đã tàn.”

Tiếng ca mờ mịt du dương, dần dần hòa chung với thân ảnh hân, tiến sâu vào bóng đêm ánh trăng không soi tới.

Bất tri bất giác, tiếng chén rượu rơi xuống đất trầm đục, từ trong nơi xa xa thăm thẳm của cánh rừng vọng đến.

Ngày kế, Vô Trinh tỉnh lại tất cả đã không còn, tuyết tan, hoa nở, người cũng chẳng ở lại.

Cuối cùng, trong nơi sâu thẳm của cánh rừng, nơi dấu chân nông cạn sau chót còn sót lại, tìm thấy một chén rượu bạch ngọc, mà đêm qua Mặc Trần dùng để thưởng rượu.

Năm ấy lê hoa nở sớm, nở đến xum xuê tràn trề, đóa hoa trắng noãn giống như biển khơi mãnh liệt, từng lớp sóng bao phủ cả Thấm Lê Sơn.

Vô Trinh ở trong biển hoa bồi hồi không đi nhìn thật lâu ánh mặt trời sáng choang trên đỉnh đầu, hoa trắng khiến cho ánh dương bình thường cũng chói mắt. Vô Trinh bỗng nhiên cảm thấy hoa lê xum xuê đến có phần cuồng điên, sắc đẹp tề tựu động lòng người, vốn đã có cuồng vọng lớn, nguyện vọng chấp nhất nhất đắm chìm xuân sắc của cả ngọn núi, khiến cho những loài hoa khác không thể nào sinh tồn chỉ biết điên cuồng ngưỡng vọng

Vô Trinh cảm thấy trong lòng mình đã bị lây nhiễm mầm mống điên cuồng của loài hoa này, nhưng y không muốn loại bỏ nó, bởi vì, mầm mống hiểm nguy một khi đã gieo, thì chỉ có thể đợi cho nó mọc rễ nảy mầm, trưởng thành đóa hoa điên cuồng

Được thôi, để xem năm sau, nó sẽ sinh trưởng thành đóa hoa như thế nào. Dù cho tội lỗi, dù cho điên cuồng, cũng là nguyện vọng của chính mình.

“Người là quân tử, không phải là ta, vì đạt được ý nguyện, thứ gì ta cũng có thể làm...” Thì thầm, Vô Trinh khẽ nói với những bông hoa lê ngập núi này.

– Năm sau, ta muốn cùng người ngắm hoa...

6. Chương 6: Hồ Điệp__ Đệ Lục Chương

Đệ Lục Chương __ Gợn sóng ngầm nổi lên

Sau khi Vô Trinh hồi cung, người đầu tiên đến yết kiến là Tiểu Nhạn.

Đi vào trong điện, Tiểu Nhạn thấy vị hoàng huynh xa cách lâu ngày đang thả lỏng dựa vào ghế tựa to lớn lật xem tấu chương. Hơi nhíu mày, rũ mắt xuống, Vô Trinh một thân trường sam như ánh trăng dù bị chính vụ nặng nề trói buộc vẫn ẩn lộ ra khí chất thoát tục.

Thấy nó đến, Vô Trinh ngẩng đầu, mỉm cười nói “Nhạn Nhi, lại đây, hoàng huynh đang muốn sai người đi gọi đệ”

Tiểu Nhạn bước nhanh mấy bước, hành lễ trước mặt y. Lúc quỳ gối, lại ngửi thấy mùi hương hoa lê nhàn nhạt bao phủ khắp người trước mắt, khiến cho nó có chút ngẩn ngơ, năm nay hoa lê ở Thâm Lê Sơn lại nở, hoàng huynh phải đứng ngây ở trong biển hoa thật lâu, mới có thể nhuộm hương hoa lên áo, mãi không phai.

Vô Trinh đưa tay lấy tấu chương mở ra nói “Gần đây biên cảnh không mấy yên bình. Ta muốn hỏi đệ xem có kế sách gì không?”

Tiểu Nhạn bày ra một phần bản đồ Tần quốc, một bên chỉ dẫn, một bên hiến kế với Vô Trinh.

“Tình, Vị, Lan, ba nước thành thế hợp tung (đồng tâm hiệp lực), rục rịch ở biên giới nước ta, nếu ở chỗ này, cũng chỗ này đồn binh, ngăn chặn đồn giáp công của bọn chúng, có thể tạm thời khống chế dã tâm của bọn chúng, sau đó chúng ta sẽ nghĩ cách tiêu diệt từng bên”

Tiểu Nhạn phân tích tình thế trước mắt khá đúng trọng tâm, tuy rằng đối sách có chút mạo hiểm, nhưng Vô Trinh cho rằng quả thật rất hiệu quả “Vậy Nhạn Nhi cho rằng hiện giờ không cần thiết phải liên minh hai nước lại?”

“Tạm thời thực lực của Tần quốc còn đủ để kiềm chế ba nước, hướng hồ, ba nước kia ngoài mặt thì liên kết, kỳ thật đều mang dụng ý, Vị quốc vốn đã nghiêng ngả không vững, có lẽ chỉ cần một ít chuyện đồn thổi, chúng sẽ phản chiến, hoàng huynh không cần lo lắng” Tiểu Nhạn dường như sớm có suy tính.

“Nhưng vẫn nên cẩn thận hành động. Được rồi, cứ như vậy đi, đệ thay ta đến hai nước kia một chuyến, nếu có thể, phao mấy tin đồn này ra cũng nên phòng hờ. Ha ha, chúng ta có thể khiến chúng không mấy an ổn.” Vô Trinh cười khẽ, nói với Tiểu Nhạn ” Đệ thấy sao? Có nắm chắc chưa?”

“Nghe theo hoàng huynh an bài. Tiểu Nhạn hy vọng có thể nhanh chóng xuất phát”

“Tốt, nhưng đệ cũng nên chuẩn bị kỹ một chút, thị vệ bên người nhất định phải thận trọng chọn lựa.” Vô Trinh đứng lên, vỗ nhẹ bả vai Tiểu Nhạn nói “Hoàng huynh hy vọng đệ rèn luyện chút, nhưng mà bản thân đệ ngàn vạn lần phải cẩn thận” Trong ngôn từ lơ đãng nhưng lại toát lên thứ tình cảm thật thân thiết.

Tiểu Nhạn gật đầu, nó biểu hiện sự vững vàng cùng bình tĩnh bề ngoài vượt trội hơn tuổi tác của nó.

Thế nhưng, khi sóng vai đứng cạnh nhau, Vô Trinh vẫn phát hiện sự đổi thay: Tiểu Nhạn đã muốn cao bằng y, tựa hồ đã không còn là đứa nhỏ cô độc u buồn lần đầu gặp gỡ kia nữa.

“Mới mấy tháng không gặp, Nhạn Nhi đệ...đường như cao hơn rất nhiều...”Vô Trinh không khỏi cảm thán.

Quả thật vậy, Tiểu Nhạn mười sáu tuổi, trong gió xuân tháng ba rần rori tuần tú, thân hình thiếu niên không biết từ bao giờ đã trở mã, giống như cây bạch dương dẻo dai trong gió mà vững chãi. Dung nhan xinh đẹp tựa mẫu thân cũng bắt đầu chuyển đổi, đường cong nhu hòa dần hiện lên nét kiên nghị cùng bất khuất của nam nhân. Thêm vài năm nữa, có lẽ y sẽ nhìn thấy một nam nhân trưởng thành tư thế oai hùng hiên ngang.

Khi đi ra ngoài điện, Tiểu Nhạn không khỏi thở một hơi thật dài, hoàng huynh vẫn đối với nó khoan dung và tín nhiệm như thế, chỉ cần nó muốn, Vô Trinh dường như sẽ hết sức tìm cách thỏa mãn nó. Vô Trinh chiều nó, còn hơn Tịch Yên năm xưa rất nhiều. Qua bao năm như vậy, cũng không thấy Vô Trinh đối xử với các hoàng đệ khác đến hể, chỉ có với nó, mới có vẻ đặc biệt thân mật, ôn hòa.

Có khi Tiểu Nhạn đoán, cái loại tốt đẹp này rốt cuộc bên trong có trộn lẫn bao nhiêu tâm tư, có lẽ Vô Trinh cảm thấy thẹn với mẫu thân của nó, cho nên mới làm vậy để bồi thường. Châm chọc thay, năm xưa Tịch Yên vì Vô Trinh lấy mất của nó hết thảy, ngày nay lại là Vô Trinh khôi phục lại quyền thế cùng địa vị ở trong cung cho nó.

Nhưng cần gì phải đi phỏng đoán dụng ý của Vô Trinh chi, chỉ cần thứ ân sủng này còn tồn tại, chỉ cần nó có thể lợi dụng chút tín nhiệm này của Vô Trinh để đạt mục đích của bản thân, vậy là đủ rồi.

Tiểu Nhạn nhếch khóe miệng nhẹ nhàng vẽ ra một nét cong, một tia cười ngạo nghễ liền lặng lẽ hiện lên.

Khi ra khỏi tấm điện của Vô Trinh, vừa bước vào trong ngự uyển, Tiểu Nhạn bỗng nghe thấy một tiếng gọi già nua vang lên “Tịch Yên...”

Nó phút chốc quay đầu lại, thấy vẻ mặt kinh ngạc của quân vương Tần quốc đang nhìn nó.

“Hoàng nhi khẩu kiến phụ vương” Tiểu Nhạn không quỳ xuống, chỉ hết sức lãnh đạm hành lễ.

“Hóa ra là Nhạn nhi, con đã lớn như vậy, dáng vẻ thật sự có chút rất giống Tịch Yên” Tần vương tuổi đã già nua sức yếu, dưới sự ôm ấp của đám tỷ nữ run rẩy nói.

Tiểu Nhạn bỗng thấy có chút thương cảm người đàn ông trước mắt, tóc bạc trắng, còn hoài niệm lại nữ nhân năm xưa chưa từng yêu mình. Làm hoàng đế mấy chục năm, chiến tích xa xưa không bì kịp thái tử mới nhiếp chính năm năm, thật là chuyện đáng buồn.

Mấy năm qua, thân thể Tần vương tựa hồ ngày càng sa sút, mặc sức thỏa thích quá độ làm cho lão già càng nhanh hơn. Thời gian tại vị của lão nghĩ chắc cũng không còn bao.

Xem ra, nó phải mau chóng nắm càng nhiều lợi thế chiến thắng, trước khi Tần vương cười hạc quy thiên, nếu không, tất cả đều trở thành củi khô ba năm thiêu trong một giờ.

Tiểu Nhạn quyết chủ ý.

7. Chương 7: Hồ Điệp – Đệ Thất Chương

Đệ Thất Chương – Chim Ưng Tháng Chín

Tình yêu của cung nữ Thút Nhi đến vào mùa thu năm bốn mươi chín Tần Tuyên Vương, gió thu hiu quạnh, năm ấy, Thút Nhi đã hai mươi tuổi đầu. Cung nữ đôi mươi, quả như lá phong hồng rực ngoài hoàng thành,

sinh mệnh tuy rằng óng ánh, nhưng cũng đã tới mùa điêu tàn. Ngay khi nàng nghĩ cuộc sống của mình phải cô tịch chết già trong cung, con điều kéo theo vận mệnh của nàng đã rơi vào trong tay một người.

Nhặt được cánh điều thả trôi của nàng là thị vệ trẻ tuổi tên Long Kiêu Dương, một ngày nọ đang ở ngoài cung của thập tứ hoàng tử chờ mệnh, lúc ấy hần chỉ cảm thấy có một trận gió mạnh xẹt qua, con điều đứt dây liền ung dung bay đến bên chân hần. Ngay sau đó, hần nhìn thấy Thứ Nhi hoảng hốt đuổi theo.

Hần đem con điều trả lại cho nàng, nhếch môi cười sang sảng.

Nàng trong nháy mắt mặt đỏ bừng, lời nói cảm ơn còn chưa thốt được, đã xoay người bỏ chạy tựa như con thỏ hoảng sợ

Tiếp đó vướng mắc với nhau, đã là chuyện của hơn nửa năm sau. Long Kiêu Dương thăng chức thành thị vệ bên cạnh hoàng tử, cùng thị nữ Thứ Nhi thân tín nhất của hoàng tử có nhiều cơ hội chạm mặt. Nàng thường từ bên ô cửa sổ nhìn thân hình cao lớn anh vĩ dưới nắng mai qua lại, có khi trông trông ngóng ngóng, thất thần, đã quên hết công việc treo trên đầu.

Thứ Nhi cảm thấy chàng là một chàng trai anh tuấn, mặc dù chàng không có đường nét khôi ngô xuất chúng như Tiểu Nhạn, cùng khí chất tôn quý trời ban, nhưng trên người chàng có hơi thở của nắng ấm, khiến cho người ta cảm giác tài cao lại đáng tin.

Người nam nhân trung thành mà chính trực này, mỗi khi nhàn rỗi, lại đem những tâm sự trong lòng mình kể cho Thứ Nhi nghe. Thứ Nhi nghe được nhiều nhất là những câu chuyện tri ân báo đáp lúc xưa.

Hóa ra lúc còn tuổi thiếu niên Long Kiêu Dương đã từng chịu ân một người trong cung, vị ân nhân ấy xuất thân tôn quý, biến chàng từ một kẻ chăn ngựa cỏn con chịu đủ sỉ nhục trở thành một thị vệ đại nội. Người kia cho chàng một cơ hội để tỏa sáng.

Từ đó Long Kiêu Dương nhớ mãi không quên ơn tri ngộ của người ấy, nếu có cơ hội, chàng nhất định đem hết khả năng của mình để báo đáp vị ân nhân kia.

“Ta vĩnh viễn sẽ không quên, ngày ấy, ngài ngồi trên lưng ngựa, một thân xiêm y trắng tinh, đẹp tựa thần tiên. Nắm lấy dây cương trong tay ta, ngài cười dịu dàng với ta “Để người làm chăn ngựa rất tiếc. Người có một thân khí lực, chỉ bằng làm thị vệ đi” Một câu của ngài, liền thay đổi cả kiếp người của ta. Ta thật sự không biết cách nào để báo đáp ngài ấy”

Khi Long Kiêu Dương nói những lời này, vẻ mặt nghiêm túc, trong mắt lóe ra ánh sáng xúc động, chàng rõ ràng đã làm cảm động Thứ Nhi bấy giờ vẫn lắng nghe.

Một lần, nàng kiềm không được hỏi chàng “Người có thân phận cao quý trong cung nhiều như vậy, chàng biết người ấy là ai sao?”

“Sau này ta mới biết được, ngài chính là thái tử điện hạ”

Long Kiêu Dương vừa cười vừa nói “Giờ đây vậy cũng tốt, hoàng tử điện hạ giúp thái tử điện hạ làm việc, ta đi theo hoàng tử điện hạ, cũng như đã giúp ân nhân làm việc”

Dưới ánh mặt trời, gương mặt của Long Kiêu Dương có mấy phần hừng khởi phần chấn “Ta vì Tần quốc kiến công lập nghiệp, nếu có thể vì thái tử điện hạ vào sinh ra tử, ta nhất quyết không chối từ”

Thứ Nhi nghe xong trong lòng run lên từng đợt, mấy năm trước, một màn chuốc thuốc độc của Tịch phu nhân với Tiểu Nhạn lại thoáng hiện trước mắt nàng, nàng biết, phu nhân làm vậy là vì thái tử điện hạ. Mà nàng vẫn cảm thấy tình cảm của chủ tử mình với hoàng huynh người thật sự không đơn giản, hoàng tử trời sinh vốn thông minh những gì xảy ra với người ắt người đã hiểu rõ.

Giờ đây hoàng tử Tiểu Nhạn đã khác xa với đứa nhỏ năm đó nàng liều chết cứu giúp, có đôi khi, nàng nhìn gương mặt đẹp lạnh lùng của Tiểu Nhạn lúc trầm tư, không hiểu sao lại cảm thấy sợ hãi, thậm chí cũng không dám đối diện với ánh mắt sắc bén kia.

Thế nhưng, Thứ Nhi không dám đem bất an này nói cho Long Kiêu Dương. Nàng lặng im nhìn chàng thề thốt với bản thân, từ một thị vệ bên cạnh hoàng tử sẽ phấn đấu thành thống lĩnh thị vệ đại nội.

Nàng nhỏ bé chỉ có thể mong chờ, suy đoán đáng sợ trong lòng mãi mãi không thành hiện thực.

Tần Tuyên Vương năm thứ 51, đầu thu.

Một ngày nọ, thập tứ hoàng tử Tiểu Nhạn như thường lệ được triệu vào trong cung dùng bữa.

Từ sau khi hấn đi sứ hai nước lân cận trở về, Vô Trinh liền dần dần chia sẻ một phần chính vụ với hấn. Có khi hai người thương thảo chính sự cả canh giờ, Vô Trinh cũng sẽ giữ hấn ở lại đông cung dùng bữa. Dần dà, thật đã trở thành một thói quen.

Trong cung mọi người đều nói, thập tứ hoàng tử là cánh tay phải của thái tử, hai người như huynh đệ cùng một mẹ. Thái tử và thập tứ hoàng tử gắn kết với nhau, trong cung đã không còn ai có thể lung chuyển địa vị của bọn họ.

Năm Tiểu Nhạn mười chín tuổi, Vô Trinh hơn Tiểu Nhạn năm tuổi, đã hai mươi tư. Vô Trinh từ năm 17 tuổi ngự phong thái tử, đến hôm nay, ước chừng đã làm thái tử được 7 năm

Vốn nghĩ vị vua già Tần vương sớm sẽ rất nhanh quy thiên, ai dè, lão thể mà cũng lập cập làm hoàng đế không quyền được sáu, bảy năm.

Điều này, đảo ngược hết những suy đoán của Tiểu Nhạn.

Dùng xong bữa, Vô Trinh vốn trầm mặc không nói gì chợt mở miệng “Nhạn Nhi, năm nay hoàng huynh phải sớm dọn đến chỗ hành cung ở Thâm Lê Sơn, chuyện trong cung làm phiền đệ”

Tiểu Nhạn thấy hoàng huynh nhã nhặn hôm nay có vẻ khác, tựa như đang trầm tư về việc gì đó, có phần nuốt không trôi. Một chén cơm xong, thất thần, rồi đáp “Hoàng huynh có phải có chuyện gì khó xử chăng?”

“Nhạn Nhi không cần lo lắng” Vô Trinh cười nhạt, bỗng nhiên nhìn Tiểu Nhạn nói “Có chuyện này hoàng huynh vẫn muốn hỏi đệ, lại vẫn sợ đệ thương tâm, nói không ra lời”

“Hoàng huynh cứ việc hỏi” Tiểu Nhạn trong lòng cảnh giác, vẫn cười đáp lời.

“Nhạn Nhi có từng hận mẫu phi của đệ không?” Vô Trinh chậm rãi nói.

Trong lòng Tiểu Nhạn rung người, hoàng huynh rốt cuộc muốn thử gì đây. Hấn cúi đầu nghĩ nghĩ, hiểu rằng không thể nào lừa dối y cho thỏa đáng, vì thế ngẩng đầu nói

“Hận!”

Vô Trinh khẽ thở dài “Đúng vậy, mẫu phi của đệ năm đó làm ra chuyện điên cuồng như vậy, vô luận là ai cũng sẽ phải oán hận...”

Vô Trinh tự mình bước thong thả đến trước cửa sổ, ánh mắt yên ả nhìn đám mây bay mờ mịt xa xa “Nhưng hoàng huynh cũng muốn làm một vài việc điên cuồng, mặc dù sẽ bị người ta oán hận, nhưng không cách nào không chế” Y ngoái đầu lại mỉm cười, nói “Nhạn Nhi nhất định sẽ rất khinh thường”

Tiểu Nhạn không đáp, chỉ kinh ngạc nhìn hoàng huynh của mình, trong nụ cười điềm tĩnh mà hơi hợt ấy, có vẻ mặt dị thường tương tự Tịch Yên năm xưa. Hấn vĩnh viễn không thể quên, buổi chiều tà mùa hè ngày ấy, mẫu thân cũng nhìn hấn như vậy, dịu dàng mỉm cười, thì ra dưới vẻ mặt yên bình ấy, lại chứa đựng một trái tim điên cuồng đến thế.

Chẳng qua, mẫu thân là vì cái gọi là tình yêu, còn Vô Trinh y là vì điều gì?

Chỉ một thoáng, Tiểu Nhạn cảm thấy nội tâm mình có một gợn cảm xúc không thể nắm giữ im ắng này sinh, một thứ gì đó tên là ôn nhu, hấn không kiềm nổi tiến lên từng bước nói với Vô Trinh “Đệ không cho rằng như vậy là sai, nếu có thể để đạt được nguyện vọng của bản thân, cho dù không từ thủ đoạn để cướp lấy, đệ cũng quyết không hối hận”

Nghe vậy, Vô Trinh có chút kinh ngạc, ngược mắt lên, thật sâu nhìn vào mắt Tiểu Nhạn, nói “Nhạn Nhi nói lời ấy thật sự khắc sâu vào lòng ta”

Tiểu Nhạn lúc này mới biết nói lỡ, không khỏi đỏ mặt hơi lạnh. Đang muốn tìm cách ứng phó lại thế nào, chợt nghe Vô Trinh nói tiếp “Nhạn Nhi còn có mong muốn gì không? Ngoại trừ giang sơn này, có lẽ hoàng huynh đều có thể giúp đệ toại nguyện”

Ngoại trừ giang sơn này? Còn điều gì?

Trong sâu tâm tư luôn lãnh đạm đề phòng, có chút gì như mới thức tỉnh lại từ trong lòng ngực dần dần nguội lạnh, chết đi.

Tiểu Nhạn đón lấy ánh mắt Vô Trinh, lạnh lùng nói “Không có, đệ không muốn gì cả”

Một câu, từ đây về sau diệt sạch hết những ôn nhu vui vẻ có thể.

Thời điểm trở về, Tiểu Nhạn thấy nhóm cung nữ y phục rực rỡ trên hoàng thành đang thả diều. Gió rất lớn, nào én, nào bướm cùng ửng đều bay lên thật cao, tựa hồ có thể chạm đến màn trời xanh lam kia.

Nhưng, Tiểu Nhạn biết, chúng vẫn bị sợi dây mảnh mai trói buộc, chỉ cần đôi tay xinh đẹp này muốn, thì có thể đem bằng ửng bay lượn nơi chân trời kia sà xuống.

Ta không thích thứ quý báu do người khác ban, ta muốn thứ gì, ta sẽ dùng hai tay này đoạt lấy. Tiểu Nhạn tức giận nghĩ

Tiềm ẩn sâu trong lòng đã có một mưu đồ lớn, dã vọng như bằng ửng bay cao tận trời, mặc sức tung hoành, cuồng vọng liêu lĩnh, không sao chịu nổi một chút khuất nhục, dù là sự bố thí thiện ý.

Bất chợt, vài tiếng la ó lạnh lạnh vang tận mây xanh, nhìn lên chỉ thấy những cánh ửng cực lớn lướt qua hoàng thành, xuyên qua mây trời.

Tiểu Nhạn thấy thế, không khỏi cất tiếng cười to, xả hết trong lòng ngực mọi buồn bực.

Ứng phi tháng chín, thật sự là mùa săn bắn rất tốt, là thời điểm lấy lại hết thảy mọi thứ nên có.

Hãy xem chúng ta là ai săn ai, hoàng huynh thân ái của ta.

8. Chương 8: Hồ Điệp – Đệ Bát Chương

Đệ Bát Chương- Săn Hồ

Rừng *** bụt sau trời tuyết, một mảng xám bạc quanh quẽ.

Tiếng vó ngựa xa xa truyền đến lộc cộc, đảo mắt, hai bóng người một đen một trắng cười tuấn mã phi như bay băng qua, trong không khí lạnh lẽo cô tịch lại vang lên tiếng cười đùa sang sảng.

Hai người trên lưng ngựa, tựa như gió trong như ngọc, phiêu dật như tiên. Mặc dù ở hoàng thành, cũng khó thể kiếm được người xuất sắc đến thế.

Một chàng trai vận cẩm bào trắng, ánh mắt lộ ra nét tôn quý cao nhã, giống như cánh rừng sau đợt tuyết, khí khái trong sáng, hào sảng tự nhiên. Một chàng trai mặc áo đen lại như tuyết phủ thanh lãnh bất tận, ước chừng kẻ nào bị cặp mắt lãnh lệ của hắn liếc nhìn một cái, trong lòng không khỏi rung mình, hút hồn trong nét mỹ lệ mệnh mông của đôi sáng mắt kia.

“Vô Trinh, xem ra ngài lại chậm hơn ta nữa rồi” Mặc Trần ở phía trước rìu sườn dốc ghì cương, cất cao giọng nói.

Vô Trinh vẫn theo sát hắn, giờ phút này, thấy hắn trải qua một trận dầm xốc, vốn gương mặt trắng như sứ lại nhiễm vài phần đỏ nhạt, ngón từ trong phút chốc, phấn chấn hẳn lên, không khỏi có chút tâm tư xao động

“Nếu có thể cùng người tung hoành thiên địa, vô ưu vô lự du ngoạn kiếp người, làm những việc mình thích. Cho dù bị bại bởi người thêm lần nữa, thì có ngại gì?” Vô Trinh cảm khái nói, lời này thật sự xuất phát từ chân tâm.

“Chớ quên giang sơn xã tắc của ngài” Mặc Trần ném ánh mắt thật sâu.

Vô Trinh nhìn dãy núi xa xa uốn lượn không dứt, chậm rãi nói “Theo như lời người nói, ta không phải là người có thể gánh được gánh nặng giang sơn giao phó trên vai, ta trời sanh tánh tình quá mức đậm đặc, thiếu dã tâm, nếu làm hoàng đế thời thái bình còn có thể, trong cuộc loạn thế mở rộng Tần quốc, sợ là không thể đảm đương” Tiệp đà, y quay đầu lại mỉm cười nói “Nhưng....ta đã tìm được một người thích hợp hơn”

“”Chẳng lẽ....là thập tứ hoàng tử Tiểu Nhạn”

“Mặc Trần, người thật sự thấu hiểu lòng ta” Vô Trinh gật đầu.

“Bởi vì ngài thỉnh thoảng có hay nhắc tới, nhưng...” Trong mắt Mặc Trần có chút ít lo lắng “Ta từng nắm tay tỉnh qua, nếu ngài không đăng cơ hoàng vị, sẽ có họa sát thân đến”

“Mặc Trần, người quá lo” Vô Trinh lắc đầu cười nói “Tính Tiểu Nhạn kiên định, ngực có chí lớn, điều hắn muốn đơn giản chỉ là giang sơn này thôi, nếu ta thỏa mãn hắn, hắn là không còn tai họa gì mới đúng” Vừa nhắc đến hoàng đế yêu thích của mình, Vô Trinh không khỏi lộ ra vẻ mặt tán thưởng.

Thấy Mặc Trần còn trầm ngâm, Vô Trinh lại nói “Vậy người không phiền tính thêm lần nữa cho ta xem”

Mặc Trần ngược mắt, có chút bất đắc dĩ nhìn y, lập tức nhắm mắt, ngón tay mảnh mai vì y mà bấm bấm.

Thật lâu sau, Mặc Trần mở mắt ra lại, vẻ mặt kinh ngạc “Kỳ lạ...kỳ lạ...”

“Sao thế?” Vô Trinh khó hiểu.

“Trước đây ta tính giùm ngài, tuy rằng thấy không thật rõ, nhưng cũng có thể nhìn ra được chút ít. Lần này lại giống như lâm vào một màn sương mù, thứ gì cũng không thấy rõ” Mặc Trần cố gắng bấm tay thêm một lần nữa, rốt cuộc lại đành miễn cưỡng từ bỏ.

Hắn có vẻ xấu hổ nói với Vô Trinh “Có lẽ do ta tu hành còn kém, cho nên pháp lực bị ảnh hưởng”

“Đã vậy tương lai kia ta cũng không muốn quan tâm làm gì. Thế này đi, ta làm chuyện ta, người theo thiên mệnh, chúng ta thử xem cuối cùng ai trở thành hoàng đế Tần quốc” Vô Trinh thần nhiên cười noi.

Mặc Trần thấy không thay đổi được ý của y, thở nhẹ “Vô Trinh, ngài có khi đem an nguy của bản thân xem nhẹ. Nếu Tiểu Nhạn đúng như lời ngài nói đáng tin tưởng như vậy, thì chiếu theo ý ngài làm đi, ta không cản ngài. Nhưng, ngài muốn nhường ngôi vị thái tử cho người hiền, cũng phải an bài hết thủy cho thỏa đáng”

“Đây là chuyện đương nhiên, ta đã soạn chiếu thư lập thái tử khác dâng phụ vương, xuân sau, đợi phê xong lập tức rời khỏi địa vị thái tử, Tiểu Nhạn cũng có thể danh chính ngôn thuận chấp chính. Ta nghĩ nó giống trông ngày này cũng đã lâu rồi. Vài năm trước, nó hãy còn nhỏ, với lại ta cũng muốn xem thử coi nó có đủ tài để làm đế vương hay không, cho nên mới trì hoãn đến nay” Vô Trinh giục ngựa đi trước, cười nói lạnh lùng “Giờ đây quả khiến chúng ta mỗi mắt chờ mong mà”

Mặc Trần không nói, nhưng trong lòng vẫn có chút sầu lo, thấy y cười đến thoải mái tự tin, đành phải giục ngựa theo sau.

Ngoài Linh Tuyết Cư, tuyết trắng thấp thoáng ánh bạc, trong điện, đèn đuốc rực rỡ

Vô Trinh nhìn người trước mặt, dưới ánh đèn, đôi mắt đen láy rạng rỡ lấp lánh, sáng như sao mai, người ấy nói cười, từng ánh mắt đều giống như lay động chỗ sâu thẳm nhất trong tâm của y.

“Vô Trinh...Vô Trinh...” Mặc Trần mỉm cười lắc lắc tay trước mặt hắn “Đang nghĩ gì vậy? Nhìn có vẻ không yên chút nào”

Vô Trinh vội thu đầu óc lại, nói “Suy nghĩ xem cách nào giữ người lại năm nay. Hằng năm ta đều muốn cùng người ngắm hoa lê, hằng năm đều chẳng có chút hy vọng nào”

“Vô Trinh, ngài làm khó ta quá” Mặc Trần cười gượng “Ngài có biết ta nhiều năm ở nơi cực bắc bắc quan thanh tu, chỉ có ba tháng mùa đông là có thể đi được một chút, thời điểm tuyết tan, ta sẽ trở về”

“Năm nay cũng thế ư?” Vô Trinh biết đây là câu hỏi mình đã hỏi nhiều lần.

“Năm nay cũng vậy, hơn nữa...” Mặc Trần tựa hồ muốn nói lại thôi “Lần này ta muốn nói lời chào từ biệt với ngài”

Vô Trinh chấn động “Chào từ biệt?”

“Năm sau là đại nạn tu hành ba ngàn năm của ta, trong lúc nguy ngập như vậy, ta tuyệt đối không thể để cho bên ngoài quấy nhiễu, nếu đầu óc có chút gì tác động, sẽ bị tẩu hỏa nhập ma. Bởi vậy một lần bề quan này, ta cũng không biết khi nào có thể đủ sức luyện thành mà ra, có lẽ một năm, có lẽ mười năm, có khi cả trăm năm cũng không xuất quan được. Cho nên ta mới muốn chào từ biệt với ngài trước” Mặc Trần nghiêm túc nói.

“Mười năm, trăm năm...” Vô Trinh sắc mặt tái nhợt, lẩm bẩm nói “Thời gian như vậy, đã trọn hết kiếp sống của phàm nhân như ta rồi” Y nâng mắt nhìn Mặc Trần, dung nhan người trước mắt vẫn y như tuyết, dáng vẻ không hề thay đổi vẫn như lần đầu gặp mặt. Sinh mệnh của Mặc Trần vốn đã không giống với y. Y không khỏi cười chua xót “Có lẽ chờ ngày người xuất quan, ta đã sớm hóa thành một bộ xương trắng nơi Thảm Lê Sơn này”

Mặc Trần nghe vậy cũng lộ ra thần sắc ảm đạm.

“Thôi, thôi” Vô Trinh bỗng nhiên cười sang sảng “Hôm nay chúng ta dừng ngại say túy lúy một hồi, kỷ niệm tình nghĩa nhiều năm tri giao của ta và người. Cho dù năm sau người không thể nâng chén nói cười với ta, ta cũng có thể an ủi bản thân cả đời như vậy”

Tuy rằng thấy trong mắt Vô Trinh có chút cô đơn nói không ra, Mặc Trần vẫn giãn mi mà cười “Nhân sinh trên đời, có thể có bao lần say. Làm thần tiên, có khi không bằng phàm nhân tiêu dao tự tại. Hôm nay, chờ ta uống sạch hết tất cả rượu ngon ngài cất chứa, cho ngài từ rày về sau không bao giờ có thể khoe ra ở trước mặt ta nữa”

“Rồi rồi...Người chờ, ta đem bảo bối người cực quan tâm ra” Vô Trinh xoay người vào phòng trong, chỉ chốc lát, chiếc bàn trơi trọi bày ra chục vò rượu

Hai người cũng không nói gì nhiều, mỗi người một vò, vừa mở miệng bình, liền ngửa đầu trút một ngụm hơn phân nửa xuống

Mặc Trần uống rất nhanh, lại rất yên lặng, rất vững. Không thấy hấn có bao nhiêu động tác, mà chỉ chớp mắt, trên mặt đất lặn lóc mấy bình rượu trống không.

Uống rượu xong, trên mặt Vô Trinh hiện ra một gợn mây hồng. tựa như hoa đào tháng ba, trong gió xuân tha thướt hé nở từng bùng

Sắc mặt Mặc Trần càng uống càng trắng, gần như ánh trắng, như tuyết bay ngoài song cửa, trắng đến mức có chút trong ngần, khiến cho ai liếc mắt nhìn thấy, sẽ cảm thấy dường như sắp hóa thành hư không.

“Đến nào, người nếm thử đi, nữa này” Vô Trinh cầm lấy một chiếc bình thon dài trên mặt đất, đưa tới.

Mặc Trần đón lấy, nhìn chiếc bình chạm trổ hoa văn bằng ngọc bích khéo léo, vừa trông đã biết là do loại ngọc thượng đẳng chế thành “Xem ra rượu trong chiếc bình này rất quý hiếm, nói vậy bên trong nhất định là quỳnh chi ngọc dịch”

“Đây là rượu ngon nhất trong cung năm ngoái mới luyện thành, quan ử rượu gọi nó là “Thiên hương thủy bích”, chỉ có những mầm hạt xanh tươi trọn vẹn mới có thể cho ra một bình rượu nhỏ như vậy, nói nó là quỳnh tương ngọc dịch quả không sai” Vô Trinh khẽ cười, nhìn Mặc Trần đang hít hà đối với bình ngọc, sau đó chậm rãi nhấp một ngụm.

“Rượu này thật ngon, vừa vào miệng là thơm ngát ngon ngọt, nuốt xuống bụng một chút là thấy như lửa đốt” Mặc Trần nhú mi, sắc mặt như ánh trắng lập tức trở lên hai đám mây đỏ, giống như hồng mai sa vào tuyết, trong thanh cao lại có thêm vài phần ửng ửng. Hấn lại nhấp một ngụm, dừng tư tưởng, không khỏi bật thốt lời khen “Rượu ngon, rượu ngon, ngay cả hồ rượu của tộc Hồ Ly nổi danh nhất đều không bì kịp một phân nghìn của nó”

Vô Trinh ôn hòa giải thích “Đó là do ta chuẩn bị để một ngày kia cùng người ngắm lê hoa mà uống, nếu từ nay về sau không còn cơ hội, hôm nay để cho người uống thỏa thích đi”

Mặc Trần thật sung sướng, hắn không uống hết một hơi như đối với mấy loại rượu kia, hắn nhấp từng ngụm nhỏ, từng ngụm nhỏ. Mặc Trần tu hơn mười vò rượu cũng không say men, lúc này đây lại cảm thấy một cảm giác say dần dần ngấm vào, trước mặt mọi thứ cũng trở nên mờ lung.

Vừa nhấp mắt, gương mặt Vô Trinh ở đối diện mơ mơ hồ hồ thành mấy hình bóng, mỗi một chiếc bóng đều mỉm cười ôn nhu, cách một tầng sương mù mỏng manh, tựa như có tựa như không, tựa như thật tựa như ảo, nụ cười của y thật khó thể nào nắm bắt.

“Ta, hình như say...” Mặc Trần lấy tay xoa trán, gượng cười với Vô Trinh “Kỳ quái, sao lại lợi hại đến vậy, rượu này thật sự...Thật...” Lời còn chưa dứt, tay hắn vừa trượt, người đã nghiêng sang một bên, lảo đảo ngã trên mặt đất.

“Tất nhiên, trong rượu kia có thứ hoa u la mà hồ tộc các ngươi kiêng kỵ nhất, ta tốn một năm để đi tìm, lại thêm một năm chờ hoa nở, sau đó sai người nghiền cứu cách trộn hoa vào rượu mà không bị phát hiện, thế là lại tốn thêm 1 năm. Kế hoạch ước chừng 3 năm, ta mới có thể lừa được người ngày hôm nay” Vô Trinh chậm rãi mỉm cười “Kỳ thật, ta có thể tiến hành thuận lợi như vậy, cũng nhờ lợi dụng sự tin tưởng của người dành cho ta. Người là quân tử, cho nên người sẽ không dò xét tâm của ta. Kỳ thật chỉ cần người bấm tay tính toán, biết kế hoạch của ta cũng là chuyện không khó, nhưng người quả thật không hề”

Y nhẹ nhàng ôm lấy Mặc Trần, vài lọn tóc sổ ra từ búi tóc của hắn rũ xuống, che khuất gương mặt thương nhớ đã lâu.

Vô Trinh từ từ thở dài, ôn nhu nhìn người đang ngủ say bất tỉnh trong lòng ngực mình “Ta là một kẻ tiểu nhân đê tiện, vì muốn giữ lại người, đành phải dùng thủ đoạn này. Mặc Trần...có lẽ lần này, người sẽ không tha thứ cho ta”

Bàn tay thon dài, sạch sẽ đến thanh khiết gỡ trâm ngọc gài tóc, để cho một mái tóc đen như suối chảy tuôn trào, gợn trắng như tuyết, tóc đen như mực, tựa một đóa mạn thù sa đen (1) tuyền bồng tỉnh nở rộ, gương mặt trắng trong không vương bụi trần ửng đỏ, thành một vẻ kiều diễm không nói thành lời.

Vô Trinh chưa bao giờ chăm chú ngắm nhìn hắn, bất luận kẻ nào, một khi mặt đối mặt, liền bị đôi con ngươi xinh đẹp kia hút hồn, hãy còn chưa kịp chiêm ngưỡng dung nhan của hắn. Mà nay, sau khi đôi con ngươi ấy khuất sau rèm mi, mới nhận ra đường nét của hắn cũng thật thanh tú xinh đẹp. Mi tựa núi xa, hàng chân mày duyên dáng lúc này đây vì đang say khướt nên chau lại, rèm mi dày như cánh bướm, lặng lặng nghỉ ngơi nơi khóe mắt, mũi không gọi là cao lắm, nhưng rất thẳng, môi không son mà đỏ, lúc mỉm cười cũng chỉ là hơi nâng một đường cong, không kiều ngạo không nịnh nọt, thanh thanh nhàn nhàn.

Khi tỉnh, khí chất của hắn tuyệt đối thanh cao mà rực sáng, vì hắn tu hành nhiều năm, tuy rằng dung nhan tú lệ xuất chúng, nhưng thần sắc trong đôi mắt lại lạnh lẽo như băng như ngọc, khí chất đánh bại cả hình dung, giống như hết thấy hỗn loạn cùng phiền hoa khó thể nào thu vào trong đôi mắt thanh tịnh đấy.

Nhưng giờ phút này đây khi hắn say khướt bất tỉnh, nước da trắng ngần nhóm lên sắc hồng nhợt nhạt, khuôn mặt không chút phòng bị trong phút vô ý toát ra mấy phần xinh tươi thanh tú.

“Lẽ nào, hồ ly sinh ra đã mỉa mai như vậy sao? Thật sự có thể điên đảo chúng sinh, có thể khuynh quốc khuynh thành” Vô Trinh hít một hơi thật sâu, đưa tay vén những sợi tóc rối hai bên má Mặc Trần.

Bản năng căm dỗ từ đó đến nay đều bị khí chất thanh cao tuyệt trần của hắn kiềm nén, bị tính cách thanh tâm quả dục của hắn che chắn, trong lúc thần trí của chủ nhân không rõ ràng liên số ***g mà ra, mặc sức chiêu dụ tù binh của nó.

Nhẹ nhàng vung tay áo, dập tắt ngọn đèn dầu trước giường

Hơi nâng tay, tháo lớp lụa trắng nhỏ cột tóc mình.

Này gối đầu, tóc đen hòa tóc đen mặc sức dây dưa, tam sinh bất văn.

Ánh trăng trước song cửa, im ắng mà bối rối soi hai thân thể quấn quít, tựa một tầng lụa mỏng phủ một màn ám muội.

– Tình đôi bên nếu đã là trường cửu, há gì cần sớm sớm chiều chiều.

Vô Trinh không tin, nếu đã là tình, chỉ mong cùng người sớm sớm chiều chiều, có chết không rời.

Thân hình người dưới thân mát lạnh mà run nhẹ chống đỡ trong vô thức, Vô Trinh chưa từng vì vậy mà dừng lại nhịp chiếm lĩnh của mình. Một phen công thành đoạt đất kia, tuy rằng cường ngạnh, nhưng vẫn cần thận ức chế để không tạo thành tổn thương quá lớn.

Lúc mất hồn đoạt phách, Vô Trinh không khỏi nghĩ ngợi, mùi vị khinh nhờn thần thánh hóa ra là đây, trong thật sâu nỗi sợ hãi cũng là nỗi sung sướng điên cuồng, trước tội lỗi trước mắt của bản thân, không hề sợ, không hề hãi, chỉ có khoái ý vô hạn.

Ẩn ẩn, nghe trong bóng đêm thâm thúy khôn cùng, rơi xuống một tiếng thở dài tức tưởi

– Đã là duyên, thì cũng là nghiệt, tuy thanh cao vô dục như Mặc Trần người, cũng tránh không thoát...

Ngoài song cửa tuyết bắt đầu rơi, khí lạnh ứa vào nhanh chóng. Vô Trinh cảm thấy Mặc Trần run nhẹ, hàng mi đẹp chau lại, tựa như không chịu nổi giá lạnh. Gò má ửng đỏ dần dần rút màu, làn da trắng ngần so với trước kia còn tái nhợt thêm, thậm chí trong sắc trắng còn lộ chút xanh xao, nét mặt dưới ánh trăng có chút thê lương

Vô Trinh nhận thấy hần khác thường, vội gắng sức ôm lấy hần, kéo lấy đệm chăn tán loạn một bên, bọc kín hần thật chặt, nhưng không thể ngăn được cơn run rẩy càng lúc càng mãnh liệt của người dưới thân.

“Mặc Trần, Mặc Trần, lạnh lắm sao?” Vô Trinh ghé vào tai hần khẽ nói “Ở lại đi, sang năm tuyết tan, hoa nở, ắt nhiên không còn lạnh”

Mặc Trần tựa hồ nghe thấy lời thì thầm của y, nghiêng mặt, hơi rên rĩ một tiếng.

Giống như mộng một giấc mộng thật dài thật sâu, lại tựa như rơi vào một đầm lầy không lối thoát, trong mộng có người ôn nhu thì thầm thì “...Tuyết tan, hoa nở, ắt nhiên không còn lạnh...”

Ý thức dần dần khôi phục, hần cố gắng mở mắt, trước mắt một mảng mơ hồ, hần có chút không rõ, sau khi say rượu đều đau đầu vậy sao? Hơn nữa, toàn thân mỏi nhừ, tứ chi lạc lõng như mất hết công lực. Đợi cho đến khi tỉnh táo lại hoàn toàn, hần phút chốc cả kinh, quát to người bên cạnh “Vô Trinh, người”

“Ta hạ u la hoa vào trong rượu của người” Vô Trinh bình thản nói.

“Trách không được rượu kia lại kích thích mạnh vậy. Vô Trinh à Vô Trinh, uống cho ta tín nhiệm ngài đến thế, ngài lại đối xử với ta như vậy?” Mặc Trần nhất thời chán nản, ngậm vận khí thử, chỉ cảm thấy đan điền đau nhức vô cùng, nội tức hỗn loạn tê dại, hơi thở trì hoãn, chân khí đi ngược chiều, lập tức đánh vào tâm mạch, làm lục phủ ngũ tạng của hần bị tổn thương.

“Vô Trinh, ngài thật sự hại ta...” Gắng sức nói ra, mặt Mặc Trần đỏ bừng, rốt cuộc chịu không nổi áp lực của khí huyết sôi trào mãnh liệt, ọe một tiếng nôn ra một bùm máu tươi.

Máu tươi như hoa, lập tức nhuốm thắm xiêm y của Vô Trinh, sắc màu bừng sáng nở rộ tuyệt đẹp thê lương.

Vô Trinh thấy có sự như vậy, không tránh khỏi sợ hãi, đỡ lấy hần, nhất thời tay chân luống cuống “Tại sao lại như vậy? Mặc Trần?”

“Thôi, thôi...” Mặc Trần tránh tay y, ngửa đầu thở dài “Sai lầm lớn đã thành, giờ làm gì cũng là vô ích. Chỉ có thể trách ta quá ngây thơ, xem nhẹ lòng người hung hiểm...” Hần giấy dựa muốn bước xuống bỏ đi, không ngờ mới dùng chút sức lực, lại khiến máu ho ra không ngừng.

Vô Trinh muốn đỡ lấy hần, hần cũng không cho, chỉ chống tay vào đầu giường thở “Giờ đây....Ngài đã thỏa nguyện rồi...Cũng nên để cho ta đi...Ngài cần gì khổ công giữ lấy ta làm gì?”

“Mặc Trần, ta biết người giận ta, nhưng, nếu như muốn trả hận ta, cũng chờ khi thương của người bình phục rồi nói sau” Nhìn xuống, thấy ống tay áo Mặc Trần đã bị máu tươi ho ra nhuốm đến loang lổ, Vô Trinh không khỏi lộ ra thần sắc thống khổ “Ta một lòng muốn giữ người ở lại, nhưng lại khiến người bị thương nặng đến dường này, đây không phải ý của ta. Ta chỉ muốn, muốn năm sau cũng có thể cùng người nâng chén nói cười, ngắm hoa dưới trăng...”

Mặc Trần nghe lời nói chân thành của y, không giãy dựa nữa, ngoái đầu lại nhìn y nói “Nhớ rõ trước kia, ngài cũng từng nói như vậy. Lần ấy ta phụ ngài, có lẽ coi như lần này ta trả lại cho ngài. Ngài và ta vốn duyên mỏng, cưỡng cầu như vậy, là phúc hay họa thì ta cũng không cách nào đoán được” Dứt lời, hắn buông mắt xuống, thở dài thật sâu, trong nét mặt có một chút mệt mỏi, tựa như mắt thấy phồn hoa tan mất, nhưng không cách nào nắm giữ, chán nản tịch liêu.

“Mặc Trần...” Vô Trinh nhìn dáng vẻ hắn cúi đầu, tưởng rằng rốt cuộc có thể thỏa được ước nguyện, nhưng sao lại thấy thật ngây ngốc.

Nhân sinh trên đời bất quá chỉ có trăm năm, y chưa bao giờ muốn lưu danh sử sách, chỉ có một nguyện vọng như hôm nay, đem người yêu thương giữ lại bên người, về sau sớm sớm chiều chiều, đều có thể trộm nhìn hắn, nghe thấy thanh âm của hắn, vậy là đã đủ rồi.

Đông đi, xuân đến, tuyết sớm tan, lê hoa cũng lần lượt nở, thương Mặc Trần vẫn chưa khỏi. Dù cho Vô Trinh chăm sóc cẩn thận, nhưng không thấy khỏi sắc là bao.

Một buổi chiều nọ, Mặc Trần nghe thấy có một tiếng kêu lớn ngoài cung, ai ai thiết thiết, quần quanh không dứt, liền một mình bước ra ngoài, liếc mắt một cái nhìn thấy ngay con cáo đỏ thấp thoáng trong bụi cây xanh biếc kia.

“Tiểu Vô Tâm...Hóa ra là mi à, mi tới thúc giục ta về sao?” Mặc Trần khẽ nói, cúi người ôm lấy, yêu thương vuốt ve bộ lông mềm mại của nó.

Con cáo nhỏ ở trong ***g ngực của hắn cọ trái, cọ phải, phần chân kêu lên vài tiếng, ánh mắt ướt ái nhìn thẳng hắn, tựa hồ có thể nhìn thấy trong đôi mắt trong vắt kia màu sắc của lòng yêu thương

“Vô Tâm a~, năm nay ta không thể theo mi về được rồi, để không chậm trễ việc tu hành của mi, tự mi về trước đi” Mặc Trần ôn hòa nói “Hiện tại pháp lực của ta mất hết, nội thương còn chưa khỏi hẳn, nơi đó cũng đến không được. Chờ ta khỏe lại một chút, sẽ đi tìm mi, được không?”

Cáo đỏ kêu chi chút mấy tiếng, tựa hồ không ưng, lại dường như đang nhe nanh múa vuốt trút giận với ai.

“Haha...Mi nói muốn kiếm hắc tính sổ hắc. Không cần, đây là cái nhân trước kia ta đã gieo, kết quả như thế này, cũng không thể trách” Mặc Trần thản nhiên cười nói “Tính cách của Vô Trinh, nếu không phải sinh ra ở hoàng tộc, hắc có thể bình thản sống cả đời. Chỉ vì hiện tại nghịch thiên mà bóp méo vận mệnh, với hắc mà nói, là họa không phải phúc. Nhưng ta cũng không có khả năng cải biến, chỉ có thể dõi theo từng bước”

Con cáo nhỏ nghe xong lại kêu vài tiếng, bộ dáng có chút bất mãn.

“Mi nói ta lo cho hắc?” Mặc Trần cũng không phản bác, chỉ cười lớn, ôm cáo đỏ đi lại vài bước “Yêu hận sắc dục của nhân gian là một vùng xoáy nước, nếu không cẩn thận sẽ bị cuốn vào “Yến nhận vô tâm, do tự trầm ngâm” Vô Tâm mi sau này phải giống như cái tên của mi mới là giỏi a. Đi đi, trở về đi”

Mặc Trần buông tay, để cho con cáo đỏ rời khỏi tay mà đi, con cáo nhỏ ở chỗ đồng hoang cỏ cây bát ngát vẫn cẩn trọng mỗi bước đi, lưu luyến không rời.

“Mặc Trần...” Phía sau truyền đến tiếng gọi to dồn dập của Vô Trinh, người kia không thấy hắc, kích động vội chạy tới. Mặc Trần phất tay cáo đỏ, khẽ cười, xoay người đón y đến.

Cáo nhỏ chạy vài bước, quay đầu lại, thấy hai người ở chốn cỏ cây bát ngát xa xa ôm nhau, hoàng hôn sau lưng bọn họ quyến luyến bùng cháy, người kia cười đến thật dịu dàng, dường như cúi xuống nói bên tai Mặc Trần điều gì đó.

– Yêu hận sắc dục của nhân gian là một vùng nước xoáy, chỉ sơ sẩy chút, sẽ bị cuốn vào.

Phải thế không? Thật là vậy sao? Vì sao Mặc Trần còn có thể mỉm cười êm ái đến thế.

Nó vẫn còn nhỏ nên không hiểu được tình ái triền miên chốn nhân gian, chỉ lặp đi lặp lại nhớ kỹ câu nói chỉ dạy kia của Mặc Trần.

.....

Chú thích:

1)

Trong kinh Phật thường thấy xuất hiện nhiều tên Hoa trong thời thuyết pháp của Phật như: Mưa hoa Mạn Đà La, hoa Mạn Thù Sa, hoa Ma-ha Mạn Đà La, hoa Ma-ha Mạn Thù Sa. Thông thường mọi người đều nghĩ hoa Mạn Đà La là một loại hoa trà, rất hiếm người biết nó là hoa Mạn Thù Sa, hoặc là hoa Mạn Châu Sa

Hoa Mạn Châu Sa còn gọi là hoa Bỉ Ngạn. Thông thường cho rằng đây là loài hoa tiếp dẫn, sanh trưởng bên bờ sông Tam đồ. Theo truyền thuyết, mùi hương của hoa có ma lực, có thể gọi ký ức thuở còn sanh tiền của người chết trở về.

9. Chương 9: Hồ Điệp__đệ Cửu Chương

Đệ Thập Chương _ Duyên sinh duyên chết

Là ai đây? Nhưng bất luận là kẻ nào đến, cũng không có vẻ gì thiện ý. Lấy tình trạng bản thân hiện tại, thật sự không thích hợp để đối địch. Tiếng vó ngựa càng ngày càng gần đã không cho phép Mặc Trần suy nghĩ nữa, khi y định thần lại, nhanh chóng rút lấy trường kiếm trên bàn, tựa như cơn gió lướt ra ngoài.

Ngoài Linh Tuyết Cư ánh dương rạn lê hoa, lê hoa trắng đến chói mắt, từng đám đám, từng nhành nhành, mặc sức tuôn nở, trong thanh khiết lộ ra vẻ mê hoặc ngây thơ. Phóng tầm mắt nhìn lại, trên dưới chân núi một mảng sóng bạc ngập trời, liên miên ngàn dặm.

Mấy chục kỵ binh từ trong biển hoa chậm rãi đến, đi thành thế vờn quanh, dẫn đầu là một nam tử tuấn mỹ hiên ngang ngồi trên lưng ngựa, một thân áo cẩm bào đen tuyền, thêu hình những con rồng vàng bay lượn vòng quanh trong rất sống động, giống như cười mây lướt mưa mà đi.

Mặc Trần vừa thấy hấn đến, trong lòng đã hiểu rõ: Vô Trinh trúng kế rồi. Bởi vì người này chính là thập tứ hoàng tử Tiểu Nhạn đem theo soái lĩnh xuất chinh. Y tuyệt đối sẽ không nhìn lầm, Tần quốc, chỉ có đế vương cùng hoàng tử mới có tư cách mặc cẩm bào màu đen thêu rồng vàng. Mà tính theo tuổi tác cùng khí thế của hấn, hấn chỉ có thể là thập tứ hoàng tử Tiểu Nhạn mà Vô Trinh đã nói đến.

Mặc Trần âm trầm thở dài, mọi chuyện vẫn đang diễn biến theo hướng xấu nhất mà y đã dự đoán. Chỉ sợ hôm nay tai họa này không thể tránh khỏi.

Bên đây, Tiểu Nhạn cũng phải chịu chấn động khi nhìn thấy Mặc Trần từ xa xa, vốn tưởng rằng, người Vô Trinh giấu ở trong cung kia, phải là một giai nhân khuynh thành thiên kiều bá mị như mẫu thân, không ngờ rằng, đi ra khỏi cung lại là một nam nhân tựa thần tiên.

Khí chất thần nhiên tao nhã, vẻ mặt thanh nhàn lảng lảng, tư thái trầm trầm tĩnh tĩnh, bộ dáng đến bảy phần kinh diễm, ba phần vì bệnh nhẹ cũng nhưng cũng đủ mười phần diễm đảo chúng sinh. Gương mặt của người áo đen dưới tán cây kia, một đôi con ngươi đen như mực ngậm nét cười ưu sầu, đẹp đến nhiếp hồn đoạt phách lại không mang theo chút yêu khí nào.

“Thảo dân Dương Mặc Trần tham kiến hoàng tử điện hạ” Mặc Trần hạ thấp người hành lễ, trong lòng nhanh chóng suy nghĩ kế để ứng đối.

“Dương, Mặc, Trần?” Tiểu Nhạn nhếch môi thành một đường cong lãnh đạm, vẻ mặt rất ngạo mạn “Hừ, giỏi cho một kẻ nịnh thần mê hoặc thái tử”

Mặc Trần không bị lời nói của hấn chọc giận, còn thần nhiên hỏi lại “Hoàng tử điện hạ quan tâm huynh trưởng như thế, sao lại còn phải lừa gạt y?”

Tiểu Nhạn cười to, tiện đà lạnh lùng phán “Ta chỉ muốn đoạt lấy những thứ y đã chiếm từ tay của ta mà thôi”

“Vô Trinh vốn đã muốn đem hết tất cả trả lại cho ngươi, đáng tiếc, y chậm một bước, mà ngươi cũng không kịp chờ” Mặc Trần biết rõ không thể hóa giải ân oán của bọn họ lúc xưa, vì thế không giải thích thêm “Vậy hoàng tử điện hạ tới gặp Mặc Trần có việc gì?”

Tiểu Nhạn nghe vậy có chút uất giận, bản thân hắn cũng không rõ vì sao lại chán ghét người ấy của hoàng huynh, kế hoạch bắt lấy Mặc Trần, vốn dĩ muốn tự thân ép Vô Trinh theo sự chi phối để dành thêm phần thắng mà thôi, hiện giờ nhìn thấy y rồi lại hận không thể giết y mau chóng.

“Long Kiêu Dương, bắt lấy hắn cho ta” Hắn giương tay, lệnh một tiếng, mấy kỵ sĩ phía sau lập tức rút kiếm ra, dồn bước tiến đến.

“Ngươi đã có ý bắt ta uy hiếp Vô Trinh, vậy hôm nay ta trước hết giúp hắn giáo huấn cái tên đệ đệ chẳng ra gì như ngươi vậy”

Ánh mắt Mặc Trần lạnh lùng, xoẹt một tiếng rút kiếm khỏi tay, ba thước băng tuyền, sắc bén như ngót, trước Linh Tuyết Cư lập tức hàn quang chiếu ảnh, kiếm khí tung hoành.

Nếu không phải thân thể không khỏe, mấy chục người này, dưới tay Mặc Trần không tiếp được bao chiêu, nhưng hiện tại, chân khí của y không tốt, tuy rằng chiêu thức huyền diệu, nhưng muốn ở trong khoảng thời gian ngắn giành phần thắng, là chuyện không có khả năng. Huống chi, y không phải người dễ dàng đoạt mệnh kẻ khác, những người đó thì toàn dùng chiêu trí mạng, không chút lưu tình một đường sống, khiến cho y phải tự thu kiếm bảo vệ mình.

Giữa cơn chém giết mơ hồ nhìn thấy khóe miệng Tiểu Nhạn lộ ra một mặt cười lãnh khốc, trong lòng Mặc Trần trỗi lên cảm giác mất mát: Oán hận của Tiểu Nhạn thật sâu, đã đến mức tuyệt tình. Thôi, thôi, hôm nay ta vì Vô Trinh đại khai sát giới một lần, trừ bỏ cái kẻ đã tâm bưng bưng này, để bảo vệ ngày sau an toàn cho người.

Mặc Trần chủ ý đã định, ánh mắt tức thời trở nên thanh lãnh thần nhiên, thế kiếm trong tay biến đổi, kiếm quang tàn khốc, ánh sáng trắng trong phút chốc kéo nát vòng kiếm bao kín y, trường kiếm nhắc cao, như một đạo kinh hồng, lại như một cánh bướm can trường, lao vào lửa bỏng. Mũi kiếm trong nháy mắt đã gần đâm vào gáy Tiểu Nhạn.

Tiểu Nhạn kinh hãi muốn rút kiếm ra ngăn nhưng giờ đã quá muộn. Trong tình thế cấp bách, hắn chỉ nghe thấy tiếng hô kinh hoàng của Long Kiêu Dương và các thị vệ khác, mắt hoa lên, kiếm kia cũng sắp đâm xuống.

“A?” Mặc Trần bỗng phát ra tiếng kinh ngạc, kiếm thế trong một khắc cuối cùng ngưng lại. Kiếm kia, ngay sát chỗ hiểm yếu nơi gáy của Tiểu Nhạn, kiếm khí sắc bén đã cắt qua da thịt hắn, một đường máu từ miệng vết thương chảy ra.

Tiểu Nhạn thừa dịp Mặc Trần do dự nhanh chóng rút kiếm ra đâm tới, một kiếm kia quá gần, Mặc Trần không kịp tránh, bị đâm xuyên qua bờ vai một cách tàn nhẫn, xoẹt một tiếng giòn vang, Mặc Trần lập tức thu kiếm chặt đứt lưỡi dao sắc bén trong tay Tiểu Nhạn, ấn chặt vào vết thương thất tha thất thiếu lui về mấy bước, dựa lưng vào một gốc cây lê ngừng nghỉ.

Song phương giao đấu, phút chốc mà biến, thắng bại nháy mắt đã định.

Thị vệ Long Kiêu Dương chứng kiến qua kiếm pháp san bằng của Mặc Trần, giờ phút này đây cũng không dám lơ là, mấy chục người bảo vệ trước người hoàng tử, tuy rằng y đã bị thương, nhưng bọn hắn cũng không thể dễ dàng tiếp cận.

Máu tuôn trào như suối từ vết thương ào ào chảy ra, theo cánh tay thon dài đến đầu ngón tay tí tách rơi xuống chân Mặc Trần, thoáng chốc một vùng đỏ sẫm, ngay cả những đóa hoa lê điêu tàn cũng ngấm mình trong mảng máu tươi kia.

Cúi đầu, cái kẻ trong mắt Tiểu Nhạn dường như đã cùng đường kia thế nhưng lại nở nụ cười, Mặc Trần vừa cười vừa lắc đầu, tựa hồ phát hiện chuyện hoang đường nào đó “Ha hã...thì ra là thế, thì ra là thế...hahaha...”

Tiểu Nhạn bỗng dừng cảm thấy chói tai, hắn lạnh lùng nói “Ngươi có biết hiện giờ chỉ cần ta khoát tay, có thể đem ngươi băm thành từng khúc, ngươi còn cười cái gì?”

“Không, ta chỉ cảm thấy kiếp phù du như vậy, duyên sinh duyên chết, tranh đấu cả đời, từ đầu đến cuối đều là mây khói mà thôi. Nhưng, có rất nhiều người tham không buông” Mặc Trần ngẩng đầu, bên môi lướt qua một tia mỉm cười như đăm chiêu “Vô Trinh có thể không thành hoàng đế, nhưng người cũng không có mạng này”

Tiểu Nhạn nghe thế giận dữ “Người đâu, giết cái tên loạn ngữ hồ ngôn này cho ta”

“Chậm đã” Mặc Trần vùng kiếm bức lui mấy kẻ trẻ tuổi muốn tiến lên kia, nói “Có lẽ nói mấy thứ này cũng chỉ là vô ích, nhưng, có một số việc, Vô Trinh không nói cho người, nhưng ta vẫn hy vọng người có thể biết”

Tiểu Nhạn ra hiệu đợi chút, đình chỉ hành động của thủ hạ.

“Vô Trinh y, thật tâm đối đã với người, y nhìn thấy tài hoa và khí phách của người, muốn giao phó Tần quốc cho người, chính y, ngay từ đầu đã không có ý làm hoàng đế. Y làm hết thấy mọi thứ cho Tần quốc cũng vì muốn lưu lại một mảnh non sông tươi đẹp này cho người. Tuy rằng ta không rõ vì sao y lại làm như thế, nhưng, nếu có một ngày người có được giang sơn này...” Mặc Trần ngưng một chút, cười ôn hòa với hắn “Nể tình nhiều năm y tin tưởng và coi trọng người như vậy, người đừng lấy tánh mạng của y, có được không? Hãy khoan dung độ lượng chút”

“Nực cười, người nói hoàng huynh hẳn sẽ từ bỏ ngôi vị thái tử?” Không thể phủ nhận những lời Mặc Trần vừa nói đánh sâu vào Tiểu Nhạn, nhưng hắn lập tức tự bảo mình tỉnh táo lại, hiện tại bất kể là ai, bất luận thứ gì cũng không thể ngăn hắn thực hiện kế hoạch của mình. Tên đã lên dây cung không thể không bắn “Ta chỉ tin những gì ta tận mắt thấy, người đừng vọng tưởng xáo trộn ta”

“Tin hay không tin, cũng chỉ do người” Mặc Trần không hề nhìn hắn, ngược lại ngẩng đầu lên, một mảng trời xanh xa xa, hoa lê ánh vào đôi mắt tuyệt sắc của y, buồn thương thâm thẳm, hết sức động lòng người “Vô Trinh a, ta đã cố hết sức, tiếc rằng chúng sinh đều trong mộng, mà duyên phận của ta và ngài sớm tàn, cho nên không kịp chờ ngài trở về, đành xin tha thứ...”

Y phảng phất có chút áy náy lại dường như khế cười, vùng tay lên, một ánh kiếm chói mắt hướng về phía cần cổ thon dài duyên dáng sượt qua.

“Tiểu Nhạn, người muốn đầu của ta, vậy thì cầm đi”

Tiếng nói từ từ phiêu lạc, chiếc đầu tuyệt mỹ kia cũng dừng ở trước mặt mọi người, khê khàng như không hề rơi xuống, tóc đen nhung mềm mại xỏa tung uốn lượn bày ra trên mặt đất như một tấm gấm vóc thượng đẳng, lại tựa như đoá hoa màu đen bùng nổ.

Lúc này, mới thấy máu phun trào, vùng lên tựa một màn sương, thậm chí còn bắn tung lên vài kẻ đứng gần, lê hoa tản mát khắp chốn, tức thời nhuộm một mảnh đỏ thâm thâm nhàn nhạt, như hồng mai nở rộ, quyến rũ đến cực điểm.

Tiểu Nhạn không nói một lời xuống ngựa, bước đến chỗ của Mặc Trần, từng đoá lê hoa nhuộm đỏ bùng như máu, hắn lấy tay ôm lấy cái đầu xinh đẹp kia, nói với thị vệ bên cạnh “Làm phiền người đưa nó dâng đến chỗ của hoàng huynh. Ta muốn xem thử bộ dáng đau đớn tột cùng của hoàng huynh sẽ như thế nào”

“Điện hạ, làm như vậy, có phải là quá tàn nhẫn hay không?” Long Kiêu Dương theo hầu cạnh bên thấy, có chút không đành lòng, đem đầu của ái nhân đến trước mặt người y yêu, là một chuyện cực kì tàn nhẫn. Huống chi, thái tử điện hạ còn là ân nhân của mình, cho dù thế nào, hắn cũng không muốn nhìn thấy chuyện khiến y đau lòng xảy ra.

“Hoàng huynh luôn luôn bình tĩnh, như vậy mới có thể khiến lòng của hắn đại loạn” Tiểu Nhạn ngoái đầu nhìn Linh Tuyết Cư nơi lưng chừng núi được một mảnh lê hoa bao phủ, ánh mắt như bằng ưng của hắn càng thêm kiên định mà sắc bén, con ưng sẵn mồi đã tung đôi cánh rộng, từ đây, không cần nấp dưới sự chở che của ai, trời cao biển rộng, giang sơn như họa, chỉ cần một bước bay tận trời, ngạo cười thiên hạ.

Trong tay tựa hồ vẫn còn có thể cảm giác được hơi ấm của gương mặt người nọ, Tiểu Nhạn giống như tự nói với bản thân “Ta đã chọn con đường này, ta sẽ tiếp tục đi, vô luận trên đường phải giết ai, hay tổn thương ai, ta trước sau vẫn chỉ quan tâm đến kết quả kia thôi...”

Đoàn người trong hoa bay lả tả vụt ngựa mà đi, lê hoa như tuyết giống như màu áo tang tóc của ngày sau.

Xa xa, có tiếng ca:

– Nhân sinh như thế, kiếp phù du. Duyên sinh duyên chết, nào ai ngờ? Tình chung, tình thủy. Tình thật? Tình si?

Tình, đã, chết.

10. Chương 10: Hồ Điệp__đệ Thập Chương

Đệ Thập Chương __ Bướm lao vào lửa

Ngày thứ ba Vô Trinh hồi cung, nhận được một chiếc hộp gấm thị vệ đưa tới. Vị thị vệ kia cung kính dâng lên, còn truyền lời rằng “Thập tứ hoàng tử điện hạ thân gửi đến cho thái tử điện hạ”

Tiểu Nhạn? Vô Trinh hồ nghi nghĩ: nó không phải đang lãnh binh đi biên quan sao? Sao lại gửi lễ vật dâng tặng lại đây. Nói ra cũng lạ, trong cung ngoại trừ mấy thị vệ thông thường, ngay cả quân hộ thành cũng điều đi rồi, có cần thiết phải dùng cả hộ thành quân không?

Tay này, chậm rãi mở hộp gấm, trên nền vải gấm đỏ đậm, nằm yên chiếc đầu của người kia, tựa như đang ngủ, mi mục như họa, dung tư đoan chính thanh nhã. Hàng lông mi thật dài tựa cánh bướm nghỉ ngơi, tô bóng tro tàn trên gương mặt tái nhợt, tựa hồ ngay sau ấy, sẽ run run, hiện ra đôi con ngươi trong vắt như nước thuở nào.

“A” Một tiếng thét dài thê lương vòng quanh trong điện, tiếp đó, là thanh âm hộp gấm rơi xuống.

“Mặc Trần, Mặc Trần, Mặc Trần ơi...” Vô Trinh ôm lấy cái đầu người thương kia, đau lòng muốn chết.

Người trong cung nhìn thấy thái tử điện hạ gương mặt trước giờ như băng tuyết thái sơn không đổi sắc, cứ như thế, quỳ trên mặt đất òa khóc, thanh âm thê lương bi ai. Tay y vẫn gắt gao ôm lấy đầu của người nọ, bất luận ai khuyên, cũng không chịu buông ra.

Loáng thoáng, nô tỳ trong cung nghe thấy y nói vài câu “Tiểu Nhạn, tâm tư của ngươi quá độc ác”

Gần từng tiếng, gần như ho ra máu, thanh âm kia sớm đã khàn.

Ngày hôm ấy, hộ thành quân thế như lời đình xông vào trong cung, trong khoảnh khắc bao vây quanh tấm cung thái tử. Nghe người biết được nội tình truyền tin, đó là thập tứ hoàng tử đem thái tử giam lỏng.

Một trận tranh đấu đoạt ngôi đến đây là kết thúc.

.....

Mặc Trần...Mặc Trần....

Xuyên qua hành lang gấp khúc ngân nga, đẩy ra cánh cửa lớn nặng nề, Vô Trinh thấy Mặc Trần đứng ở trong viện dưới tán cây lê hoa, vẫn mỉm cười với y như thường lệ, lê hoa trắng ngần, ánh mặt trời cũng thật chói mắt, nụ cười vẫn thế, thật, ôn, nhu.

Vô Trinh kinh ngạc bước đến trước, phút chốc, y thấy chiếc cổ trắng nõn của Mặc Trần chảy máu, nháy mắt, cái đầu xinh đẹp chậm rãi rơi xuống, thân hình của hắn trong phút chốc tan thành một trời hoa lê.

“A-” Y không khỏi thảm thiết gào, trong lòng đau xót không sao chịu nổi, không cách nào khống chế.

Lê hoa đầy trời, phút chốc đã chôn vùi đầu của Mặc Trần, Vô Trinh ở trên mặt đất không ngừng tìm kiếm, song thế nào cũng không tìm thấy.

Trong tay chỉ có lê hoa và lê hoa, vốc từng vốc hoa trắng bi ai, hoa chất thật dày, tựa như tuyết phương bắc của trời đông giá buốt, thoáng chốc đã chôn vùi hết thảy.

Chợt, trong hư không buông xuống một tiếng nói cắt ngang Vô Trinh đang điên cuồng kinh hãi kiếm tìm.

– Vô Sắc, ngài đã hiểu thấu chưa?

Hiểu thấu chuyện gì?

– Vô sắc vô tướng, yêu hận sắc dục, đều là vô. Chúng sinh đều là trong mộng.

Không cần, ta không cần hiểu thấu đó, ta không phải là Vô Sắc gì đó, ta là Vô Trinh. Người trả Mặc Trần lại đây, trả Mặc Trần cho ta. Y thét vang đến khàn giọng, nếu hết thấy mọi thứ chỉ là cảnh mộng, ta chết trong mộng cũng được, chỉ cần nơi đó có hân.

Trong hư không lại bùng một tiếng thở dài thật sâu lắng.

– Oan nghiệt, oan nghiệt, không thể ngờ được ngài lại bị mê hoặc đến mức này, hãy nhìn xem quá khứ của ngài đi.

Trước mắt Vô Trinh bừng sáng, y thấy, một ngôi chùa thiền nghiêm trang cổ kính sa vào trong ngọn lửa hừng hực, ánh lửa ngất trời, vô số tầng lầu áo trắng kiêu đường mà chạy.

“Đừng giữ ta, ta muốn đi cứu Mặc Trần, Mặc Trần vẫn còn ở bên trong...” Một tiếng gào thê lương ở đám cháy làm hoảng sợ những người khác

“Vô Sắc sư huynh, Vô Sắc sư huynh...” Y thấy, mấy vị tăng trẻ tuổi giữ chặt một vị tăng áo trắng có gương mặt thanh tú, khuyên ngăn

“Buông...Mặc Trần vẫn còn ở bên trong...” Vị tăng kia không biết lấy đâu khí lực, điên cuồng giãy giụa khỏi sự bám giữ của bọn họ, tức khắc vọt vào bên trong thiền viện hừng hực lửa. Áo trắng không nhiễm bụi trần phút chốc bị lửa nuốt, cả người giống như một con bướm cuồng si, bay vào lửa bỏng vô biên trước mắt.

Vô Sắc? Chẳng lẽ kẻ lao đầu vào lửa kia chính là ta, sao lại có thể? Nhưng, quả thật ta trước đây có nằm mộng thấy Mặc Trần, lần đầu tiên gặp mặt, đã cảm thấy như đã gặp qua hân ở nơi nào đó.

Vô Trinh vuốt ve cây hoa lê cổ kính, vỏ cây thô ráp như kim châm vào lòng bàn tay y.

Lê nào thật là do kiếp trước vương bận, cho nên kiếp này mới có thể gặp nhau, để cho ta một lần nữa, yêu hân, rồi lại mất đi hân.

Lê hoa bay tán loạn như mưa, Vô Trinh có chút ngẩn ngơ, không biết giờ ở nơi nào.

Đột nhiên, y nghe thấy một thanh âm trẻ con trong trẻo khê gọi “Thái tử điện hạ...”

Y cả kinh, cúi đầu nhìn, thấy một cô bé áo đỏ nín một góc áo y, nhìn y.

Cô bé con kia ước chừng bốn, năm tuổi, buộc búi tóc trên đầu, cột bằng một đoạn vải hồng xinh đẹp. Bộ dáng thanh tú xinh đẹp, một đôi mắt to trong vắt ngây thơ, ánh nhìn lại lạnh lùng hơn người thường.

“Ta tới đón công tử nhà ta trở về, thái tử điện hạ ngài đừng tới tìm công tử nhà ta nữa” Cô bé bình tĩnh nói.

Vô Trinh kinh hãi, vừa định hỏi, chỉ thấy một trận gió nổi lên, lê hoa tung bay tựa bướm, đến khi nhìn rõ lại, cô bé kia đã cầm hộp gấm trên tay, sớm rời xa.

Chậm đã, y muốn đuổi theo rốt cuộc lại từ trong cơn cả kinh bàng hoàng tỉnh lại.

Hết thấy vừa rồi chỉ là một giấc mộng.

Nhìn hai bên chung quanh, y vẫn còn ở trong đông cung đề phòng nghiêm ngặt, y vẫn là vị thái tử tù nhân. Trong điện thấp một ngọn đèn nhỏ như hạt đậu ảm đạm, lụa mỏng bị gió thổi qua mờ mịt như quỷ mị, trầm ám cả một góc phòng tựa yêu ma ẩn núp.

“Mặc Trần...” Vô Trinh bỗng nhiên nhớ tới điều gì, vội vã lao về phía đầu giường tìm kiếm.

Đã không còn, hộp gấm kia đã không còn, kể cả đầu của Mặc Trần cũng biến mất theo.

“Đi rồi sao? Người vẫn rời ta mà đi” Về mặt Vô Trinh ảm đạm “Có lẽ trước đây khi người giận ta người nên lấy đi tánh mạng của ta cho rồi. Ít nhất người sẽ không phải bị phiền lụy đến như vậy”

Nụ cười ôn nhu hôm qua vẫn còn rõ ràng ngay trước mắt, hôm nay người đã đi mất. Có lẽ thật ra, một giấc mộng đẹp của Vô Trinh nay đã đến lúc tỉnh.

.....

Sau khi Tiểu Nhạn hồi cung, lập tức đem Vô Trinh giam lỏng, bên ngoài đông cung cứ cách mười bước là có một trạm gác, đề phòng nghiêm ngặt. Vô Trinh quả thật vì cái chết của Mặc Trần mà bị đá kích trầm trọng, tâm thần đại loạn, không thấy y có chút hành động phản kháng nào nữa.

Cả hoàng thành, đã bị Tiểu Nhạn chặt chẽ không chế trong tay.

Hiện giờ, điều Tiểu Nhạn lo lắng là phải xử trí hoàng huynh của hần như thế nào.

Mà bên đây, thị vệ Long Kiêu Dương lại đang suy nghĩ cách nào để cứu Vô Trinh ra.

Đêm đến, hần tìm Thửu Nhi để thương lượng.

“Thửu Nhi, nàng có biết hoàng tử điện hạ tính xử lý thái tử điện hạ như thế nào không?” Long Kiêu Dương hỏi.

“Điện hạ năm ấy bởi vì thái tử điện hạ mà mất đi rất nhiều thứ, mẫu phi của người vì thái tử mà hạ độc người. Sau đó người còn bị phụ vương xa lánh, cho nên trong lòng người hần là rất oán hận hoàng huynh, ta sợ lần này tính mạng của thái tử điện hạ khó qua khỏi” Thửu Nhi nhắc lại việc năm đó, trong lòng vẫn đau từng cơn.

“Nhưng thái tử điện hạ vẫn rất coi trọng người, tin tưởng người không đúng sao? Có lẽ người có thể niệm chút ân tình mấy năm ở chung, sẽ không làm nên chuyện quá đoạn tuyệt” Long Kiêu Dương vội thốt lên.

“Chàng không biết tính của điện hạ” Trong mắt Thửu Nhi hiện lên một nét thống khổ “Ta theo người hơn mười năm, lúc điện hạ còn nhỏ, cực kì thông minh, người kiên nhẫn hơn so với kẻ khác, nhưng bởi vậy nên quá mức tuyệt tình, chuyện phu nhân làm ra năm đó lại càng khiến người trở nên dứt khoát hơn. Ta biết, người từ lúc ấy không còn tin tưởng bất kỳ ai, cho dù ai đối xử tốt với người, người cũng sẽ trăm điều ngờ vực vô căn cứ, suy nghĩ xem đối phương có xuất phát từ chân tâm hay không, hay là còn có mục đích khác. Cho nên, người sẽ không bỏ qua cho thái tử điện hạ, theo cá tính của người, nhất định sẽ giết sạch để trừ hậu họa”

“Không thể ngờ được, hoàng tử điện hạ sau khi đoạt ngôi hoàng đế còn tàn độc như vậy”

Long Kiêu Dương kinh hãi, dứt khoát nói “Ta không thể để cho thái tử điện hạ chết dưới tay y, ta nhất định phải mau chóng cứu ngài ấy ra. Hiện giờ là lúc để ta báo đáp thái tử điện hạ”

Hần nhìn Thửu Nhi chân thành nói “Thửu Nhi, nàng phải giúp ta. Nàng cũng không muốn nhìn thấy cảnh thái tử điện hạ sát huynh thí phụ đúng không?”

Thửu Nhi gật gật đầu “Chàng nói phải làm sao đây?”

“Đêm mai ta sẽ lẻn vào đông cung” Gương mặt Long Kiêu Dương cương nghị mà quyết liệt, hần đã hạ quyết tâm dốc hết tất cả cho ván cờ,

.....

Làm thống lĩnh thị vệ trong cung, Long Kiêu Dương muốn vào đông cung, cũng không quá khó, nhưng nếu đem một người ra, hơn nữa người ấy còn là thái tử, khó như lên trời.

Khi Long Kiêu Dương tiến vào, đã nửa đêm. Ngoài cung thủ vệ đông đảo, trong cung tương đối ít, chỉ có vài nô bộc ít ỏi cũng đã đi ngủ.

Ánh trăng như nước, tựa như rót xuống những giọt sương mai.

Hần thấy Vô Trinh đứng một mình cô độc ở chính điện, ngơ ngẩn không biết đang suy nghĩ gì, vẻ mặt có chút cô đơn cùng tịch liêu.

Long Kiêu Dương quỳ trước mặt y, thấp giọng nói “Thái tử điện hạ, thần đến đón ngài ra ngoài. Xin ngài đừng hoảng hốt”

Vô Trinh có chút kinh ngạc, vẻ mặt bình tĩnh, thanh âm đậm bạc “Người đứng lên mà nói, người là?”

“Tại hạ là thị vệ thống lĩnh Long Kiều Dương, thái tử điện hạ còn nhớ hay không, năm đó khi ngài muốn đi săn, thần đã chuẩn bị ngựa cho ngài, ngài thấy thần bị khi dễ, lập tức lớn tiếng quát mắng bọn chúng, sau đó, còn để thần trở thành thị vệ của thập tứ hoàng tử” Long Kiều Dương thành khẩn nói.

“À...” Vô Trinh nghĩ ngợi, mỉm cười vừa ý “Người là thiếu niên dẫn ngựa cho ta lúc đó? Đã là chuyện của bảy, tám năm trước rồi, người vẫn còn nhớ rõ”

Mùa đông năm ấy, y đi Tầm Lê Sơn săn bắn, sau đó liền gặp Mặc Trần, giống như ý trời đã định trước, y rốt cuộc không thể dời ánh mắt khỏi người ấy, hết thấy duyên phận đều xuất phát từ đây, nhưng duyên đã chết ở chốn nào? Trong lòng Vô Trinh vết thương kia sớm rướm máu đầm đìa, nay lại thêm xúc động, càng khiến y đau đến không thốt nên lời.

Tiểu Nhạn a Tiểu Nhạn, một đao này của người thật quá độc ác

Long Kiều Dương nghe thấy, trong mắt không khỏi hiện lên quang mang nóng bỏng “Đúng vậy, tiểu nhân vẫn không thể quên chuyện ngày hôm ấy, vẫn nghĩ tìm cách thế nào để báo đáp điện hạ”

“Người nói người là thị vệ của Tiểu Nhạn, vậy chuyện...chuyện Mặc Trần bị giết, người có biết không?” Vô Trinh áp chế nội tâm đau đớn, lạnh lùng hỏi.

“Tiểu nhân thỉnh tội với điện hạ” Long Kiều Dương áy náy gục đầu xuống “Ngày đó khi thần cùng hoàng tử điện hạ xuất cung, không hề biết người tìm đến là Dương công tử, lại càng không biết ngài ấy là người mà ngài quả niệm, cho nên, đối với cái chết của Dương công tử, tiểu nhân cũng khó tránh tội”

Vô Trinh khoát tay, tiếp tục hỏi “Điều ta muốn biết là, có phải chính tay Tiểu Nhạn giết hắn?” Ngừ khí kia vẫn bình tĩnh, nhưng Vô Trinh vẫn âm thầm nắm chặt tay, máu ngón tay sớm vì dùng sức mà trắng bệch, hiện tại y chỉ thầm muốn một đáp án: có phải vị hoàng đệ y thương yêu nhất đã giết người y yêu nhất thế gian này.

“Không phải!” Long Kiều Dương quả quyết nói “Hoàng tử điện hạ có bảo chúng thần lấy đầu của Dương công tử, nhưng ngài ấy là tự sát”

“Tự sát!” Vô Trinh sững sờ “Mặc Trần tự sát?”

“Thần nhớ rất rõ, câu cuối cùng Dương công tử nói: ta đã cố hết sức, tiếc rằng chúng sinh đều trong mộng, mà duyên phận của ta và ngài, sớm tàn, cho nên, không kịp chờ ngài về, xin hãy tha thứ”

“Duyên phận đã tàn? Duyên phận đã tàn...” Vô Trinh ghi khắc lặp đi lặp lại hai câu này, vẻ mặt buồn bã “Mặc Trần người cho rằng như vậy sao? Vì thế mới tự sát. Vì thế, những chuyện về sau, người cũng không cần biết, cũng không muốn để ý đến. Vì thế, mặc dù ta đau khổ cầu xin, người vẫn bỏ mặc ta không quan tâm”

“Người là tiên nhân thoát tục, là ta khiến người liên lụy vào, kỳ thật người cũng yêu ta, có đúng không?” Vô Trinh trào phúng nở nụ cười “Là ta si tâm vọng tưởng, ý nghĩ hảo huyền, là ta không biết trời cao đất rộng, vọng tưởng cùng người làm bạn cả đời. Tính kế muôn vàn, cuối cùng vẫn là nước cờ sai, thua cả bàn cờ...Mặc Trần...tâm người thật đoạn tuyệt”

“Ha ha ha...” Vô Trinh bắt đầu cúi đầu cười, tiếng cười như khóc, y khó thể kiềm chế cúi đầu che mặt, tựa như bị chính hành động điên cuồng của mình mà thấy buồn cười, nước mắt cũng không ngừng tràn mi mà tuôn “Vô Trinh a Vô Trinh, người quá ngây thơ rồi, người cho người là ai, thật sự mơ mộng hảo huyền, si tâm vọng tưởng, người thật sự ngu xuẩn cực điểm. Ha ha ha...”

Long Kiều Dương bị y dọa, chặn y lại nói “Thái tử điện hạ, không nên như vậy, xin hãy theo tôi, chậm nữa sẽ không kịp. Điện hạ Tiểu Nhạn ngài ấy thật sự muốn giết ngài”

“Vậy bảo hắn đến đây đi! Canh bạc đã thua, hậu quả này ta phải gánh lấy” Nghe thấy hắn nói vậy, Vô Trinh ngược lại tĩnh lặng, lạnh lùng cười nói.

“Điện hạ!” Long Kiều Dương đau lòng nói “Hiện giờ trốn đi hãy còn kịp, chậm nữa thật sự không được đâu”

“Trốn? Trốn chỗ nào? Thiên hạ to lớn, đều là đất của vua, Long thị vệ, người muốn ta trốn ở đâu?” Vô Trinh lặng lẽ nói.

“Thần có bạn bè ở nước bên cạnh, thái tử điện hạ có thể đi đến chỗ đó tị..tị...” Long Kiêu Dương chân thành nói “Tiểu nhân nguyện liều chết bảo hộ thái tử điện hạ, hộ tống điện hạ đến nước láng giềng, hiện tại là lúc Long Kiêu Dương báo đáp cho điện hạ”

“Ta không thể đi nước khác” Vô Trinh dần dần tỉnh táo lại, y nghĩ ngợi sau đó quả quyết nói “Ta biết, Tiểu Nhạn là một đế vương tài ba, tuy rằng hắn trời sinh đa nghi, việc làm tàn nhẫn, nhưng hắn có dã tâm, có quyết đoán, nếu hắn đi lên ngôi vị hoàng đế, nhất định có thể khiến cho Tần quốc ở trong loạn thế xưng bá thiên hạ. Tuy rằng ta hận hắn tàn nhẫn, nhưng suy nghĩ vì quốc gia, ta không thể gây trở ngại hắn”

Nói xong, y dứt khoát xoay người, đi vào trong vùng tối tăm của nội điện.

“Thái tử điện hạ, tiểu nhân cầu ngài, xin hãy trốn đi” Long Kiêu Dương ầm một tiếng quỳ xuống.

Vô Trinh dừng lại ở trước cửa, chậm rãi nói “Ta hiểu rất rõ tính Tiểu Nhạn, hắn ở bên cạnh ta tám năm, suốt tám năm, tuy rằng hắn che giấu rất khéo, nhưng, lúc hắn lơ đãng ta vẫn thấy trong mắt hắn toát ra hận ý, ta vẫn nhận ra được. Năm ấy, ta hại hắn mất đi mẫu thân cùng ngôi vị thái tử, hắn nhất định căm thù ta không thôi. Nhưng, hắn ở trước mặt ta chưa từng biểu hiện lấy một lần. Tám năm qua, hắn nhẫn nhịn, có thể thấy tâm cơ của hắn sâu, tính cách kiên trì. Người như hắn, có lẽ không phải một vị vua tốt, nhưng tuyệt đối không phải thứ hôn quân. Cho nên, ta không thể làm chướng ngại vật cho hắn. Người hiểu không? Long thị vệ.”

“Vây....”

“Ta vốn không có ý muốn làm hoàng đế, thậm chí khi có thời cơ thỏa đáng, sẽ đem ngôi vị thái tử giao cho hắn, nhưng hắn đã xuống tay trước ta. Việc đã đến nước này, tuy rằng không giống với kế hoạch của ta, nhưng kết quả vẫn giống nhau. ” Vô Trinh thở nhẹ 1 hơi, cặp mắt kia đã không còn lo lắng ưu tư, chỉ còn một mảnh trong như gương “Nếu nghe lời người khuyên chạy trốn sang nước khác, vậy đã trở thành một nhược điểm lớn nhất uy hiếp đến Tần quốc. Hơn nữa, sự tồn tại của ta, đã trở thành một cái gai trong mắt Tiểu Nhạn, khiến cho cuộc sống hắn ngày ngày không yên, khiến cho tâm ngờ vực của hắn càng lúc càng nặng nề. Từ xưa đến nay, thay đổi hoàng đế, đều khó tránh khỏi dùng máu thân tộc để tế điện, lúc này đây, để cho ta thành toàn hắn. Long thị vệ, mời người đi cho. Ta sẽ không theo người”

“Thái tử điện hạ” Long Kiêu Dương buồn bã gọi

Vô Trinh không hề để ý đến, bước nhanh vào trong nội điện

“Thái tử điện hạ, tiểu nhân hôm nay không thể báo đáp ân đức của điện hạ, hãy đợi kiếp sau để cho tiểu nhân tiếp tục hầu hạ điện hạ nữa. Thỉnh điện hạ nhận lấy khẩu đầu của tiểu nhân” Long Kiêu Dương không khỏi bi thương rơi lệ, ở trước điện khí khái ngẩng đầu lên.

Nghe thấy tiếng dập đầu như giã tỏi trầm đục dâng trào phía sau của nam tử, Vô Trinh quay đầu lại, mỉm cười: “Mời Long thị vệ trở về đi. Để cho Tiểu Nhạn thấy người ở trong này thì không tốt đâu. Mau mau về đi. Vô Trinh chỉ muốn một mình yên lặng đôi chút” Dứt lời, y không hề quay đầu lại, đi thẳng về phía cung điện u lạnh tăm tối phía trước, bình tĩnh mà kiên định.

Giờ là lúc trả lại cho người hết thấy, Tiểu Nhạn.

Trong bóng tối, chỉ có người nam nhân trung thành kia vẫn quỳ gối dưới đại điện, thật lâu không đứng lên nổi.

Vô Trinh đi vào nội điện, tự tay châm tất cả đèn, ánh lửa chói lọi phút chốc nổi lên, khiến cho một phương vốn u ám quanh quệ tức thì rực rỡ ấm áp hơn nhiều.

Lửa như đóa sen, đẹp đến quỷ dị lóa mắt, Vô Trinh ngừng lại, trong lòng chưa bao giờ lặng yên đến thế,

Khi y còn chưa lên ngôi vị thái tử, y vẫn thường ngắm nhìn lửa say mê như thế, nhìn thấy những cánh bướm lao vào lửa, khi đó cũng chưa rõ, vì sao mình lại mê thứ nguy hiểm đến thế. Hiện giờ, y mới hiểu, hóa ra mình cũng chính là con bướm điên cuồng kia, có thể vì người thương mà liều thân lao vào lửa bỏng.

Nhớ rõ trước khi y hồi cung một ngày, Mặc Trần múa kiếm ở trong rừng, kiếm quang trút xuống như nước, ở quanh thân hắn múa may trắng xóa, khi ánh sáng bạc rút đi, ba thước thanh phong kia lại dừng ngay gáy của Vô Trinh.

“Ngài tin ta sao? Mặc dù hiện tại pháp lực của ta mất hết, nhưng muốn lấy tính mạng của ngài đổi với ta dễ như trở bàn tay.” Trong mắt Mặc Trần hiện ra tia nhọn, lạnh lẽo không thể nào tả “Ngài hủy đi tu hành ngàn năm của ta, ngài nghĩ rằng ta thật sự sẽ bỏ qua cho ngài sao?”

Vô Trinh bình tĩnh trả lời “Ta biết, nhưng ta không hối hận” Y ngẩng đầu lên, ánh mắt dường như xuyên thấu cây rừng, ném vào nơi phương xa mờ mịt “Từ lúc ta quyết định như thế, ta đã không hề nghĩ rằng sẽ nhận được sự tha thứ của người. Ta không phải quân tử, là ta lợi dụng sự tin tưởng của người, là ta dùng thứ thủ đoạn đê tiện này để chiếm đoạt người. Người, có thể giết ta, ta tuyệt đối không hối hận” Khi đối diện lại, ánh mắt đã kiên định như bàn thạch.

Mặc Trần cảm thấy không thể nào thay đổi ý nghĩ của Vô Trinh, trong lòng đành cam theo nước trôi dập dề. Thôi thôi, có lẽ hắn đã đánh giá thấp người trước mắt này, cần biết lòng người sâu không thấy đáy khó thể nào đo. Ích kỷ, dục vọng, yêu hận, phông...

Tất cả tình cảm này hắn đều thấy rất mỏng manh mỏng manh.

“Ôi...” Hắn thở dài thật sâu, cổ tay vừa lật, chuôi thanh tuyền bảo kiếm này phóng một phát vào thân cây người bên cạnh.

“Mặc Trần...Nếu hôm nay người không giết ta, vậy cả đời này, ta cũng sẽ không tha người” Vô Trinh phía sau hắn cúi đầu nói “Ta có thể không cần giang sơn này, không cần ngôi vị hoàng đế, ta có thể cùng người rời xa thế nhân, tiêu dao tự tại. Kiếp người bất quá chỉ trăm năm, trong mắt của người, có lẽ chỉ là một khắc thời gian trôi qua bóng cửa, chỉ chút sẽ qua, nhưng, ta chỉ có một đời này, ta phải đợi bao lâu để có thể cùng người gặp lại ở kiếp này. Ta không thể bỏ qua, Mặc Trần...Xin hãy cho ta thỏa nguyện...”

.....

Ta đã được thỏa nguyện. Vô Trinh nói khẽ với bản thân.

Đương ngày nào đó, dưới ánh đèn soi từng đường nét dung nhan người, trong lòng tràn đầy xúc cảm thỏa mãn nhẹ nhàng, một khắc ấy, cũng đủ cảm thấy mỹ mãn.

Vô Trinh không khỏi khẽ cười, đạt được, mất đi, gặp nhau, chia ly, duyên sinh, duyên chết.

Tay của mình cũng đã từng trong vận mệnh ngã nghiêng nắm lấy hạnh phúc, tuy rằng là thứ hạnh phúc phù phiếm sớm chết.

Như vậy, cũng coi như đã không uổng phí cuộc đời này.

Trong mộng nói: Vô sắc vô tướng, yêu hận ái dục, đều là vô.

Ta không tin, trên tay hãy còn lưu lại hơi ấm của người, nơi vạt áo còn nhiễm mùi thơm của người, rừng lê hoa ở Thâm Lê Sơn vẫn hằng năm nở rộ, tất cả đều không thể nào là mộng.

“Mặc Trần, dù người không yêu ta, ta đối với người vẫn như vậy...yêu người...” Trong ngăn ngực, có chút mỗi một, Vô Trinh hơi nheo ánh mắt, vẽ mặt hồ hững. Kiếp người như vở tuồng, kiếp này, y diễn một tấn tuồng huy hoàng cường thịnh, thật sự đã đến lúc kết thúc. Vô luận kết cục có bao nhiêu bất kham, y đều phải diễn đến phút cuối cùng.

Lời thì thầm trong mộng, ngài nên tỉnh.

Ta thần nhiên trả lời, ta muốn ngủ.

11. Chương 11: Hồ Điệp__ Đệ Thập Nhất Chương

y

150196_454080244657835_363088207_n

Mộng.Hồ Điệp

Đệ Thập Nhất Chương __ Trong mộng nơi nào cỏ phủ xanh

Màn đêm buông xuống, Tiểu Nhạn vừa mới chớp mắt, đã nghe thấy thị vệ lại bấm báo, bên đông cung có động tĩnh kỳ quái, hần lập tức không còn chút buồn ngủ nào, khoác xiêm y, cầm lấy bảo kiếm, giống như một cơn gió ào vào trong nội điện.

“Người đâu, triệu tập thị vệ, tức khắc đến đông cung phụng mệnh! Nhớ kỹ, đừng cho bất kỳ một ai từ bên trong đi ra”

Nét mặt âm trầm, hần hạ xong mệnh lệnh, tính tiến vào đông cung, lại bị một người ngăn lại.

“Thứu Nhi? Cô làm gì vậy? Tránh ra!”

Thứu Nhi cả đêm đều nơm nớp lo lắng, nhận thấy tình hình, biết chuyện Long Kiêu Dương tìm cách cứu thái tử nhất định thất bại, nàng mặt cắt không còn hạt máu quỳ gối trước mặt Tiểu Nhạn nói “Điện hạ, thỉnh ngài tha cho thái tử điện hạ một mạng đi”

“À, cô dựa vào cái gì mà đòi xin tha cho hoàng huynh?” Tiểu Nhạn nheo mắt lại, ánh mắt càng thêm sắc bén như kiếm, giống như muốn hung hăng xé nát nàng ra.

“Điện hạ, giết thái tử điện hạ rồi ngài sẽ mang trên lưng tội sát huynh, xin điện hạ khai ân” Trong lòng Thứu Nhi biết khó thể khuyên nhủ Tiểu Nhạn, liệu chết thỉnh cầu như vậy cũng chỉ để kéo dài thêm chút thời gian, hy vọng Long Kiêu Dương có thể có một cơ hội thoát thân.

“Khi nào cô lại trở nên nhiều chuyện như vậy? Thứu Nhi” Tiểu Nhạn tựa hồ nhận thấy được gì, nhìn thẳng nàng hỏi.

Thứu Nhi bị soi trúng tâm kinh hoàng bạt vía “Nô tỳ, nô tỳ chỉ quan tâm đến điện hạ....”

“Cô sẽ không nói dối chứ....” Tiểu Nhạn cười lạnh “Nói! Cô có biết gì không, chuyện đêm nay có phải có dính dáng đến cô?”

Thứu Nhi chân nhũn cả ra, kéo lấy vạt áo Tiểu Nhạn khóc ròng nói “Điện hạ, ngài bỏ qua cho thái tử điện hạ đi, tha cho cả Long thị vệ, tất cả đều là lỗi của nô tỳ....”

“Ngay cả Long Kiêu Dương cũng có dính líu...” Tiểu Nhạn giận dữ, một tay đẩy nàng ra “Tốt, các người giấu ta muốn thả hoàng huynh đúng không? Giải, giải, các người gan lắm! Rốt cuộc chẳng thêm để ta vào mắt”

Tiểu Nhạn bỗng chuyển chân, không cùng nàng dây dưa nữa, xoay người bước nhanh ra ngoài, khi sắp ra khỏi cửa, chợt ngừng lại, quay đầu nói “Nếu hoàng huynh thật sự đi rồi, người lập tức tự sát tạ tội với ta”

Lạnh lùng buông xuống lời này, hần tựa như một trái pháo lướt ra ngoài, chỉ để lại một Thứu Nhi khóc đến tuyệt vọng.

Bên ngoài đông cung đã đèn đuốc sáng rực, tiếng người ồn ào, rất nhiều thị vệ cầm binh khí, trận thế sẵn sàng đối địch, ánh đao sáng bóng ánh lên dưới ngọn lửa đỏ, sát khí tận trời.

Khi Tiểu Nhạn đến, phát phát tay, thoáng chốc khắp nơi yên ắng xuống, nhưng khí thế giết chóc kia, lại càng thêm đậm.

Hoàng huynh, nếu hôm nay ta giết huynh, cũng là do huynh bức ta! Ánh mắt Tiểu Nhạn lạnh hơn, phát tay một cái, mọi người lập tức nhường đường vào, hai cánh cổng lớn đỏ thẫm nặng nề của đông cung cũng dần dần mở ra.

Bước vào trong điện, đập vào mắt đầu tiên là Long Kiêu Dương đang quỳ gối trước tiền điện. Đầu của hần chạm đất, cúi đầu phủ phục, nhìn không rõ vẻ mặt.

“Long Kiều Dương” Tiểu Nhạn đi đến trước mặt hắn, giọng nói chứa đầy giận dữ.

“Tiểu nhân chịu trách nhiệm với những gì mình làm, thỉnh điện hạ trị tội tiểu nhân” Long Kiều Dương ngạo nghễ ngẩng đầu, vẻ mặt kiên nghị bất khuất.

“A? Các ngươi không sợ chết, giỏi!” Tiểu Nhạn trái lại nở nụ cười “Ta đây xử trăm người chẳng phải quá hợp ý ngươi rồi sao? Người đâu, trước bắt lấy hắn cho ta! Đợi ta thấy hoàng huynh rồi mới tính xem xử trí người như thế nào?”

Thị vệ thủ hạ lập tức tiến lên bắt trời Long Kiều Dương, hắn không giãy dụa, chỉ trước khi bị áp giải đi mới lớn tiếng nói “Điện hạ, thái tử điện hạ đến giờ vẫn còn tìm cách bảo vệ người, người nếu muốn làm hại ngài ấy, nhất định sẽ bị trời phạt! Điện hạ, xin hãy khoan dung mà độ lượng...”

Tiểu Nhạn giật mình, ngày nào đó, trước khi Mặc Trần tự sát cũng từng nói như vậy, chẳng lẽ, y sớm đã biết kết quả sao?

Nhưng, ta đã đi đến bước đường này, cho dù phải bị trời phạt, ta cũng sẽ không lùi lại. Hoàng huynh, chuyện của chúng ta lúc này đây hẳn nên kết thúc.

Tiểu Nhạn vung áo choàng trên người, một tiếng xoát mạnh mẽ vang lên, tiếp đó bước vào.

Tẩm cung của Vô Trinh, Tiểu Nhạn lúc nhỏ đã đến nhiều lần, từng gốc cây ngọn cỏ nơi này, từng chiếc bàn chiếc ghế, hắn đều thấy quen thuộc tựa như tẩm cung của chính mình.

Năm mười hai tuổi ấy, khi Vô Trinh lần đầu dẫn hắn đến tẩm cung của y, bọn họ cùng nhau ngủ trên chiếc giường lớn. Trời đêm lạnh, Tiểu Nhạn lui về một góc giường, quả thật không dám nhích lại, không ngờ Vô Trinh cười cười tự thân xê vào. Nhiệt độ cơ thể ấm áp của hoàng huynh cách một tầng chăn mỏng truyền đến, sau lưng thoáng chốc dễ chịu. Tiểu Nhạn trong lòng rất hận, nhưng cũng không hề tránh né.

Sau đó, trong cung có một thần tử cống dâng một món quý hiếm, Vô Trinh sai người làm cho y một phần, nếm thử thấy ngon miệng, liền bảo ngự phòng cũng làm cho Tiểu Nhạn một phần. Mùa đông, người đầu tiên trong cung được mặc áo bông tơ tằm chắc chắn là hắn, Vô Trinh đã sớm sai người chuẩn bị, đợi khi thời tiết lạnh, sai người dâng qua, bản thân Tiểu Nhạn không cần quan tâm đến mấy việc này.

Ở mỗi một phương diện mà nói, Vô Trinh đối với người mình thích, quả thật tận lực hết mọi khả năng để thỏa mãn, mặc dù y thường ngày đối với ai cũng hờ hững, chỉ trưng một dáng vẻ nhã nhặn đáp lễ, rồi lại tạo khoảng cách vô hình với người khác, nhưng, Tiểu Nhạn vẫn cảm thấy mình khác biệt với những người còn lại trong cung.

Trước tuổi mười hai, hắn phải trải qua những tháng ngày trong sự lạnh nhạt của mẫu thân, nhưng từ 12 tuổi trở về sau, dưới sự yêu mến của Vô Trinh, lại khiến cho hắn thường xuyên đề phòng cảnh giác, cuộc sống như diễn xiếc trên dây, nơm nớp lo sợ, tinh thần lúc nào cũng khắc khắc căng thẳng tựa một sợi dây đàn.

Nhưng giờ phút này đây, khi Tiểu Nhạn cho rằng hết thấy oán hận, bất an, ngờ vực vô căn cứ, mọi nguyên nhân mưu tính sắp tan biến, trong đầu hắn thế nhưng lại hiện ra rất nhiều thứ trước kia chưa để ý, hoặc giả có để ý rồi nhưng vẫn không muốn đối diện.

Trong đầu hắn không hiểu vì sao dâng lên một cỗ tình cảm hoài niệm, hoài niệm vị hoàng huynh kia đối với hắn thật tốt, tuy rằng hắn không tin y xuất phát từ chân tâm, nhưng trong đầu vẫn không gạt đi được, vài hình ảnh, vài cảnh tượng trong ký ức lướt qua nhanh như gió trước mắt.

Từ đại môn đông cung đến chỗ nội điện Vô Trinh ngủ, một đoạn đường này không biết Tiểu Nhạn trước kia đã qua bao nhiêu lần, nhưng chưa một lần chú ý xung quanh, luôn vội vã đến rồi lại vội vàng đi.

Giờ đây, dưới ánh trăng mỏng manh, hắn nhìn thấy những nhánh liễu ven hồ mềm mại buông lơ, trên mặt nước loáng thoáng vài mảng tối màu hóa ra là những mảng lục bình xanh biếc đang trải dài, hoa sen trong hồ còn chưa tới mùa nở rộ, lá sen đã cực kỳ sum suê, gió lạnh thổi qua, từng trận cuộn cuộn nổi lên gợn sóng xanh biếc. Hai bên đầu ngọn cỏ non lấp lánh ánh sáng nhạt, ắt là sương sớm ngưng đọng. Đêm xuân,

đám côn trùng đặc biệt nhộn nhạo, chiêm chớp chi chi, kêu không ngớt, một khi ngừng lại, bốn phía bình lặng như chết chóc.

Xa xa, thấy bên trong tấm điện của hoàng huynh vẫn còn cháy đèn, y còn chưa ngủ, vì muốn chuẩn bị chạy trốn sao?

Khi Tiểu Nhạn bước vào, liếc mắt một cái là thấy Vô Trinh đang ngồi bên cạnh ngọn đèn, cầm ngân châm thanh mảnh, chăm chú gầy. Chỉ vài ngày không gặp mà Tiểu Nhạn cảm thấy như đã trôi qua lâu thật lâu. Vô Trinh nghiêng mặt nhìn thoáng qua có chút tiều tụy, trên người khoác một chiếc áo choàng màu trắng hơi mỏng, phía trên thêu những hoa văn ẩn ẩn thanh nhã. Y luôn thích mặc quần áo màu trắng thuần, mặc dù hoàng tộc Tần quốc đều phải mặc phục sức hoa văn rồng bay trên nền đen, nhưng y chỉ trong vài trường hợp long trọng mới bằng lòng mặc.

Nhìn thấy y, Tiểu Nhạn mới tức thì ở ngoài nội điện ôm một bụng tức tối lập tức không còn chút dấu vết, chỉ có vết hằn dường như tác nghẹn, nửa ngày cũng không thể hé răng.

Trái lại Vô Trinh nhận thấy hần, hơi hơi nghiêng mặt, nói “Nhạn Nhi, đệ đã đến rồi”

Một tiếng Nhạn Nhi kia, khiến trái tim của Tiểu Nhạn run lên, thốt ra một câu “Hoàng huynh, Mặc Trần không phải do ta giết”

Vì sao phải giải thích với y? Vì sao phải giải thích? Làm thì làm, cần gì sợ y hiểu lầm. Không phải vốn dĩ mình muốn khiến y đau khổ sao, không phải sao? Tiểu Nhạn vừa nói ra, hận không thể tự thân tát mình một cái, trong lòng thất vọng vô cùng.

Vô Trinh quay đầu lại, mỉm cười “Ta biết”

Y đã biết? Biết từ bao giờ? Là ai nói cho huynh ấy biết? Tiểu Nhạn muốn hỏi như vậy, nhưng lời buông ra khỏi miệng lại đổi khác “Vốn ta cũng muốn giết hần, có điều hần tự sát trước”

Ngữ khí cứng cỏi thoáng chốc khiến cho bốn phía trầm xuống.

Hơi thở lạnh như băng chậm rãi trôi giữa không gian của đôi bên, Vô Trinh như có chút đắm chiêu ngừng đầu nhìn hần, đôi mắt phượng sáng trong, đen láy sâu thẳm, lộ ra mấy phần tỏ tường.

“Lại đây, Nhạn Nhi” Vô Trinh chỉ vào vị trí bên cạnh.

Tiểu Nhạn đi đến, ngồi xuống theo lời. Khoảng cách gần như vậy, ngay cả hương lê hoa như có như không trên người y cũng có thể ngửi được. Mấy ngày liền đã kích tinh thần khiến Vô Trinh gầy đi rất nhiều, nhưng vô hình chung lại khiến cho khí chất trong sáng tự nhiên trong cốt tủy càng thêm rõ ràng, từng cái nhắc tay, ngừng đầu, cũng khiến cho người ta cảm nhận được sự cao quý lấp hần chất tầm thường.

“Chuyện này, đệ đã làm sai. Mặc Trần là người không dính dáng đến hồng trần thế tục, vốn chuyện của chúng ta không nên kéo y vào” Vô Trinh dùng ngân châm khảy khảy ngọn lửa, tiếp tục nói “Trong ngăn tủ thứ ba bên kia, có vài thứ ta đã chuẩn bị để đưa cho đệ, nhưng có lẽ giờ này đệ đã không cần. Nhưng biết đâu nó có thể ổn định một chút lòng người”

Cách nửa ngày, Vô Trinh xoay người lại, đôi mắt kia có khí phách nhìn thấu phồn hoa quyền nét bình tĩnh, khê khàng, cuối cùng y nói với hoàng đệ mình “Những lời ta muốn nói đã nói xong, đệ còn gì muốn hỏi không?”

“Huynh có từng yêu mẫu thân ta không?” Rất lâu trước đây đã muốn hỏi y điều này, hôm nay rốt cuộc có cơ hội đường đường chính chính thốt ra miệng, bởi vì, hôm nay nắm trong tay cả hoàng cung này, không phải y, mà là hần. Tiểu Nhạn từ sớm đã hiểu ra được điều này. Quyền thế là lưỡi dao sắc bén duy nhất có thể trợ giúp chính mình, hết thảy mọi thứ còn lại, nhất là thứ cảm xúc khó hiểu kỳ lạ này chỉ làm trở ngại cho bản thân mà thôi.

“Không có!” Vô Trinh đáp án rất chắc chắn “Ta đối với Tịch Yên chỉ là vui vẻ”

“Nhưng, mẫu thân lại vì một nam nhân không yêu người mà đánh cược hết thảy, kể cả mạng sống của ta!” Tiểu Nhạn cả đời này, tận sâu trong đáy lòng có một vết thương đau buốt nhất, giờ đây lại tự tay mình vạch

ra. Năm qua tháng lại vẫn coi nhẹ nó, dù cho bên ngoài nó đã đóng vảy thành một vết sẹo xấu xí, nhưng chỉ cần vạch vào, máu tươi bên trong vẫn đầm đìa chảy ra, chưa bao giờ khỏi.

“Thật sự rất hoang đường.....Trên đời này thứ buồn cười nhất chính là tình yêu” Tiểu Nhạn nhắm đôi mắt lại chưa sót cười, khi mở mắt lại trong mắt tràn đầy bóng tối, không chút bến bờ, như muốn nuốt hết tất cả những tối tăm này.

Vô Trinh có chút ưu thương nhìn hắn, nhưng thứ thương hại này càng làm cho Tiểu Nhạn thêm căm hận, cũng khiến cho tâm hắn lạnh thêm.

Người đối với ta trước giờ vẫn chỉ là thương hại! Nhưng đây là thứ ta hoàn toàn không muốn nhất!

Trong tâm ngoại trừ hận thù, còn có chút tình cảm không rõ đang ở bên trong quấy nhiễu, hòa lẫn, Tiểu Nhạn không muốn tự hỏi đó là gì, nhưng, mỗi khi thấy ánh mắt của Vô Trinh như vậy, hắn sẽ buồn bực không sao chịu nổi, hận không thể đem tâm của y xé ra, nhìn xem bên trong rốt cuộc có thứ độc được gì.

Thôi, nếu đây đã là con đường đâm máu mà hắn chọn lựa, vậy hãy đem tất cả trở ngại quét sạch, đi tới bước đường này, đã đoán trước rằng hai tay sẽ dính máu của người thân, muốn thành nghiệp lớn, nhất định phải khiến trái tim lạnh như sắt đá.

Tiểu Nhạn đập một phát, đứng dậy, lớn tiếng quát “Hoàng huynh, ta hôm nay đến chỗ huynh muốn xin hai thứ”

“Đệ muốn gì?” Vô Trinh thản nhiên nói.

“Ta phải có giang sơn này, với lại...” Tiểu Nhạn xoẹt một tiếng rút kiếm ra, thanh kiếm sắc bén ở dưới ánh đèn phản chiếu màu sắc tuyệt đẹp, mũi kiếm lạnh băng quét đất.

Dưới ánh kiếm, mắt Tiểu Nhạn hình như có một ngọn lửa, thiêu đốt bóng tối vốn có “Ta muốn tánh mạng của người”

Bình tĩnh mỉm cười, Vô Trinh nâng mắt “Ta có thể cho đệ”

Lời còn chưa dứt, kiếm đã xuất thủ.

Kiếm kia, xoát một tiếng lập tức đâm vào trước ngực, Tiểu Nhạn thậm chí có thể cảm nhận mũi kiếm kia khẽ run thế nào, xuyên qua trái tim của y, Vô Trinh hơi rên một chút, huyết sắc trên mặt dần rút đi.

Đỡ lấy thân thể lao đảo của y, Tiểu Nhạn bỗng nghe thấy hoàng huynh của hắn cúi đầu ghé vào tai hắn hỏi một câu “Nhạn Nhi, đệ có hận ta không...”

“Hận!” Y cắn răng đáp.

Sau đó, lại một tiếng thở dài thật sâu “Cả đời này của ta, hổ thẹn nhất, chính là cái chết của mẫu thân đệ, tự tạo nghiệt, không thể sống...”

Không đúng, không đúng, Tiểu Nhạn bỗng nhiên bừng tỉnh, tựa như có một đợt khí lạnh đến tận xương theo gió lùa vào cơ thể, ập xuống đầu. Trái tim cứng rắn lạnh tanh như sắt tựa như bị thứ gì đó phang vào nứt toác, vỡ tan, thứ tình cảm ngay chính mình không muốn tin, trong giờ khắc này quả thật rõ ràng trở lên trong lòng.

“Hoàng huynh, hoàng huynh, huynh hãy nghe ta nói, ta....”

Người trong lòng ngực khẽ run, rồi không còn chút động tĩnh, khóe môi tái nhợt, một đường máu đỏ tươi lấp lạng chảy xuống, máu từ ***g ngực thấm ướt ra bên ngoài, màu đỏ nhuộm thắm một mảnh áo trắng của y khiến người ta sợ hãi.

“Hoàng huynh, ta vẫn còn lời chưa nói với huynh, kỳ thật ta, kỳ thật ta...” Tình cảm mãnh liệt dâng trào trong lòng, rốt cuộc tụ họp lại trở thành một dòng nước xiết to lớn, giống như muốn phá chỗ xung yếu trong lòng ngực mà tuôn, giống như máu kia ào ào chảy. Từ trước tới giờ, cái thứ gọi là tình yêu này đều bị kiềm hãm dưới hận ý dày đặc, bị những nghi ngờ, không tin tưởng lẫn tự tôn chôn vùi.

Một khắc cuối, rốt cuộc đã hiểu được thứ độc được trong lòng mình trúng phải là gì, nhưng vẫn không kịp nói. Cho dù có nói, y cũng sẽ không nghe thấy.

– Hoàng huynh, có lẽ ta yêu huynh, so với hận kia lại càng sâu sắc hơn.

Câu nói ấy, cuối cùng tắc nghẹn lại ở cổ họng, tựa như một hạt bụi sau cùng, lại như băng tuyết tĩnh mịch. Tiểu Nhạn lẳng lặng buông tay, thanh kiếm nhuốm máu loảng xoảng rơi xuống đất.

Khó khăn lắm mới kéo thần trí lại, đi qua bên cạnh, Tiểu Nhạn mở ngăn tủ thứ ba mà Vô Trinh đã nói.

Trong ngăn tủ, còn sót lại một thứ, một cuộn giấy lụa màu vàng buộc thành quyển trục. Sau khi mở ra, có chữ viết thanh tú cùng dấu ngự ấn đỏ sậm

– Thánh Chỉ.

Tiểu Nhạn nhận ra, đó là chữ viết của Vô Trinh, thật phóng khoáng, nét chữ như mây bay, rất giống tính cách ôn hòa đậm bạc của y.

– Thượng thư- Thoái vị chiếu thư.

Thất hoàng tử Vô Trinh từ khi mười bảy tuổi lên ngôi thái tử cho đến này, đối với quốc sự không hề đóng góp, tài trí kém cỏi, trị quốc vô phương. Giờ đây từ bỏ ngôi vị thái tử. Ngay hôm nay, phong cho thập tứ hoàng tử Tiểu Nhạn làm thái tử.

Khâm thủ.

Hoàng huynh, hoàng huynh, huynh vì sao không sớm nói cho ta biết chứ?

Tiểu Nhạn không biết trong lòng có thứ tư vị gì, hận ý đã hoàn toàn gột sạch, trong tâm tư vốn trống rỗng, giờ phút này đây lại bị một cảm giác sâu não khó tả lấp vào.

Bên kia, hoàng huynh của hắn lẳng lặng nằm, trên người choàng lấy áo khoác vàng của hắn, tựa như đang ngủ, không còn chịu đựng hỗn loạn cũng như nghe thấy những náo động của thế nhân nữa.

Cầm chiếu thư thoái vị, Tiểu Nhạn chợt cảm thấy trưởng thành hơn, thứ đã bỏ lỡ rồi thì không cách nào lấy lại, lời muốn nói nhưng không kịp nói ra, cũng chỉ đành chôn giấu trong lòng cả đời, chờ chúng nát vụn rồi già cỗi theo mình.

Khi đi ra ngoài điện, đêm đã gần tàn, không bao lâu nữa trời sẽ sáng.

Tiểu Nhạn cất cao giọng nói “Người đâu!” Thanh âm phát ra, có chút khàn.

“Có thuộc hạ”

“Kiểm lại toàn bộ số người trong đông cung, đem tất cả nô bộc trong cung triệu tập lại, toàn bộ ở ngoài điện hầu mệnh”

“Vâng..” Thủ hạ vội vàng đi.

Phía chân trời bắt đầu lộ ra một mặt đỏ ửng, như thiếu nữ ngượng ngùng lặng lẽ nhấc tấm rèm che mặt của mình, để cho ai kia thấy dung nhan khuynh thành của nàng.

Gió có chút lạnh, Tiểu Nhạn nắm thật chặt y bào, áo khoác của mình đã choàng cho người kia rồi.

Hoàng huynh có nó, sẽ không cảm thấy lạnh lẽo nữa. Trong lòng hắn bắt chợt hiện lên một tia thống khổ mềm mại, chua xót, râm râm, tình cảm như nước chảy xuôi xuống trong trái tim băng giá.

“Khởi bẩm điện hạ, ở trong cung tổng cộng có sáu tỷ nữ, tám thái giám, bốn thị vệ. Tất cả đang chờ ở bên ngoài chính điện”

“Tốt!” Tiểu Nhạn mỉm cười, quay đầu lại thản nhiên nói “Giết hết cho ta, không chừa lại bất kỳ ai”

Thị vệ ngăn người, nhìn thấy hoàng tử đã muốn bước ra khỏi cửa, lúc này mới vội vàng đáp “Vâng!”

Hoàng huynh đã chết, các người còn sống làm gì? Cùng ở chung trong một cung, các người hãy tuần táng theo y đi.

Tiểu Nhạn chậm rãi bước ra khỏi cánh cửa đông cung, không xa phía sau truyền đến tiếng kêu gào thảm thiết thê lương, còn có tiếng đao kiếm chặt chém, tiếng trầm đục cửa đứt thịt xương, tiếng giết chóc không ngừng bên tai. Cánh cửa lớn màu đỏ sậm dần dần khép lại.

Tiểu Nhạn ngẩng đầu, xa xa ánh bình minh đã hiện lên, đỏ rực, đẹp đẽ, tựa như bao đau đớn bùng cháy, thảm thiết vô cùng.

Hiện giờ, đã không còn gì có thể cản trở ta, giang sơn của Tần quốc, ta sẽ dùng hai tay này làm rạng danh nó.

Vẻ mặt trẻ trung của Tiểu Nhạn hiện ra thần sắc kiêu ngạo: Con đường này là do ta chọn, cho nên vô luận thế nào, ta cũng sẽ không hối hận! Cũng quyết không để mình hối hận!

Ngạo nghễ, hắn thẳng lưng tiến về phía ánh sáng cất bước đi. Ánh dương ánh lên người hắn một màu đỏ thắm, hắn giống như tấm máu mà đi, không ngoái đầu lại.

.....
Khi Tiểu Nhạn trở về tấm cung bóng đêm đã trầm, đẩy cánh cửa Cúc Sí Cung ra, Thửu Nhi không như thường lệ ra chào đón hắn, Tiểu Nhạn bỗng nhiên nhớ tới việc gì, vội vã chạy vào nội điện.

Trước mặt, váy áo màu xanh trong gió đêm lượn lờ, phía dưới lộ ra một đôi hài sen nho nhỏ.

Đã tới chậm rồi...

Tiểu Nhạn nhìn Thửu Nhi treo cổ tự sát, nhất thời không thốt nên lời.

Kỳ thật, tội Thửu Nhi không đáng chết, chẳng qua đó chỉ là những lời nói lỗ lờ trong cơn tức giận

Một đêm đó, mọi người thân cận bên hắn đều rời đi. Vì ngôi vị hoàng đế này, tay của hắn đầy máu tươi, giờ đây ngoại trừ quyền lực, hắn không còn gì cả...

Trong lúc ngẩn ngơ, thị vệ báo lại “Điện hạ, Long Kiêu Dương đã bắt giữ, xin hỏi điện hạ phải xử trí như thế nào?”

Long Kiêu Dương, đúng rồi, còn có gã này. Quên đi, Thửu Nhi đã chết, tạm tha cho hắn một mạng.

Tiểu Nhạn có chút uể oải, phát tay nói “Đưa hắn ra chỗ lưu đây, ngày hôm sau cho hắn sung quân biên cương”

.....
Ngày Vô Trinh hạ táng, tơ liễu bay đầy trời, hòa lẫn với gió cát bay khắp nơi, khiến cho người ta bất chợt nhận ra, hóa ra xuân đã hết. Tiểu Nhạn cứ lặng yên như thế, nhìn cát vàng từng chút lấp dần hoàng huynh của hắn, dưới lớp son đỏ quan tài, dưới cát vàng, chôn đi người mà hắn yêu nhất kiếp này.

Từ đây về sau, thiên nhai phân cách.

Không biết vì sao, từ đó về sau, nụ cười vân đạm phong khinh của hoàng huynh vẫn hàng đêm xuất hiện trong mộng của hắn, y mặc một thân áo bào trắng thuần, có khi đứng dưới tán lê hoa nở rộ trước sân, có khi đi lại trong chốn cung điện trùng trùng điệp điệp. Luôn luôn là Tiểu Nhạn thấy y trước, sau đó đuổi theo, khẽ gọi y.

“Hoàng huynh, hoàng huynh, hoàng huynh...”

Y sẽ có chút kinh ngạc quay đầu lại, sau đó ánh mắt nhu hòa xuống, khóe miệng cong lên thành một hình cung đẹp đẽ, cười như khói “Nhạn Nhi...”

Hắn biết hắn si tâm vọng tưởng, hắn biết đây là mộng, hắn biết hoàng huynh đã chết, chết ở trong tay của hắn. Nhưng, hắn không thể ngưng chờ mong giấc mộng này, cùng người yêu dấu gặp nhau, triền miên...

Tiểu Nhạn thích trước khi ngủ châm một loại hương liệu. Đây là thứ hương liệu do man di ở phía nam tiến cống, nghe nói làm từ một loại hoa tuyệt mỹ, sau khi hoa chín muồi, bọn họ chặt đóa hoa lớn ra, thu lấy thứ bột màu trắng ngà từ chất dịch nhựa, phơi khô, thành ra thứ mê hương trân quý độc đáo này.

Đang lượn lờ theo dòng khói trắng từ chiếc lư hương thanh đồng từ từ bay lên, Tiểu Nhạn hơi hơi khép mi, lập tức có thể vào trong mộng tìm kiếm hoàng huynh của hắn.

Hắn có thể quỳ cầu xin y tha thứ, hắn có thể than khóc nhận sai, hắn có thể nói cho hoàng huynh hắn không hề hận y, kỳ thật hắn rất yêu y.

Vô Trinh trong giấc mộng vô số lần của hắn đều đáp lại

“Nhạn Nhi, ta đã biết”

“Ta cũng thích Nhạn Nhi...”

“Ta chưa từng hận Nhạn Nhi...”

Tiểu Nhạn mỗi lần nghe vậy, đều vui sướng vô cùng, sau đó gắt gao ôm lấy người kia, giống như ôm lấy thứ bảo bối mà hắn trân quý nhất kiếp này.

Nhưng mỗi khi tỉnh lại, bên người đều lạnh lẽo, trống vắng, trong tấm điện to đến vậy chỉ có ánh trăng soi rọi nô đùa. Thỉnh thoảng có vài thị nữ ánh mắt sợ hãi như con thú nhỏ chấn kinh lập tức nhanh chóng rời đi.

Sau khi Tiểu Nhạn tỉnh lại đều cười to, cười đến không thể ngừng lại, sau đó ánh mắt dần lạnh xuống, tâm cũng cứng lên. Hắn lại trở thành cái tên Tiểu Nhạn một lòng muốn đem bá nghiệp hoành đồ nắm chặt trong tay.

“Các người sợ cái gì, ta vẫn chưa giết các người mà”

Hắn cũng biết, do vẻ mặt của mình khi tỉnh lại quá mức kinh khủng, dọa khiếp các nàng, nhưng vẫn kiên trì không được muốn giận chó đánh mèo.

Trong cung lâm râm những thanh âm không hề dứt, nói thái tử trước bị chết oan, nói Tiểu Nhạn to gan lớn mật, sát hại huynh trưởng, mưu đoạt ngôi vị thái tử. Tiểu Nhạn nghe thấy, chỉ lạnh lùng cười, có chút khinh thường, lại có chút không thêm để ý.

Qua vài ngày, truyền ra lời đồn vị thần tử nào đó chết bất đắc kỳ tử. Nghe đâu trước khi chết bị người ta tàn nhẫn cắt lưỡi. Sau đó, dần dần có nhiều người bởi vì nói những lời không nên nói mà biến mất.

Tiểu Nhạn giống như trở thành một mãnh thú khát máu, ngày đó bồi hồi ở trong cung, đôi mắt thâm u xuyên qua vẻ ngoài bình tĩnh lộ ra ánh sáng điên cuồng. Hắn nhẹ nhàng cắn chết tất cả mọi trở ngại cho con đường đế vương của hắn, hắn đồng thời cười lạnh, nhìn mấy kẻ cứng đầu không chịu nổi áp lực phản kháng, sau đó hắn lại tàn nhẫn trấn áp xuống.

Răng nanh, móng vuốt của hắn thậm chí cả vị Tần vương đang sa vào hoan ái kia cũng phát hiện.

Không lâu sau đó vào một đêm, Tiểu Nhạn xâm nhập tẩm cung của Tần vương.

Đang lúc lão già lớn tuổi này run rẩy ngồi xuống giường, trong ánh trăng mờ mờ lung lung nhìn thấy một gương mặt tuổi trẻ quen thuộc.

Dưới ánh đèn mờ nhạt, vẻ mặt Tiểu Nhạn lãnh khốc khiến cho người ta không ghét mà run

“Là Nhạn Nhi à, đêm khuya thế này con đến đây làm gì?” Lão già không chút thực quyền nơm nớp lo sợ hỏi.

“Con vẫn luôn nghĩ rằng, cha cũng chỉ là một kẻ đáng thương, vốn muốn chờ cha quy thiên sau đó mới lấy đi mấy thứ này” Đôi môi Tiểu Nhạn hơi ra một ý cười ngạo mạn “Đáng tiếc là hiện giờ chờ không kịp”

“Nhạn Nhi, Nhạn Nhi, con nói gì vậy?” Tần vương kinh hoàng hỏi, thân thể bởi vì quá mức sợ hãi mà lung lay như ngọn nến trước gió

“Phụ vương, sau khi cha đi, con sẽ an bài một lễ tang linh đình” Tiểu Nhạn ôn nhu nói “Dù sao, năm ấy khi mẫu phi phản bội cha, cha cũng không đuổi tận giết tuyệt với mẹ con con. Về điểm này, con thật cảm kích cha”

“Nhạn Nhi, con muốn làm hoàng đế, ta lập tức thoái vị....Ta hiện tại lập tức viết chiếu thư thoái vị” Tần vương bỗng nhiên nhận ra ý tứ của hắn, vừa run giọng vừa nghiêng ngả lão đảo bỏ nhào vào giường.

“Đã quá muộn” Ánh kiếm lạnh đến tận xương, dưới ánh đèn lóe sáng, bao nhiêu hoảng hốt, bao nhiêu thất vọng, để rồi đầu Tần vương liền kêu cộc cộc lặn vài vòng xuống đất.

Có lẽ do thể kiếm lướt quá nhanh, trên mặt Tần vương vẫn còn lưu lại vẻ cầu xin năn nỉ.

Tiếng thét chói tai của đám phi tử theo làn máu tươi trào ra mà phá vỡ yên lặng, những khuôn mặt tú lệ đều sợ tới mức mặt không còn sắc máu, các nàng sợ tới mức không dám kiếm đường mà trốn, chỉ quỳ gối trước mặt Tiểu Nhạn run rẩy “Điện hạ tha mạng, điện hạ tha mạng...”

Tiểu Nhạn thản nhiên cười, không đoái hoài đám người trái phải dưới chân mình run như cây sậy, lấy ra một chiếc khăn lụa bạch cẩn thận lau đi vết máu trên thân kiếm, sửa sang thỏa đáng rồi mới thản nhiên rời đi.

– Giang sơn như họa này, rốt cuộc đã thuộc về ta....

Trái tim bị nổi hưng phấn của nguyện vọng đạt thành tràn ngập, ẩn ẩn có một chút đau đớn, Tiểu Nhạn biết, có một người giờ đã thành chiếc dằm trong lòng mình, tuy rằng không thể thấy miệng vết thương, lại thường xuyên đau, đau...

.....

Ngày đăng cơ của Tiểu Nhạn định vào tháng chín năm sau, khi lá phong đỏ rực, ngày đó, hắn một thân hoàng bào hai màu đen vàng, dưới sự kính ngưỡng của mọi người hai bên, đưa mắt nhìn theo ba lần khấu đầu chín lần bái tạ của đám thần tử, đắc ý bước lên từng bước.

Cao cao tại thượng, là ngai vàng màu hoàng kim của hắn được mui xe to lớn che chắn, phía trên ghế ngồi khắc hai con rồng đoạt châu, lộng lẫy mà lại hào hùng.

Tiểu Nhạn khoát tay cười với chúng thần tử, xoay người bước nhanh lên trên, bỗng nhiên, một hán tử trong phục trang quân sĩ từ bên cạnh lao ra, người ấy lập tức bỏ nhào đến. Tiểu Nhạn tránh không kịp, vừa đứng tầm dừng phải.

Phút chốc, hắn chỉ cảm thấy ngực truyền đến một cơn đau đớn nóng bỏng, bước chân chênh vênh, lão đảo té xuống mặt đất.

“Hahaha...Người hạ lệnh trảm cả nhà ta, ta giờ đây giết tên hôn quân nhà ngươi....Hahah....Ta rốt cuộc trả thù được cho bọn họ...” Người nọ cười điên cuồng, thanh đao sắc trong tay tí tách máu tươi.

Thị vệ bên cạnh xông tới, các loại đao thương đều giáng xuống lên người gã, ánh đao phản xạ chói ngời mắt người, đảo mắt, người nọ đã hóa thành một bãi thịt vụn.

Bên đây, đám thần tử luống cuống tay chân nâng Tiểu Nhạn dậy, lớn tiếng hô “Ngự y, mau gọi ngự y tới đây”

Sắc mặt Tiểu Nhạn trắng bệch, cánh tay che ngực đã bị máu tươi nhuộm đỏ, nhưng máu vẫn từ kẽ ngón tay chảy ra, ướt đầm một thân hoàng bào của hắn.

Tiểu Nhạn khẽ cắn môi rời khỏi sự nâng đỡ của đám thần tử, cơn đau nhức trên ngực từng trận lại mạnh hơn từng trận, toàn thân hắn mệt mỏi, lại muốn vật lộn để bò lên trên hoàng tọa cao cao kia.

Chỉ còn cách một chút, bàn tay đầm máu rốt cuộc đặt lên trên thanh vịn long y, hắn dùng lực ngời lên cũng đã hoàn toàn kiệt sức, đại thần dưới điện ồn ào một trận, bối rối vô chủ, ngự y cung đình cầm hòm thuốc từ xa xa chạy tới.

Tiểu Nhạn không để ý đến đám người ồn ào náo động kia, hắn có chút thất thần nhìn trời, ánh sáng mờ mờ xa xa như lửa đốt ở cuối chân trời, oi nồng bùng bùng, một mảng đỏ trầm tĩnh mà điên cuồng.

Trong ngẩn ngơ, hắn dường như trở về cái hoàng hôn của nhiều năm trước, khi lần đầu tiên gặp mặt, hoàng huynh của hắn mỉm cười nói với hắn “Tiểu Nhạn, ta là hoàng huynh của ngươi, Vô Trinh”

“Hoàng huynh, ta đã từ bỏ tất cả mà vẫn không chiếm được giang sơn này sao? Hoàng huynh, ta không cam lòng, ta không cam lòng...”

Tiểu Nhạn cảm thấy đau muốn vỡ ra, vươn tay, liều mạng muốn nắm bắt chút gì đó, cuối cùng vô lực buông lơ.

“....Ta muốn Tần quốc nhất thống thiên hạ....”

Hoàng bào khoác thân, thế nhưng số trời đã tận, hào ngôn dù đây, chỉ còn lại hận này miên miên.

Tần tuyên vương năm 53, mùa đông, đại điển đăng cơ tiến hành một nửa, thái tử Tiểu Nhạn gặp chuyện, chết trên hoàng tọa, khi hai mươi mốt tuổi.

“Vô Trinh có thể không thành hoàng đế, nhưng người cũng không có mạng này...” Lúc ấy, là ai đã thốt ra lời tiên đoán trước đau lòng này?

.....

Hoa nở, hoa tàn, tuyết rơi, tuyết tan.

Trong nháy mắt, Long Kiêu Dương đã bị lưu đày tám năm

Khi hắn trở lại hoàng đô này, thái tử Vô Trinh đã bị xử tử tám năm.

Khi hắn trở lại hoàng đô này, Thửu Nhi đã tự sát tạ tội tám năm

Khi hắn trở lại hoàng đô này, chuyện Tiểu Nhạn gặp nạn chết trên hoàng tọa, cũng đã qua bảy năm.

Mọi việc không theo ý người, giờ đây làm hoàng đế Tần quốc, không biết là vị hoàng tử nào?

Bên ngoài hoàng lăng cỏ cây xanh màu, trên mộ Thửu Nhi cúc đã nở rộ, mỗi đóa hoa bé nhỏ mong manh nhạt màu. Bên trong hoàng lăng, ắt hẳn cũng thế. Không biết, lăng mộ của thái tử điện hạ có phải kẻ sát bên mộ của hoàng tử Tiểu Nhạn thành một khối không? Hoàng tử, đại thần, tỳ nữ, thường dân, không phải sau khi chết rồi cũng chỉ còn ba tác thức vương để dung thân? Cây cỏ hàng năm vẫn xanh màu, không quan tâm mộ của người chết kia có tôn quý hay không, cũng chỉ là một mộ phần thấp kém.

Long Kiêu Dương bỗng nhiên cảm thấy bản thân đã trở nên già cỗi, thời gian tám năm, giống như hao hết cuộc sống của hắn, cũng mài mòn tất cả nhuệ khí của hắn.

Hiện tại trong cung kia ai làm hoàng đế, đối với hắn, chỉ là một chuyện xa vời, xa vời đến mức thờ ơ

Hiện tại điều hắn thầm nghĩ chỉ là trước mộ phần bé nhỏ như người con gái trắng trong kia, đốt một nén hương, nói với nàng một tiếng: hắn đã trở về.

Còn có, hắn thật xin lỗi nàng.

Phồn hoa thế tục, yêu hận ái dục, bá nghiệp hoành đồ, tranh cả đời, quay đầu lại, chẳng qua chỉ là mây khói mà thôi.

Trong hư không, có người buông xuống câu cười:

-Tham không buông, đều là kẻ si

12. Chương 12: Hồ Điệp__đệ Thập Nhị Chương

Mộng.Hồ Điệp

Đệ Thập Nhị Chương – Một đoạn ký ức của bướm bướm

Tiên giới, du hồ cung, Lưu Kim Thủy Tạ.

Tiếng nước chảy đình đình đông đông, suối chảy qua cả tiên cung, trong đình ngập tràn những loài hoa thơm cỏ lạ hiếm thấy, trên cột cũng đầy những nhành xanh non, một đám cúc phượng vĩ vàng nhạt, xanh mơn bay theo thác nước tựa như lưu lạc, dòng suối trong vắt từ giữa khe đá phun ra, chảy xuống, uốn lượn kiêu diễm mấy khúc quanh, trở thành một dòng mạch nước trong vắt tinh khiết.

Tiên nhân áo đen ngồi ở bên cạnh mạch nước nhắm mắt nghỉ ngơi, áo hơi rũ, một mái tóc dài mềm mại vòng quanh chiếc gáy trắng nõn, buông xuống lòng ngực, tóc đen như mực, rũ xuống, cuối cùng hòa với thân xiêm y kia phân không rõ.

Bên cạnh, là vài đóa mẫu đơn nở rộ tươi đẹp trên bàn trà mà mấy ngày trước Thanh Đế ban tặng, dẫn dụ đến một đám bướm điên cuồng lao đến, từ trên xuống dưới bay lượn không ngớt.

Gió, lướt nhẹ qua chôn này, nhu hòa, tựa như sợ bình tỉnh đóa hoa hây còn ngượng ngùng, còn có cả người trông hoa kia.

Tiếc rằng, vẫn có người thích phá hoại phong cảnh, cách đó không xa, một bóng hình mỹ lệ đỏ thắm đã bước nhanh tới, thanh âm cũng sớm vọng lại đây.

“Công tử, công tử, người nhìn xem, sao lại vẫn còn mặc xiêm y như vậy ngồi tại chỗ này, để cho người ngoài nhìn thấy thì còn thể thống gì?” Cô gái hai mươi chín tuổi, trong vẻ đơn thuần chứa nét xinh tươi, trong thanh tú chứa sự quyến rũ, da tuyết tóc đen, một thân áo lụa đỏ thắm váy mỏng, lượn lờ thướt tha, hiển nhiên động lòng người. Nhưng thanh âm tựa tiếng oanh lại không chút lưu tình, quở trách thẳng thừng không ngừng “Còn nữa, chuyện gì xảy ra với tóc vậy, tóc xổ ra tùm lum? Cây trâm buộc tóc đâu, công tử, người ném nó đến chôn nào rồi?”

“Hừ...Chớ có lên tiếng...” Tiên nhân áo đen đem ngón trỏ đặt lên môi, thấp giọng nói. Vừa mở mắt ra, sóng nước mênh mông, nước thu dâng trào, một đôi mắt tuyệt lệ, thoáng chốc mẫu đơn trên thiên giới cũng tuột phai sắc màu “Không nên đánh thức nó...”

“Ai?” Cô gái ao hồng bĩu bĩu môi, nuốt xuống những lời nói bất mãn đầy bụng.

“Đó là một con bướm đang nằm mộng trên vai ta” Mặc Trần mỉm cười, chỉ bả vai nói.

“Hả?” Vô Tâm nhìn sát vào, quả nhiên thấy một con bướm ngọc vô sắc, đậu trên bờ vai Mặc Trần, hơi hơi rung rung hai cánh, lóe ra lân quang cực đẹp.

“Công tử, sao người biết nó đang nằm mộng?” Vô Tâm hồ nghi nhìn chủ tử của nàng “Có gì gọi là đang nằm mộng đâu?”

“Giấc mộng này...” Mặc Trần nhẹ nhàng thở dài, ống tay áo buông xuống dòng nước trước mắt phát qua, mặt nước vốn bằng phẳng nổi lên gợn sóng nhấp nhô, sau đó êm lại, giống như một chiếc gương bóng loáng.

Dần dần, trong gương hiện ra vài người

Lê hoa như tuyết, bay đầy trời, một chàng trai áo trắng nói với một người khác “Mặc Trần...xin cho ta được thỏa nguyện”

Trong điện tối tăm, y ôm đầu hẩn, khóc như một đứa nhỏ.

Dưới ngọn đèn cam đỏ, y giật mình ngộ đạo, từ từ mà cười “Ta đã cảm thấy mỹ mãn...”

Ánh kiếm lạnh lẽo, hoàng đệ của y ôm lấy y mà nói “Hoàng huynh, hoàng huynh, ta còn một chuyện vẫn chưa nói với huynh, kỳ thật ta, kỳ thật ta...” Thanh âm thấp dần, cuối cùng không thể nghe thấy....

Bên trong hoàng lăng, lăng mộ của y và hẩn cuối cùng kề sát bên nhau thành một khối, cây cỏ phủ xanh, một dãy xanh rờn hăng năm trước mộ phần

“Đây, đây là cái mộng gì vậy?” Nhìn thấy người đó cùng tiên nhân áo đen ôm nhau ở chôn cây cỏ ngát hương xa xa, Vô Tâm không khỏi đỏ cả mặt, phun một hơi nói “Con bướm này to gan quá, thật là si tâm vọng tưởng”

“Không nên cười chê nó, dù thấp kém, cũng là nguyện vọng của nó” Mặc Trần lắc đầu, nghiêm mặt bảo “Huống chi, trong đây có một phần là thật, có một phần là ký ức rất lâu trước đây của nó”

“Thật à?” Vô Tâm tò mò nhìn

“Rất lâu trước đây, khi ta còn chưa tu hành đắc đạo, ta từng nán lại trong chùa. Khi đó ta bị bọn họ nhốt trong chùa, ta chỉ có ba ngàn năm tu hành, không thể thoát khỏi vòng giam cầm của bọn họ. Nhưng, bọn họ cũng không dả thương ta, ngược lại trụ trì của bọn họ, cũng chính là Vô Sắc đại sư trong mộng, mỗi ngày đều đến chỗ ta giảng kinh. Chúng ta mặc dù tu hành không giống nhau, nhưng hiểu được, đại sư rất muốn hóa giải lệ khí trên người ta. Không thể ngờ rằng...” Mặc Trần liếc nhìn xuống người trong gương nước, thở dài “Cuối cùng bị đôi mắt này mê hoặc, người tham không buông là y. Ta biết rõ như vậy đã khiến công sức đôi bên kiếm củi ba năm thiêu trong một giờ, trong lòng không khỏi muốn rời đi. Ngay khi đó, chùa cháy, ta liền thừa dịp lửa thiêu hiểm thấy này bỏ trốn. Nhưng, y lại cho rằng ta bị chôn trong biển lửa, liều mình vào cứu ta, có một sư đệ có cảm tình đối với y, thấy y như vậy, cũng bỏ mặc hết thầy lao vào, kết quả, hai người đều không thể nào ra.”

Sóng nước không gợn, người ở bên trong một đôi mắt ôn hòa đậm bạc, vẫn dõi theo người trước mắt, tựa như cứ nhìn như vậy, đã ngóng từ ba kiếp.

Cách nửa ngày, Mặc Trần mới chậm rãi nói “Sau đó trải qua vô số lần luân hồi chuyển thế, ở kiếp này, y chính là một con bướm ở Lưu Kim Thủy Tạ, qua cả ngàn năm rồi, ta gặp lại y, mà y vẫn còn nhớ rõ những lời nói với ta lúc trước”

“A? Là gì?”

Mặc Trần mỉm cười, không nói “Sau đó, ta thỏa mãn nguyện vọng của y. Nhưng, ta cũng không rõ, vì sao y phải nằm mộng một giấc bị thương đến vậy, ngay cả ở trong mộng cảnh, vẫn không chiếm được hạnh phúc”

“Trong cảnh mộng, y là ai?” Vô Tâm nhìn ba người trong gương nước

Đôi bên từng yêu, đôi bên lại vượt mất, tuy rằng cả đời dây dưa, cuối cùng chỉ kết cuộc bi thương

“Vô Trinh, y là Vô Trinh, là con bướm cuồng dại này a. Mà Tiểu Nhạn, có lẽ chính là sư đệ đuổi theo hấn cùng nhau táng thân trong biển lửa”

Dừng ở người trong kính, Mặc Trần vuốt cằm, khép mắt lại, bên tai chợt thổi qua một thanh âm du dương ngàn năm. Rất lâu trước kia, người ấy đứng dưới tán lê hoa, nghiêm túc nói với hấn: Để cho ta mộng về người, nơi tương lai xa xôi, kiếp sau, ta nguyện cùng người ngủ vùi dưới tán lê hoa, hóa thành một đôi bướm triền miên trong mộng.

Hình ảnh trong nước dần dần biến mất, mộng của nó đã xong. Mặc Trần thu hồi phép thuật, gương nước lặng yên lại khôi phục thành dòng suối róc rách tuôn chảy.

“Vô Tâm, chuẩn bị một chút, ta phải hạ phàm”

“Ý, vậy, vậy, nó thì thế nào?”

Mặc Trần nhẹ nhàng cười “Giấc mộng của nó lại sắp bắt đầu rồi, chúng ta không nên ở đây quấy rầy nó, hy vọng lúc này, để cho nó có một giấc mộng hạnh phúc đi”

Mặc Trần nâng tay, đưa con bướm kia cẩn thận chuyển qua đóa hoa mẫu đơn bên cạnh, cánh bướm khẽ run, im lặng nghỉ ngơi trên mặt trên.

“Nó suy nghĩ vớ vẩn với người như vậy, người cũng không giận, ta còn cảm thấy xấu hổ nữa là”

“Nó chỉ là một con bướm đang nằm mộng, ta cũng chỉ là một con hồ ly vui giấc mộng ngày mà thôi” Mặc Trần hí mắt nở nụ cười, vẻ mặt đặc biệt đẹp “Ta không để ý, người tức giận cái gì a”

Mặc Trần dừng lại ở con bướm nhỏ nằm mộng rồi lại nằm mộng kia, lần này, trong mắt gợn ra một nét ôn nhu nhẹ nhàng “Ta cảm thấy cuộc sống mơ mơ màng màng cũng là chuyện vô cùng tốt, ít nhất, có thể ở trong mộng mặc sức cả đời này”

Trước khi rời đi, hấn dường như nghĩ tới điều gì, quay đầu lại mỉm cười, nói “Vô Trinh, ta nghĩ Mặc Trần trong mộng của ngài, cũng yêu ngài đấy”

Gió trong Lưu Kim Thủy Tạ vẫn ầm áp như thế, ong bay bướm lượn, muôn hồng nghìn tía, cũng không biết lúc này đây, nó lại nằm mộng gì?

Là hạnh phúc? Hay là bất hạnh?

Con bướm cuồng dại, lần này, nguyện vọng của người là gì?

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mong-ho-diep>